

Áo Rách Quần Manh Câu Người Ngủ

Contents

Áo Rách Quần Manh Câu Người Ngủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	25
12. Chương 12	30
13. Chương 13	35
14. Chương 14	40
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	54
18. Chương 18	59
19. Chương 19	64
20. Chương 20	69

Áo Rách Quần Manh Câu Người Ngủ

Giới thiệu

Editor: Su LingThể loại: Nguyên sang nam nam cổ đại cao H chính kịch mỹ nhân thụ x phúc hắc công. Tác phẩm này c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-rach-quan-manh-cau-nguoi-ngu>

1. Chương 1

Ở ngoại thành Đế Kinh của hoàng triều Đại Hạ có một toà tuyết sơn quanh năm bị tuyết trắng bao phủ. Nhưng ngọn núi này bắt đầu tồn tại từ khi nào, trên đó có huyền cơ ra sao thì không ai nói rõ được. Dân chúng đều bảo đó là toà Thần sơn, là nơi ở của Thánh Nữ nương nương không thể xâm phạm, phạm là người một mình lên núi đều không rõ tung tích.

Thực ra, toà tuyết sơn này là Thánh địa của Dâm Hồ tộc. Dâm Hồ tộc mỹ mạo thông tuệ như là được

trời cao thiên vị nhiều năm qua phát triển ngày càng phồn thịnh. Dung gia, gia tộc thương nhân đệ nhất thiên hạ nổi danh bảy nước, là gia tộc nắm giữ toàn bộ mạch máu kinh tế đại lục! (nói thật ta có điểm muốn cười...) <-tác giả=" nói=" nhưng=" chuyện=" gì=" cũng=" có=" mặt=" trái=" của=" nó,=" bọn=" họ=" có=" được=" thiên=" phú=" tuyệt=" hảo=" thì=" phải=" trả=" một=" cái=" giá=" tương=" xứng.= " mỗi=" đời=" sẽ=" xuất=" hiện=" vài=" mỹ=" nhân=" tuyệt=" thể=" trên=" người=" mang=" dâm=" độc,=" trời=" sinh=" dâm=" đăng,=" thân=" thể=" cần=" bản=" không=" thể=" rời=" khỏi=" nam=" nhân,=" không=" biết=" đã=" gây=" ra=" bao=" nhiêu=" bi=" kịch.= " sau=" đó,=" tổ=" tiên=" trải=" qua=" gần=" trăm=" năm=" nghiên=" cứu,=" phát=" hiện=" nơi=" tuyết=" sơn=" kia=" có=" thể=" áp=" chế=" được=" dâm=" độc=" đòi=" mạng=" này=" nên=" liền=" đưa=" nhóm=" tiểu=" dâm=" hồ=" lên=" núi,=" chuyên=" tâm=" tập=" võ,=" tu=" thân=" dưỡng=" ">

Mà lúc này trên tuyết sơn rộng lớn cũng chỉ có hai thầy trò Dung Khanh và Dung Vận. Trong ánh nến, một mỹ nhân mặc thanh y mảnh mai, yêu kiều đang ngồi chống cằm, tóc dài như thác nước, nhan sắc kinh nhân, giữa chân mày điểm một vết chu sa, có vẻ yêu mị lại khiến người thương yêu. Dung Vận đang đọc bức thư của gia tộc trong tay, theo tin tức bên trong, Phong Lâm quốc tựa hồ đã biết về bí mật của Dâm Hồ tộc, vì vậy đã âm thầm liên hệ với hoàng đế Đại Hạ quốc, muốn liên hợp điều tra, cho nên gia tộc muốn phái người dạ thám hoàng cung, xem chút tình huống.

Dung Vận có chút phát sầu, trong hoàng cung các nước khác Dung gia đều có cơ sở ngầm nằm vùng, chỉ duy có Đại Hạ quốc này, bởi vì tên hoàng đế quá lợi hại nên hoàng cung và triều đình quả thực là thiết thủy tát không vào, thực sự là không còn cách nào mới nghĩ tới nước cờ dạ thám. Mà thân thể của bọn hắn tuy rằng dâm đăng, nhưng vô cùng thích hợp để luyện võ, cho nên nhiệm vụ này chỉ có thể giao cho hắn hoặc là Dung Khanh. Dung Vận sao cam lòng để đồ đệ mạo hiểm nên đành phải tự thân thừa lúc đêm đến đi nhanh một chuyến. Thể chất của y không thích hợp xuống núi, nếu muốn xuất sơn, chỉ có thể mặc xiêm y được vải the đặc chế chế thành. Một bộ thanh y lụa mỏng, quả thực không che được gì, trái lại càng làm nổi bật thân thể uyển chuyển động nhân, trắng nõn đầy đặn.

Để tiện hành động, Dung Vận xuyên một bộ đồ ngắn, vạt áo lụa vừa tới đùi, động tác lớn một chút là tản quang. May mắn đêm đen đưa tay không thấy được năm ngón, Dung Vận sử dụng mười tầng khinh công, một đường trốn đông nấp tây, rốt cuộc cũng âm thầm vào tới hoàng cung. Võ công chuyên tâm tu luyện mười mấy năm không phải là nói giỡn, thủ vệ không một ai phát giác ra y. Dung Vận bay tới bay lui phía trên hoàng cung, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của hoàng đế. Nhắc tới cũng không tính là khó tìm, bởi vì hiện nay hậu cung của hoàng đế không phi, chuyên tâm chính sự, mặc cho chúng thần khuyên bảo thể nào cũng vô dụng, hỏi nguyên nhân, hoàng đế Hạ Trọng Vân ném toàn bộ cuộn tranh về nữ tu sĩ xuống đất, ném ra một câu dong chi tục phấn (bình thường, xoàng xĩnh) cỡ này, trăm hạ miệng không được.

Hoàng đế đã nói vậy, đại thần cũng không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục sưu tầm mỹ nữ thiên hạ, nhưng vô luận nhan sắc cỡ nào đến chỗ hoàng đế đều chỉ được một câu đánh giá: nhan sắc thiếu muối (chắc ý là nhan sắc không mặn mà). Mọi người thầm nói, hoàng thượng không phải lãnh cảm thì chính là thẩm mỹ có vấn đề. Cho nên, Hạ Trọng Vân sẽ ngủ ở tẩm cung của hắn. Lúc này hắn còn chưa ngủ, đang ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương. Đế vương trẻ tuổi có một gương mặt anh tuấn như vầng thái dương, hình thể cao lớn, uy nghiêm bạo ngược.

Hạ Trọng Vân nghe loáng thoáng thấy có tiếng động, nhếch miệng cười xấu xa, bỏ xuống chiết tử (sổ con) trong tay, giả bộ buồn ngủ, nằm sấp lên bàn. Dung Vận đợi nửa ngày, thấy hoàng thượng đã ngủ, mừng rỡ không thôi. Để đảm bảo hơn, y còn thổi vào trong chút khói mê hồn, sau khi xác định hoàng đế đã hôn mê mới lên lút chui vào.

Trên bàn có một đồng lớn tấu chương và thư tín, Dung Vận vội vã khom lưng tìm kiếm. Thật không ngờ tới, Hạ Trọng Vân sớm đã ở phía sau y len lén mở mắt ra, thấy trước mắt mình là một mỹ nhân chỉ mặc một kiện sa y mỏng không che nổi chỗ nào, cong cái mông trắng lớn tìm đồ, còn ngỡ rằng mình đang nằm mơ. Tuy rằng không thấy rõ mặt lắm, nhưng tư thái kia, cái mông kia, còn có hoa huyệt non màu hồng nhạt mơ hồ lộ ra ngoài kia cũng làm cho hoàng đế bệ hạ luôn không gần nữ sắc hưng phấn không thôi. A, chân mỹ nhân lại mở ra chút, cái bướm thật là đẹp. Ánh mắt cao cao của hoàng thượng cuối cùng cũng gặp được người khiến hắn muốn thao, liền không chút khách khí vươn ngón tay, đâm một phát lên rìa ngoài hoa huyệt đang đóng chặt của Dung Vận.

Dung Vận chưa từng bị người chạm qua nơi đó, thân thể mẫn cảm từ nhỏ lập tức mềm nhũn, trong miệng phun ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào. Ừm, thật thoải mái, sao lại như vậy, chỉ là đụng một cái mà thôi...

Ánh mắt Hạ Trọng Vân sáng lên, ừ, rên lên cũng dễ nghe, rên đến mức làm hần lang huyết sôi trào. Hoàng đế bệ hạ kinh hãi kéo Dung Vận vào trong lồng ngực, trong nháy mắt đó nhìn thấy gương mặt của y, quả thực là sợ ngây người. Đẹp quá! Đúng rồi, phải là một mỹ nhân như thế, nữ nhân của Hạ Trọng Vân hẳn phải thiên tư quốc sắc (đẹp tuyệt trần) như thế này.

Dung Vận sợ hãi, khí tức dương cương nồng nặc đã khiến thân thể y có phản ứng, hai tiểu âm động nơi hạ thân cùng chảy dâm thủy, đầu vú cũng có xu thế cương cứng, y vội vàng giãy giụa, nhưng khiến người kinh ngạc chính là võ công của Hạ Trọng Vân càng hoàn hảo hơn y, Dung Vận căn bản là giãy không ra.

Hạ Trọng Vân háo sắc sờ loạn trên người Dung Vận, thỏa mãn than thở:

– “Xúc cảm tốt quá! Tiểu mỹ nhân, chớ lộn xộn, để trẫm cẩn thận thương người... Cái vú sờ thật thích, chỉ là có chút bé, nhưng không sao, bóp bóp một chút là lớn liền.”

Dung Vận tức giận thở hổn hển, cả giận nói:

– “Tử sắc lang, người buông ta ra, a... Ai cho người bóp đầu vú ta, ô ô, người thật xấu, thế mà lại đối với ta như vậy, chớ có sờ, ta van người...”

Hạ Trọng Vân không quan tâm được nhiều đến vậy, bộ dáng mỹ nhân khóc đến lê hoa đái vũ khiến hần thú tính quá độ. Hai ba cái đem Dung Vận đẩy lên giường, không để ý mỹ nhân giãy giụa thô lỗ đẩy chân y ra. Cơ thể bên dưới lụa mỏng không thể che giấu nổi bị bại lộ trước mắt Hạ Trọng Vân, hai tao động đều là màu hồng nhạt non nớt, khép lại chặt chẽ, vừa nhìn là biết chưa từng làm qua nhưng có thể chảy nước lại là một điểm không thể khác với tao huyết thành thực, nước long lanh lóe dâm quang, khiến người không nhìn được muốn giữ lấy chà đạp. Mà ngoài ra, còn có tiểu thịt non phần nộn nữa... Thế mà lại là người song tính... Hạ Trọng Vân suy tư, nhớ tới hôm nay có thấy miêu tả về Dâm Hồ tộc, lại nhìn mỹ nhân quần áo xộc xệch bị hần đè xuống giường, tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng ngọc nhan ửng đỏ, đôi mắt ngập nước, tiểu tao huyết liên tục co rút lại, rõ ràng cho thấy là đã động tình! Ai u, đây chính là tiểu dâm hồ trong truyền thuyết mỗi đời chỉ có vài người thôi sao, quả nhiên không giống người thường. Tao hồ ly này, Hạ Trọng Vân hần muốn định rồi!

2. Chương 2

Trong hoàng cung, Dung Vận bị Hạ Trọng Vân giữ chặt hơn, giãy giụa bằng mọi cách, tương lai mịt mù, lại không biết chính vì lần thất thủ bị tóm này đã hoàn toàn thay đổi số mạng của thầy trò hai người.

Trên tuyết sơn, nửa đêm Dung Khanh bị lửa nóng trong người hành hạ tỉnh lại, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, kết quả lúc đi ngang qua phòng sư phụ, phát hiện cửa mở toang, bên trong có ánh nến. Dung Khanh nhìn vào xem, trong phòng trống không không thấy bóng dáng sư phụ đâu. Dung Khanh như bị giới cho một thùng nước lạnh, cả người lạnh ngắt, bởi vì hần biết, sư phụ không thể xuống núi.

Cũng không phải là tiểu dâm hồ nào cũng nguyên ý cô tịch trên tuyết sơn một đời, Dung Khanh cũng vậy. Hần đã nghe qua cổ sự đời trước, dâm hồ xuống núi sinh sống, đồng thời thành công tìm được phu quân, cho nên vô cùng khát vọng ái tình. Hần ngày đêm mong mỏi có thể gặp được một nam nhân yêu hần, dùng thân thể kịch liệt xâm phạm, giữ lấy hần, dùng tình cảm nồng nhiệt vây lấy hần, cho nên hần từng mấy lần nổi lên suy nghĩ phải xuống núi tìm kiếm tình yêu. Kết quả là lần nào cũng bị Dung Vận ngăn cản, Dung Vận luôn cảm thấy dưới núi rất nguy hiểm, đặc biệt là đối với bọn hần, tuy nắm giữ mỹ mạo lại không thể khống chế được thân thể của mình. Cho nên Dung Vận sao có thể không nói tiếng nào mà một mình xuống núi. Vậy, chẳng lẽ là ngài bị người bắt đi...

Rốt cuộc là người nào, có thể trong tình huống không kinh động đến hần đã mang Dung Vận đi? Phải biết, hai thầy trò bọn hần đều là người có võ công cực cao, hơn nữa tuyết sơn là địa bàn của bọn hần, nơi này có thể giảm ảnh hưởng bất lợi của thể chất xuống mức thấp nhất. Dung Khanh liên tưởng đến tin tức gần đây, khắp nơi đều không yên ổn, sư phụ có bị nguy hiểm không? Ngài sẽ bị đối xử thế nào? Dung Khanh không dám trì hoãn thêm nữa, vội vàng trở về phòng thu dọn hành lý, mặc vào kiện sa y mỏng. Trên vai

lửa hồng lửa có một hỏa điều dùng ngân tuyến thêu lên trông rất sống động, làm nổi bật gương mặt diễm lệ, yêu dã*, đẹp đến mức đoạt hồn nhiếp phách, vô cùng có lực công kích của Dung Khanh. *diễm lệ, yêu dã: đều là tính từ dùng để tả người con gái đẹp lộng lẫy.

Nhưng mà Dung Khanh không ngờ tới tảo bệnh của hắn còn chưa xuống núi đã phát tác. Dung Khanh không giống Dung Vận tính khí lạnh tanh, buồn tẻ, vô hi vọng, hắn là kiểu người dám yêu dám hận, hừng hực như lửa, cho nên đặc tính của Dâm Hồ tộc trên người hắn càng rõ ràng hơn.

Từ lưng chừng núi trở xuống nhiệt độ đã có chút cao, cũng không có tuyết đọng liên sơn, càng không có tiên khí lượn lờ trên đỉnh núi, cho nên Dung Khanh đã bắt đầu chịu không nổi, thân thể mẫn cảm vừa ngứa vừa mềm nhũn yếu ớt, cần gấp nam nhân an ủi. Dung Khanh nhớ tới bản đồ tuyết sơn khi trước đã xem qua, nhớ ra vùng phụ cận có một hồ băng, liền muốn đi tắm.

Dung Khanh nhẫn nhịn tình dục mãnh liệt trong cơ thể, thật vất vả đi tới bên hồ, lúc nhìn thấy bên hồ có một nam nhân, trong chớp lát sụp đổ. Hắn không biết tại sao trong núi lại còn có người khác, hắn chỉ biết là nam nhân này làm cho hắn rất muốn. Là người tập võ, hắn có thể cảm nhận được võ công của đối phương cao hiểm thấy. Xuyên một thân hắc y chất vải thượng đẳng, một thân tập trung cả tiêu sái lẫn cao quý, ngũ quan như được tạc khắc, hợp lại cùng nhau anh tuấn đến khó tin, lông mày đen như mực, đôi mắt sâu, khỏe miệng khe nhếch làm hắn thoát nhìn có chút xấu xa, mà câu người nhất chính là thân thể cao to, cường tráng, tràn đầy sức mạnh của hắn.

Dung Khanh rõ ràng cảm thấy được nhịp tim tăng nhanh bất ngờ, trên người ra một tầng mồ hôi, nơi xấu hổ có cảm giác ứa át xa lạ, dính dính nhớp nhớp, làm người xấu hổ nhưng thoải mái. Còn thiếu rất nhiều, hắn muốn càng nhiều, nhưng mà là muốn cái gì chứ?

Thương Trần Triều tất nhiên cũng phát hiện ra Dung Khanh, nhất thời kinh động như gặp thiên nhân. Dù là muối muối của mình được gọi là võ lâm đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng nửa phần diễm sắc của người trước mắt. Đang nhìn đến mê mẩn, mỹ nhân đã nhào vào trong lòng ngực hắn, ôm eo hắn không nhẽo rên rỉ không ngừng, kêu la khó chịu.

Thương Trần Triều lẳng lẳng nhìn mỹ nhân gần như trần truồng, da thịt trắng mịn sờ trong tay lại nóng hổi, hơn nữa trong mắt mỹ nhân xuân sóng nhộn nhạo, không ngừng loạn cọ trên người hắn, đến thế này thì sao hắn còn không hiểu, đây là phát tình mà.

Là gia tộc tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, thế lực của Thương gia không cần phải nói tới, người ngoài không biết bọn hắn và Dung gia có quan hệ gần đến nỗi biết tất cả bí mật của Dung gia. Gần đây trên giang hồ có không ít tin đồn liên quan tới dâm hồ, cho nên Thương Trần Triều muốn lên tuyết sơn bảo vệ tiểu dâm hồ của Dung gia. Kết quả, còn chưa lên núi đã có một tiểu hồ ly nhào vào lòng.

Dung Khanh còn đang loạn cọ trên người Thương Trần Triều, từ nhỏ lớn lên ở tuyết sơn nên đối với việc làm tình chỉ biết sơ sơ, hành động cụ thể thế nào thì hắn không biết. Lúc này hắn chỉ có thể lung tung cọ cọ, cảm giác càng gần nam nhân thì càng thoải mái nhưng mà lỗ nhỏ dưới hạ thân rất là ngứa. Nghe đâu tiểu dâm hồ bọn hắn so với nam nhân khác nhiều hơn một cái dâm động, dâm huyết này vô cùng thích phát tác, rất dễ dàng động dục. Dung Khanh dứt khoát dùng hai chân kẹp eo nam nhân, dùng cữ chỉ lẳng lơ mà sát hạ thân nam nhân, mắt hồ ly mở to long lanh nhìn Thương Trần Triều.

Thương Trần Triều bị trêu chọc, dương vật nóng như lửa đã sớm đứng lên, nhìn bộ dáng tiểu nhân nhi trên người mình vừa phong tao vừa ngây thơ, khiến cho dục hỏa đốt người. Không được, nhẫn nhịn không được, dâm hồ cực phẩm này nếu là không thao lên thì hắn không phải là nam nhân nữa rồi.

Thương Trần Triều gia giáo nghiêm, lại vô cùng ngạo khí, nam nữ hắn nhìn không lọt mắt, có thể khiến hắn nổi sinh dục vọng thì Dung Khanh là người đầu tiên, hắn sao mà nhẫn được. Vì vậy hắn đành nhủ thầm cứ làm rồi nói sau, sau đó mang tiểu mỹ nhân tới Dung gia cầu hôn là được. Thương Trần Triều áp Dung Khanh lên mặt đất, khàn giọng hỏi: "Muốn ta làm người à?" Dung Khanh bị dục vọng hành hạ đổ mồ hôi ướt đầm, bên trong cặp mi nhãn trời sinh toàn là u mê, vừa khát vọng vừa luống cuống nhìn nam nhân anh tuấn, không biết nên đáp sao nữa. Thương Trần Triều cởi y phục của hai người, để Dung Khanh nằm trên hỏa hồng lụa. Y phục như lửa, da thịt như ngọc, sáng rực rỡ động nhân. Hắn tách hai chân Dung Khanh ra, dương vật thô to cọ nhẹ nơi lỗ vào tao động, rồi cầm lấy tay nhỏ của Dung Khanh sờ lên dương vật của mình, cười tà nói:

– “Đây chính là đại dương vật của nam nhân người, chờ đại dương vật tiến vào trong tiểu âm động, người sẽ dục tiên dục tử.”

3. Chương 3

Dung Vận bị té nhào lên long sàng, trước người còn có sỏi đối như hổ rình mồi. Y núu chân bắt lực hu hu nức nở, khóc đến ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ. Nhưng kỳ quái chính là hai mắt càng không ngừng ra nước mắt, tiểu nhục huyết giữa hai đùi tựa hồ chảy nước càng nhiều. Y càng khóc bên dưới càng ẩm ướt lợi hại, y có cảm giác thân thể đã không còn bị mình khống chế, cảm giác như mất khống chế này thực sự giày vò, khiến Dung Vận luôn luôn bảo thủ xấu hổ đến nỗi hận không thể đập đầu tự tử.

Nhưng, ngứa quá, sao lại ngứa vậy chứ, như có vô số sâu nhỏ bò trong cơ thể, rõ ràng là nóng đỏ mồ hôi, thân thể vẫn không ngừng run rẩy, không phải rét lạnh đơn thuần, nhưng mà luôn cảm thấy không thỏa mãn. Hu hu, y nhớ cha mẹ quá, rất muốn được người ôm vào trong lòng thương yêu an ủi, còn có nơi ngứa đến lợi hại kia, nếu có người dùng cây gậy vừa nóng vừa thô giúp y đâm đâm thì tốt biết mấy.

Thân hăm hốt luân (vây khốn toàn thân), nhưng thân thể lại trống rỗng hư không, Dung Vận chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, khóc lóc nói ra lời trong lòng: “Sao người không biết thương hương tiếc ngọc chút nào vậy, ta... Ta thật khó chịu! Cha, mẹ... Vận nhi muốn ôm ôm, phía dưới của Vận nhi rất ngứa, có con sâu nhỏ cắn ta, phải làm sao đây? Muốn cha mẹ an ủi!” Hạ Trọng Vân vốn đang ngẫm lại chuyện của Dâm Hồ tộc, nghe Dung Vận nói, lập tức cười ngả lên long sàng: “Bảo bối nhi, sao người lại đáng yêu quá vậy! Ta cho người biết, loại bệnh trạng bây giờ của người là mắc phải tào bệnh, cha mẹ cũng không cứu được người, chỉ có thịt heo bồng của nam nhân mới có thể cho người thoải mái. Đến đây, cho người sờ Đại Cự Long của trẫm.” Nói rồi, Hạ Trọng Vân nắm cái tay nhỏ của Dung Vận đặt lên đùi quần của mình, cho y cảm thụ nửa ngày, đặc ý nói: “Thế nào? Xích thốn của trẫm rất lớn đúng không, đảm bảo thao cho tào hồ ly người dục tiên dục tử.” Xúc cảm dưới tay cứng rắn, nóng rực, hoàng đế sắc ma thể mà lại nắm tay y bắt sờ soạng hình dáng thiết bồng kia từ đầu tới đuôi một lần, còn cố ý bắt bàn tay nhỏ của y bao lên “đầu trứng gà” cảm thụ xích thốn của gã.

Dung Vận sợ đến run lấy bầy, trong đầu nhớ tới khi còn bé mẹ từng nói: “Vận nhi, nhất định phải cẩn thận, không được cho nam nhân dùng cái đồ vật hạ lưu kia của bọn chúng bắt nạt con.” Dù sao trên người Dung Vận cũng có cái bộ phận kia, đương nhiên y biết đồ vật hạ lưu kia là cái gì. Y vạn phần sợ hãi, nhưng thân thể lại như bị người hạ cổ thao túng, so với vừa nãy còn khó chịu hơn, tê tê đại đại, nóng đến chảy mồ hôi liên tục, cả người ướt đầm dề như mới vớt ra từ trong nước, khát vọng da thịt va chạm.

Bấp đầu như muốn tự ngược nặng nề ép lại, sử dụng hết khí lực từ hồi còn bú sữa kẹp hai mảnh mép *** lớn lại, nhưng vẫn không được, Dung Vận cảm thấy thần trí của y đang lạc lối, thân thể mất khống chế đi động bên người hoàng đế.

Nước mắt đã sắp cạn khô, Dung Vận cảm thấy tuyệt vọng rồi, chẳng lẽ đây chính là vận mệnh của Dâm Hồ tộc sao, không có cách nào khống chế dục vọng của mình, cho dù không muốn nhưng chỉ cần có nam nhân ở bên cạnh trêu chọc một chút, bọn họ sẽ như kỹ nữ phóng đảng nhất lại gần cầu hoan.

Hạ Trọng Vân nằm bên Dung Vận nhìn biểu tình không ngừng biến hóa cùng thần thái ẩn nhẫn của y. Không thể không thừa nhận hẳn rất biến thái, nhìn bộ dáng Dung Vận oan ức khổ sở, rồi lại không khống chế được van cầu hẳn làm, quả thực kích động muốn chết. Bữa tiệc lớn nên từ từ thưởng thức, hẳn cũng không cần phải sốt ruột, cực phẩm như vậy, sốt ruột vội vàng ăn tươi quả thực quá đáng tiếc.

Dung Vận đang trong mối nguy, trong đầu nháy mắt trấn tĩnh lại, bỗng nhớ tới sư phụ đã từng đã dạy y một đoạn khẩu quyết. Sư phụ nói, một chiêu này uy lực rất lớn, nhưng cũng rất tai hại cho người sử dụng, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được dùng.

Y đã lưu lạc đến nước này, còn có gì không thể trả giá, bây giờ chỉ liều mạng một lần thôi. Dung Vận tập trung ý niệm, gần như là dùng hết khí lực còn sót lại không nhiều, rốt cục sử dụng một chiêu kia. Trên

giường hào quang chói lọi, Dung Vận hoảng hốt chạy bừa ra ngoài.

Y không biết, Hạ Trọng Vân vẫn luôn nhìn mình chằm chằm không chớp mắt nên đã sớm chú ý tới sự quyết tuyệt chợt lóe lên trên mặt y. Cẩn thận như Hạ Trọng Vân, lúc này liền âm thầm vận công, sợ Dung Vận* đột nhiên gây khó dễ. Cho nên, chịu hậu quả khi Dung Vận* ra chiêu chính là sàng tháp mà Hạ Trọng Vân lại không bị thương chút nào...

(*chỗ này tác giả để là Dung Khanh, không đúng ngữ cảnh chút nào, có thể là do nhầm lẫn nên mình mạn phép sửa lại nhé)

Dung Khanh chóng mặt chạy ra khỏi cửa, kết quả là hoảng hốt chạy bừa nhưng lại chạy về phía góc tường. May là trước khi y đụng vào tường, Hạ Trọng Vân đã ở phía sau mở miệng: “Bảo bối nhi, nếu người không muốn làm trên giường thì trực tiếp nói với ta, ta cũng cảm thấy làm trên đất rất có tình thú, nhưng người hà tất phải làm sụp long sàng của trẫm. Xem ra trước khi sửa xong long sàng, trẫm chỉ có thể ngủ trên người người thôi, được không, hả?” Dung Vận bị Hạ Trọng Vân làm sợ hết hồn, quay đầu lại mới phát hiện, cái chiêu số sư phụ gọi là vô cùng lợi hại cũng chỉ là làm sụp long sàng. Còn tác dụng phụ... quần áo Dung Vận vào lúc y ra đại chiêu đã hoàn toàn tan thành mảnh vụn, kết quả bây giờ là trần như nhộng, ngay cả nội khố cũng không còn. Trên người một chút khí lực cũng không có, gần như đã hóa thành một bãi nước, mềm mại ngã xuống đất, thân thể trắng như tuyết lộ ra ửng đỏ, trên đùi đều là dâm thủy, thể mao cũng ướt cả. Đáng sợ hơn chính là núm vú biến thành màu đỏ sẫm, so với vừa nãy gần như lớn hơn gấp đôi, xinh đẹp ưỡn lên, trên chóp nhon còn có một chút dịch trắng.

Hạ Trọng Vân trợn cả mắt lên nhìn, từng bước một áp sát Dung Vận. Dung Vận khiếp đảm lui về phía sau, nhưng dâm động không ngừng chảy ra dâm thủy để lại một đạo vết tích dâm đăng trên mặt đất.

Cuối cùng, Dung Vận đã lui đến góc tường, không thể lui thêm được nữa, trong thân thể lại bắt đầu hư không, nơi bắp đùi bủn rủn vô lực, Dung Vận vô thức mở ra hai chân, hướng về phía nam nhân mở rộng cửa mình.

Ánh mắt Hạ Trọng Vân trầm tĩnh, đứng trước Dung Vận, đôi mắt theo dõi nơi riêng tư phần nộn của y, ung dung thong thả bắt đầu cởi quần áo.

Dung Vận trơ mắt nhìn nam nhân cởi hết, quỳ một chân lên đất, đề lên người y...

4. Chương 4

Dung Vận sợ hãi nhìn hướng mình nhào tới, không thể tránh được, bị nam nhân cường tráng kéo vào trong lồng ngực. Da thịt trần trụi dính vào nhau có một loại cảm giác kỳ diệu, dường như lỗ chân lông đều nở ra, nghênh đón người khác xâm lấn, cả người bắt đầu run rẩy, cái lưng nóng rực bao khóa thân thể mãi cảm không ngừng hóa mềm.

Hạ Trọng Vân quả nhiên như thường thức mỹ thực, đại thủ đẩy vết chai trắng trơn xoa xoa cái lưng bóng loáng, nhẵn nhụi của Dung Vận, tuyết sơn nuôi ra da thịt quá non, Hạ Trọng Vân chỉ nhẹ nhàng chạm vào đã để lại mảng lớn hồng ửng.

Dung Vận từ lâu đã ngã vào trong ngực nam nhân, thân thể bị người tùy ý dò lần, cảm giác bị cưỡng bức, vũ nhục khiến y phẫn nộ, khúất nhục, nhưng cảm giác xa lạ lại như vòng xoáy hấp dẫn y, y như cá rời nước, miệng lớn thở hổn hển, tay chân mềm nhũn không biết để vào đâu, theo bản năng vòng lấy ôm eo nam nhân.

Hai tay chạm vào da thịt rắn chắc ấm áp, Dung Vận mới ý thức được mình vừa làm cái gì, y vậy mà lại... chủ động sờ soạn nam nhân. Y muốn lui về, nhưng Hạ Trọng Vân vừa vận mò tới phần xương cụt của y, ngón tay cái dùng sức nhấn một cái lên cổ phùng làm Dung Vận lập tức rên rỉ ra tiếng.

Một tiếng ngọt ngào, mềm mại ngân dài, Dung Vận cơ hồ không thể tin được đây là từ chính miệng mình phát ra. Ô ô, sao y lại trở nên dâm đăng thế này, nam nhân kia còn sờ y nữa, đưa tay vào giữa hai cánh mông y. Dung Vận giàn giụa nước mắt, thất kinh lắc đầu, khóc rống: “Không muốn... Hoàng thượng, a...”

Người đụng vào nơi nào vậy? Xót quá, ưm, bệ hạ, ngài là minh quân, yêu dân như con, ngài thả ta đi được không, ưm a... Ta không muốn, không muốn..."Hạ Trọng Vân nhìn dấu vết mình lưu lại trên người Dung Vận, dưới làn da mỏng manh hiện lên một mảng ửng đỏ, xán lạn mỹ lệ như nắng chiều, gã thậm chí còn muốn cắn phá tầng da thịt kia, muốn hòa tan hoàn toàn hơi thở của gã vào trong thân thể Dung Vận. Ánh mắt gã bất thiện nhìn chăm chăm Dung Vận sắc mặt ửng hồng mà vẫn khước từ, cười nói:"Trẫm yêu dân hay yêu người hoàn toàn không giống nhau, tiểu nhục huyết có phải rất ngứa, rất khó chịu không? Không bị dương vật xuyên sẽ hỏng mắt, ha ha, không muốn? Để trẫm xem, người có thật là không muốn không?"Dứt lời, Hạ Trọng Vân đẩy hai chân Dung Vận ra, vùi đầu vào giữa hai chân ướt đầm dề của y, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu hút liếm chỗ bấp đui ướt nhẹp của Dung Vận.

Dung Vận dựa người lên bức tường, hai chân bị ép tách ra, nơi tư mật nhất bị người lại gần xâm phạm. Y cúi đầu nhìn thấy nam nhân đã đưa đầu đến giữa hai chân của mình, cao giọng kêu không muốn. Quá xấu hổ, sao có thể như vậy, đó là ranh giới cuối cùng y phải kiên thủ, địa phương kia khác hẳn với người bình thường không thể bị đụng vào.

Dung Vận theo bản năng kẹp chặt chân, nhưng làm cho nam nhân cùng mình càng thêm thân mật, bạch nhục nộn nộn giữa hai chân cọ lên gương mặt tuấn tú của nam nhân, làm nam nhân gằm nhẹ lên như dã thú. Hạ Trọng Vân bị kích thích mạnh mẽ, há mồm cắn một cái lên bắp đùi Dung Vận. Chút đau nhói đẩy kích thích Dung Vận lan tràn sắc dục càng không thể vãn hồi, hai mắt y vô thần nhìn trời, tóc dài chật vật dính lên người, đáng dấp đáng thương bị người ta linh động bắt nạt, nỉ non trong miệng:"Ta, ta muốn không được, thật thoải mái... A, đừng liếm, ngứa, ngứa quá, bệ hạ, động động muốn ngứa chết rồi, ô, bệ hạ tốt, ngài cứu ta đi!"Hạ Trọng Vân liếm sạch sẽ dâm thủy trong chu vi hoa huyết, nhưng như vậy càng bức cho tao huyết đặc biệt hư không. Con ngứa muốn xót ruột từ miệng huyết lan truyền đến tử cung, toàn bộ hạ thân đều như mất khống chế, Dung Vận bắt đầu giãy giụa:"Thả ra! Người làm gì ta vậy? Ta khó chịu quá, a... Liếm, liếm đến, động ta, a ưm, thật thoải mái, a... Dừng sức, ô, thoải mái chết được..."Dung Vận rớt cuộc thú vị, liều mạng ấn đầu Hạ Trọng Vân lên hoa huyết, thậm chí nhấc mông dùng thịt huyết đè ép đôi môi của gã. Hạ Trọng Vân nghiền nát dâm thủy bên trong mỹ huyết, đại thủ xoa cái mông thơm ngon của Dung Vận, ngoài miệng cuối cùng cũng chiếm được tiện nghi rồi, hấn áp Dung Vận lên đất.

Ánh mắt Dung Vận đã có chút tan rã, vô lực nằm trên thảm, tay y cầm lấy cánh tay Hạ Trọng Vân, muốn kéo người tới bên cạnh mình, lúc thấy Hạ Trọng Vân muốn đưa dương vật vào trong động động của mình, lập tức thanh tỉnh lại, liên tục kêu lên:"Không thể, buông ta ra, mẹ bảo không thể để người khác bắt nạt động động của ta, a, không muốn..."Hạ Trọng Vân cười lạnh:"Mẹ người lừa người đấy, động động của người sinh ra là để ăn dương vật, được ăn dương vật thì nó mới thoải mái, vật nhỏ nói một đặng làm một nẻo, đã là động động của người, sao dùng đầu lưỡi được mà dùng dương vật lại không được?"Dứt lời, Hạ Trọng Vân không để ý Dung Vận giãy giụa, dương vật nhắm ngay hoa huyết phần nộn, thẳng tắp cắm vào.

Có lẽ thể chất Dâm Hồ tộc dâm tao, bị phá màng trinh Dung Vận ngay cả chút đau đớn cũng không có. Một loại sáng khoái trước nay chưa từng có từ miệng huyết truyền khắp toàn thân. Bộ phận nóng bỏng cắm vào trong thân thể của y, nhanh chóng ra vào, Dung Vận bắt lực nắm lấy búi tóc tán loạn trên mặt đất, hai chân co lại, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ. Sao nhân gian lại có một việc vui sướng như vậy, như được nằm trên mây, nhưng nơi riêng tư bị kịch liệt va chạm lại rất chân thực.

Hạ Trọng Vân không nhịn được gằm nhẹ:"A, sướng quá! Quả nhiên là tao huyết của hồ ly, thật biết ăn dương vật. A, cái huyết giỏi quá, người thật biết hầu hạ nam nhân, hầu hạ trẫm."Hạ Trọng Vân tuy nói vậy, lại rất hài lòng với sự ngây ngô và ngây thơ của Dung Vận. Người của gã nên gã muốn tự tay từ từ dạy dỗ, làm thành bộ dáng mình thích mới tốt. Gã thoáng thả chậm tốc độ đánh xuyên, áp lên người Dung Vận, hai tay bắt đầu xoa xoa tiểu kiều vú, cười dâm dăng:"Để trẫm xem cái vú bị vô nhiễm có thể lớn lên hay không."Dung Vận cảm nhận được thân thể lần lượt bị phá tan, sau đó lấp kín, vốn tưởng rằng thế này đã là cực hạn vui sướng, ai biết nam nhân lại bắt đầu xoa xoa thân thể của y, đặc biệt là hai đầu nhũ hạt bị các loại chà đạp thưởng thức.

Dung Vận lung tung kêu loạn:"Thoải mái chết mất, nhanh thêm chút nữa, dùng sức cầm đi, a... Thật nhanh, thật lợi hại, nha... Còn muốn, còn muốn... Ăn a, đầu vú bị làm cho thật thoải mái, a, người bắn cái gì vào bên trong ta vậy? A... Thật thoải mái..."Hạ Trọng Vân đẩy dương vật đến tận nơi sâu nhất trong cơ thể Dung Vận, khàn khàn nói:"Cái này gọi là tinh dịch, đều bắn cho người, để người sinh cho trẫm một hài tử mập mạp. A, bắn bên trong người thật sướng khoái, quá chặt, tiểu tao hóa, người cũng bắt..."Dung Vận chỉ

cảm thấy thịt huyết co quắp một trận, trước mắt chợt lóe bạch quang, trong huyết phun ra chất lỏng nóng bỏng mà tiểu kê kê cũng bắn. Cảm giác như muốn móc sạch thân thể, y muốn kêu cũng không còn khí lực.

Hạ Trọng Vân thường thức khuôn mặt tuyệt mỹ sau cao trào của y, cười nói: “Bảo bối nhi, biết điều tuyệt vời trong này chưa, đêm còn dài... Lát nữa trẫm sẽ cho ngươi lĩnh hội cảm giác xuyên hậu môn sướng khoái bao nhiêu.” Dung Vận mơ mơ màng màng, cứ việc sướng khoái, lại biết thân thể mình vốn hoàn hảo không chút tổn hại, trên đất còn có máu xử nữ của y đây, nghe thấy nam nhân còn muốn xuyên hậu môn y, Dung Vận tức giận khóc lớn: “Cút ngay, hôn quân! Là hoàng thượng thì sao, ngươi bắt nạt ta, ta hận ngươi, ta ghét ngươi, hu hu...” Hạ Trọng Vân cười lạnh: “Lúc ngươi được làm sướng sao không nói ghét ta? Ai còn giục ta nhanh lên một chút. Ngươi ghét ta, không sao, ta thích ngươi là được. Nếu đêm nay trẫm không làm ngươi phục tùng thì còn mặt mũi nào thống trị thiên hạ?”

5. Chương 5

Dung Vận khóc thê thảm nhìn nam nhân nhào tới, vừa rồi bị thao quá tàn nhẫn, tuy không đau, nhưng hạ thể có chút tê tê, hoa huyết bị đâm đến liều mạng, bây giờ dương vật đã lui ra ngoài, tuyệt nhiên không thể khép lại. Hắn đã hành hạ mình chặt vật như vậy, vì sao vẫn không thể tha cho mình một lần?

Hạ Trọng Vân cảm thấy Dung Vận quả thực khác với tất cả mọi người, người bình thường khi khóc sẽ rất khó coi, nhưng Dung Vận càng khóc lại càng đẹp. Đôi mắt ngập nước như sao đêm, đôi môi hơi sưng, lại thêm chút hồng hào.

Hạ Trọng Vân không nhịn được cắn lên đôi môi đỏ trước mắt, chặn lại tiếng gào khóc của Dung Vận. Y ngây ngốc nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt. Vừa nãy Hạ Trọng Vân xuyên tào huyết của y, cũng sờ soạng thân thể y, lại không có hôn đôi môi cô đơn này. Bờ môi dán vào nhau, Dung Vận bị kích thích run người. Thật là mềm, chạm vào rất kỳ diệu.

Thấy Dung Vận không giãy giụa nữa, Hạ Trọng Vân biết đối phương là thích được hôn. Hắn lại bắt đầu sờ mó thân thể trơn mềm như sữa bò của Dung Vận, từ gáy dờ tới cặp mông, nắm cái mông đầy thịt trong tay bóp mấy phát, ngón tay dờ vào khe nhỏ, nhấn một cái lên cục huyết đóng chặt. Cùng lúc đó, Hạ Trọng Vân lè lưỡi nhẹ nhàng quét qua bờ môi Dung Vận. Trên dưới đồng thời bị trêu chọc, nhưng toàn là lướt nhẹ qua thôi, khiến trong lòng Dung Vận như bị đốt lửa nhỏ thiêu đốt, muốn, rất muốn...

Nước mắt lại chảy ra, nương theo khóe mắt rơi xuống, trong đôi mắt biết nói đều là oan ức, khó nhịn uốn éo người, chủ động lè lưỡi cùng Hạ Trọng Vân dây dưa.

Hạ Trọng Vân thấy Dung Vận đáp lại cũng không ôn nhu nữa, dương vật đâm vào cục huyết một chút, đầu lưỡi cũng luồn vào trong miệng Dung Vận tùy ý dây dưa.

Miệng nhỏ trên dưới không ngừng bị xâm phạm, ra ra vào vào, Dung Vận hoàn toàn thất thần, để mặc nam nhân trên người dấn vạt.

Hạ Trọng Vân lật người Dung Vận qua, từ phía sau đâm vào lỗ đít của y. Thân thể cường tráng đè lên thân thể của Dung Vận, đại thủ vòng đến trước ngực đại lực xoa xoa vú nhỏ. Dung Vận bị thao đến thân thể phập phồng lên xuống, đổ đầy mồ hôi. Hạ Trọng Vân nhìn tấm lưng đẹp của Dung Vận mướt mát mồ hôi, cúi đầu điên cuồng hôn lên.

Điểm mẫn cảm không ngừng bị đánh vào, trên lưng bị nam nhân không ngừng gặm cắn, vừa đau vừa ngứa, cuối cùng đều hóa thành tình dục cuộn cuộn tập kích y. Dung Vận vô lực nằm trên mặt đất rên rỉ: “A, thật, thật thoải mái! U... Nhanh thêm chút nữa đi! A, bị làm chết rồi, Hạ Trọng Vân, ta phải bị ngươi làm chết rồi...” Dung Vận lần đầu gọi tên của nam nhân, Hạ Trọng Vân dừng một chút rồi gần như phát điên va chạm toàn lực, thân thể tinh tế mềm mại của Dung Vận cũng gần như bị hắn đâm nát. Nam nhân còn như chưa đủ, đại thủ qua lại xoa xoa thân thể Dung Vận, nói: “*** chết người, tao mẫu cầu đáng chết, sao lại câu người như vậy, a... Quá thoải mái, giết chết người...” Dung Vận cứ như vậy mơ màng bị làm một đêm, vừa chống cự vừa thoải mái.

Sáng ngày thứ hai, lúc tỉnh lại, Dung Vận phát hiện mình đang nằm trên giường, đoán chừng là một gian phòng khác. Nhưng nam nhân tối qua chơi y đến chết đi sống lại, lại chẳng hề ở đây, Dung Vận gọi vài câu, phát hiện không có một bóng người.

Y đương nhiên không biết, Hạ Trọng Vân vốn cho là khi hấn hạ triều thì Dung Vận mới tỉnh, sở dĩ không để người ở lại là vì hấn không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy gương mặt cùng thân thể của Dung Vận, bất cứ chỗ nào kể cả không phải là bộ vị quan trọng cũng không được.

Dung Vận cả người buồn rầu, rồi lại có một loại cảm giác rất thoải mái. Y cảm thấy cơ thể mình không giống thường ngày, hình như yếu ớt hơn, bức thiết khát vọng nam nhân cường tráng thương yêu.

Nghe đâu sau khi Dâm Hồ tộc bị phá thân so với khi trước sẽ càng miễn cảm hơn, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng muốn quần lên người nam nhân, dù không làm tình, cũng hi vọng thời thời khắc khắc bị nam nhân hôn hôn xoa xoa, ôn nhu thương yêu. Trước có nghe trưởng bối trong tộc nói qua, có dâm hồ vì tình yêu nên hiện thân cho nam nhân xem, kết quả, sau khi bị khai bao liền không được chăm sóc thỏa đáng, kẻ bạc tình đó không chịu được lúc nào cũng phải mang theo dâm hồ, lúc nào cũng phải thân cận với nó, dần dần bắt đầu ghét bỏ dâm hồ dâm đăng. Dâm hồ không chịu được, không ít lần bị tình dục hành hạ đến thần trí không rõ bị người xâm phạm, kết cục thê thảm.

Y sẽ không như vậy... Dung Vận đã cảm nhận được hạ thể ướt át. Tối hôm qua, hai cái tao động bị nam nhân thương yêu cả đêm đã bắt đầu phân bố ra chất dịch nhớp nhớp, bên trong ngứa ngáy khó nhịn...

Không được, y không muốn lưu lạc phong trần, y muốn tìm Hạ Trọng Vân bắt hấn phụ trách!

Dung Vận đứng dậy, tìm trong tủ một bộ áo ngoài màu trắng, qua loa bọc lấy thân thể. Dùng khinh công đi nửa khắc, rốt cục cũng nhìn thấy có binh tướng tuần tra. Dung Vận đáp xuống bên người người kia, ôn nhu nở nụ cười với thị vệ, hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi bệ hạ vào triều ở chỗ nào vậy?" Thị vệ chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp như vậy, bị Dung Vận làm mê đắm đến mức đầu óc choáng váng, còn ngây ngốc chỉ đường cho y.

Thân thể Dung Vận đã mềm đến mức sắp đứng không được, dâm thủy chảy xuống dọc theo cái đùi lớn, quần áo đều bị thấm ướt. Y bay tới triều đình, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Hạ Trọng Vân đang nghe quần thần bẩm tấu, bỗng nhiên đại môn đối diện hấn bị đẩy ra, một bóng trắng trực tiếp xông vào.

Hạ Trọng Vân vội ngồi ngay ngắn, nhiều đại thần cũng hiếu kì quay đầu lại xem, kết quả cả triều đều ngây ngẩn cả người. Giữa điện là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, bộ dáng xuân tình chưa tiêu, một bộ trường bào tùy tiện bọc bên ngoài, vai đẹp, đùi lớn đều lộ hết, trên da thịt bạch ngọc đều là vết tích ám muội, vừa thấy liền biết ngay là y vừa lên giường với nam nhân.

Mặt Hạ Trọng Vân đen lại, chớp mắt đến bên người Dung Vận, ôm thật chặt y vào lòng, trách mắng: "Người tới làm gì?" Dung Vận bị khí tức nam tính dày đặc bao vây, thân thể mềm mại bị nam nhân ôm vào trong ngực. Lồng ngực thật cường tráng, cánh tay thật mạnh mẽ, tâm tình hoảng loạn, trống trải trong tim lúc sáng cuối cùng cũng biến mất.

Dung Vận nói một đằng làm một nẻo lại hay then thùng, nên không thể nói ra là bởi vì thân thể muốn nam nhân, còn sợ bị vứt bỏ cho nên mới tìm đến, vì vậy chỉ có thể phần hạn đám ngực Hạ Trọng Vân, khóc lóc nói: "Ta muốn giết người, người cường đoạt sự trong sạch của ta, phá hủy thân thể của ta..." Một đám đại thần đều sợ ngây người, tình huống gì đây? Hoàng đế bệ hạ của bọn họ không phải không gần nữ sắc sao? A, vậy ra, người trước mắt này là một mỹ nam tử, hoàng thượng nguyên lai là thích nam sắc. Nhưng, cường hiếp...

Các đại thần đều chọn quên đi chuyện này, dù sao thì Hạ Trọng Vân cần chính yêu dân, mưu trí trác tuyệt, cho nên một đám từ dưới đáy được hấn cất nhắc lên làm quan đều có loại đam mê sùng bái đối với hấn. Hơn nữa, trên phổ đồn đại hoàng thượng không được, bọn họ vạn vạn không muốn tin, hoàng đế bệ hạ nhà mình anh minh thần võ như thế, hùng phong gặp còn phải uể oải, suy sụp. Lần này thì tốt rồi, bệ hạ rất dũng mãnh đấy, nhìn thấy mỹ nhân còn cường hiếp người ta, tuyệt đối là huyết khí phương cương mà.

Hạ Trọng Vân bị Dung Vận làm tức muốn thổ huyết, ôm người vào trong ngực, bóp bóp hai phát lên mông,

cảnh cáo nói: “Đàng hoàng chút cho ta, nếu không... trẫm cưỡng hiếp ngươi ở đây luôn.” Dung Vận bị đánh, yêu kiều rên rỉ, cái mông bị đánh thật thoải mái, còn muốn... Dung Vận còn muốn bị đòn, dùng sức giãy giụa trong lòng ngực Hạ Trọng Vân. Hạ Trọng Vân tất nhiên là sinh khí rồi, lại đánh mấy phát lên cái mông tròn trịa, thậm chí trừng phạt luôn tay vào giữa hai chân Dung Vận, véo hoa môi đầy đặn mấy cái.

Dung Vận sảng khoái thở gấp không ngừng, Hạ Trọng Vân dính dâm thủy đầy một tay, lại nhìn bộ dáng Dung Vận hai má ửng đỏ, nhất thời hiểu ra, “đốn lì” này lại nứng rồi. Còn nói giết hần? Đụng mấy cái đã mềm nhũn, còn có thể giơ kiếm sao? Cuối cùng còn không ngoan ngoãn nằm xuống cho hần ***.

6. Chương 6

Dung Khanh ở tuyết sơn xa xa hoàn toàn không biết bây giờ sư phụ mình đã bị thánh thượng cho ăn no căng điều, nhốt trong hoàng cung đùa bốn đủ kiểu. Ở thánh trì, hần gặp được một nam nhân cao lớn, anh tuấn, bị đối phương dăm ba câu lừa gạt, liền chìm đắm trong khí vị nam tính dày đặc bá đạo của nam nhân, cởi sạch trơn nhân dục đối phương thương yêu giữ lấy.

Thương Trần Triều nhìn Dung Khanh lỏa thể càng thêm mê luyến, hần đã sớm nghe qua về tiểu dâm hồ, mỹ mạo trời sinh được thiên nhiên ưu ái, trong lòng cũng không phải chưa từng nghĩ tới muốn cưới một tiểu hồ ly về nhà, nhưng khi chân chính thấy được vật nhỏ trước mắt, mới biết hết thấy mình tưởng tượng còn chưa bằng một phần ngàn của Dung Khanh. Làn da trắng bóc như trân châu tản ra ánh sáng ôn nhuận dụ người, thân thể mảnh khảnh nhưng nhục cảm mười phần (ý là tuy trông gầy nhưng có da có thịt), chỉ cần nhìn thôi cũng cảm giác được xúc cảm mềm mại, đàn hồi.

Hai cánh mông tròn trịa đặc biệt lớn phối với vòng eo mảnh mai như dương liễu, quả thực là phong tao không nói hết. Đầu vú trước ngực là màu đỏ tươi, cái vú không lớn nhưng thoát nhìn cũng rất mềm mại. Đẹp nhất phải kể tới tiểu dâm động cất giấu bên trong hai bắp đùi. Hai cái lỗ nho nhỏ, màu sắc lại là màu hồng phấn cầu nhân nhất, hoa huyết đóng chặt vô cùng, khiến Thương Trần Triều xém chút chảy nước miếng.

Thương Trần Triều như muốn ăn một bữa tiệc lớn, cũng không vội vã mà muốn từ từ nhấm nháp. Điều này lại khiến Dung Khanh không vui, vị ca ca thú vị này đã nói muốn cho hần thoải mái, muốn dùng đại dương vật đùa bốn thân thể dâm đẳng của hần, nhưng sao còn chưa hành động?

Cơ thể của ca ca thú vị thật là cường tráng, xưa nay hần chưa từng thấy nam nhân tục tăng, kiện mỹ như này, không biết tại sao, rất muốn bị hần ôm vào ngực. Tao động động chảy thật nhiều nước, trong lòng thấy tịch tịch, chua xót, không người thương yêu. Dung Khanh không biết phải làm gì tiếp theo, theo bản năng dùng cặp chân dài trắng tuyết ôm lấy vòng eo cường tráng của nam nhân, nhút nhát đưa nơi riêng tư lên, không biết cách chủ động đỉnh lộng dương vật thô cứng. Môi thịt chạm một phát vào dương vật, nhẹ nhàng, Dung Khanh đặc ý đến mức râm rì, bướm dâm thật là ngứa... Muốn bị đùa bốn...

Dù sao Dung Khanh cũng không có kinh nghiệm, không biết bước tiếp theo phải làm gì, chỉ biết là dâm huyết khó chịu muốn chết, nên duỗi ra tay nhỏ, bóp hai mép *** ép lại với nhau, ngón tay mảnh khảnh lung tung vò nơi dâm loạn, dâm thủy bên trong đều bị ép ra ngoài, dính đầy một tay.

Thương Trần Triều nhìn mà thở dốc không ngừng, rốt cuộc cũng biết độ tao lãng của dâm hồ tỉ lệ thuận với khuôn mặt xinh đẹp. Dung mạo như thần tiên nhưng lại dâm đẳng đến mức dù là kỹ nữ lãng nhất trên đời cũng không sánh nổi, gặp được vưu vật như vậy có thể coi là hần may mắn.

Thương Trần Triều lấy tay Dung Khanh ra, dưới ánh mắt thủy nhuận mê man của Dung Khanh, đỉnh tiền quy đầu vào tiểu huyết. Tư vị hoa huyết mỹ diệu đến cực điểm, mới chỉ quy đầu vào thôi mà đã bị tiểu tao miệng ẩm áp, ẩm ướt làm cho sảng khoái không thôi. Dâm huyết rất căng, lại không khô khốc chút nào, vừa đúng mà bao bọc vật kia của nam nhân, không bởi vì lần đầu hạ hạ mà kẹp đau dương vật.

Thương Trần Triều sợ thương tổn tới Dung Khanh cực lực khống chế động tác, chỉ đỉnh lộng nhọt nhọt ở lối vào, nhưng trong lòng dục hỏa quá thịnh, vì vậy phải phát tiết đến chỗ khác. Bàn tay đầy chai sạn tùy

ý du tẩu trên da thịt trắng mịn. Thương Trần Triều là người luyện võ, tính cách cương mãnh bá đạo, cho nên không có quá nhiều ôn nhu, động tác dần dần trở nên bạo lực, dùng sức bóp lộn thân thể mướt mồ hôi dưới thân.

Cơ thể Dung Khanh trời sinh khát vọng nam nhân, càng đối đãi thô lỗ cường liệt, hần càng có cảm giác. Toàn thân nóng rực, chỉ nơi bị bàn tay xoa xoa mới thoải mái một chút, tao động đã ngứa muốn chết rồi, thịt heo bồng lại còn đùa cợt mà không muốn tiến sâu vào trong.

Dung Khanh phóng dăng lắc eo, nâng mông muốn chủ động nuốt lấy côn thịt đỉnh hoa huyết, trong miệng khóc thút thít rên lên: “Ngứa, a... Ngứa muốn chết, ca ca tốt, huynh thọc bên trong của ta chút đi, muốn đại nhục bồng chui vào bụng, ô ô...” Thương Trần Triều đang chuyên tâm hút liếm đầu vú trên ngực Dung Khanh, hai tay chơi cái mông to mềm nhẵn mỹ diệu, vô cùng kiên nhẫn khởi động trò vui, không nghĩ tới Dung Khanh lại không đợi kịp. Thương Trần Triều tà tà cười, hỏi: “Sao vậy, muốn đâm chết rồi? Ca ca chơi người như vậy, không đau chút nào sao?” Dung Khanh mềm mại đưa tay quẩn lấy cổ Thương Trần Triều, si ngốc nhìn nam nhân cười rộ lên càng thêm anh tuấn, tà mị, vội vã lắc đầu: “Phải! Thật thoải mái... Một chút cũng không đau, ca ca, ta rất ngứa... Muốn bị ca ca dùng sức ***...” Dung Khanh như tiểu hoa si nhường lên trên kéo gần khoảng cách với ca ca, tay nhỏ như có như không vuốt ve tấm lưng dày rộng của nam nhân. Thương Trần Triều bị trêu chọc, dục hỏa đốt người, biết tao hóa này căn bản sẽ không đau nên cũng không muốn dây dưa nữa, toàn bộ cắm vào.

Nhục huyết mềm mềm bị phá ra, ướt mềm thư thái, Thương Trần Triều có cảm giác mình đang đỉnh phá cái gì đó, cúi xuống xem, quả nhiên thấy nơi tiểu huyết có chút máu tươi chảy ra. Tuy rằng chỉ có vài tơ máu đỏ, nhưng lại lần nữa kích phát thú tính của Thương Trần Triều, khối bảo vật vô giá này đã là của hần rồi, hần đã phá thân tiểu tao hồ, hoàn toàn đoạt lấy hần (Dung Khanh).

Hai tay Thương Trần Triều nắm chặt nắm chặt eo nhỏ uyển chuyển của Dung Khanh, cuồn mãnh thúc lên, trong miệng còn trêu đùa: “Tiểu đâm phụ, còn ngứa nữa không? Đại dương vật của ca ca có ngăn ngứa cho đại tao bức của người không? A, miệng nhỏ đâm dăng này, khoái chết ca ca... Còn có màng trinh, bị nam nhân thao rách màng trinh có phải là sướng chết người không?” Thân thể tao lãng của Dung Khanh từ lâu đã đắm chìm trong tình ái kịch liệt không cách nào tự kiềm chế. Mái tóc dài đen nhánh ẩm ướt dính trên người, tay ngọc vô lực nắm lấy đại thủ của nam nhân đang không ngừng bóp đầu vú hần. Hần không sao miêu tả được mình rốt cuộc sướng như thế nào, chỉ biết là từ khi sinh ra đến nay chưa từng được thỏa mãn như vậy. Hạnh phúc quá, chỉ hy vọng vĩnh viễn nằm dưới thân nam nhân, bị hần thao lộn cả ngày lẫn đêm.

Nghe được câu hỏi của nam nhân, Dung Khanh càng kích động hơn, mềm giọng kêu lên: “Sướng, ân a... thoải mái chết đi được. Ca ca thật lợi hại, a, quá dũng mãnh! Tao hóa cũng bị giết chết, a a, ca ca bóp núm vú ta, dùng sức, a, giết chết tao hóa đi...” Thương Trần Triều gác một chân Dung Khanh lên vai, đại dương vật không chút lưu tình ra vào trong bí huyết, làm cho hạ thể Dung Khanh tràn trề dâm thủy. Thân thể đẹp đẽ, trắng hồng khiến người sinh khí nổi lên dục vọng làm nhục. Thương Trần Triều như muốn đem người vô nát, đùa bỡn mỗi một tác lãng thịt, Dung Khanh cứ chịu đựng, nam nhân càng thô bạo, hần kêu càng dâm lãng.

Bên hồ, hai người liều mạng đã hợp, Thương Trần Triều bắn vài pháo bên trong bướm dâm của Dung Khanh mới thỏa mãn lui ra ngoài. Hần ôm thân thể trắng nõn của Dung Khanh, ôn nhu hôn lên thân thể tàn tạ, muốn cho tiểu bảo bồi nghỉ một lát, sau đó sẽ tiếp tục cùng hần hồ thiên hồ địa mà loạn nháo.

Ai ngờ Dung Khanh nằm trong ngực ngoan ngoan bị hôn chốc lát đã bắt đầu ôm eo nam nhân làm nũng: “Ca ca, bướm dâm ngứa, huynh lại đâm đâm ta có được không? Còn muốn bị đại dương vật thao.” Kỳ thực toàn bộ nơi riêng tư của Dung Khanh đều không thoải mái, ướt đầm đến xấu hổ, hai cái lỗ trước sau đều ngứa đến lợi hại, nhưng hần ngây ngốc không biết phía sau cũng có thể bị nam nhân thương yêu cưng chiều, cho nên vô cùng đáng thương cầu xin nam nhân làm cho tiểu huyết phía trước dừng ngứa.

Thương Trần Triều mở hai chân Dung Khanh ra, chỉ thấy tiểu huyết sưng sưng, huyết thịt đỏ lên, thoát nhìn đáng thương không thôi. Thương Trần Triều tuy rằng cũng muốn đút vào thêm lần nữa tiện thể thoải mái một chút, nhưng hần không thể không cố kỵ đến cơ thể của Dung Khanh, vừa nãy hần đã muốn rất nhiều lần rồi.

Thương Trần Triều đánh chủ ý tới tiểu huyết phần nộn phía sau, cười nói:

– “Bảo bối nhi, ngoan, cho bướm nộn nghỉ một lát, ca ca làm tao hậu môn của ngươi, được không?”

Dung Khanh sao mà hiểu được làm hậu môn là như nào, hắn chỉ biết là nam nhân khiến hắn rất muốn dựa vào này lại không muốn đưa bốn hoa huyết của hắn. Dung Khanh khóc lên vô cùng đáng thương: “Ca ca lừa người, nói muốn thương ta, quả nhiên là không cần ta nữa... Ô ô, bướm nộn của tao hóa, bướm nộn không muốn nghỉ ngơi, muốn đại dương vật, muốn đại dương vật của ca ca phục vụ cơ...” Thương Trần Triều bị hắn khóc làm mềm lòng, trong lòng lại có chút buồn cười, nghĩ thầm, bây giờ không cho lão tử thao hậu môn, lát nữa lão tử thao cho cái mông ngươi lay động thành tiểu mẫu cầu, thao cho ngươi kêu cha gọi mẹ.

Thương Trần Triều ôn nhu dụ dỗ nói: “Rồi rồi, ca ca thương bướm nộn. Ngoan, vênh cái mông lên để ca ca thương ngươi.” Dung Khanh vừa nghe nam nhân nói sẽ thương hắn, vội vàng nghe lời quỳ trên mặt đất, ngoan như một tiểu mẫu cầu, cái mông to vênh lên thật cao, hận không thể đưa đến tận miệng nam nhân.

Thương Trần Triều đẩy ra hai cánh mông màu mỡ của Dung Khanh, liếm lên bướm dâm trơn bóng đầy nước. Bị đầu lưỡi chạm tới, tao huyết cực mặn cảm lập tức tràn ra nước, huyết thịt còn run lên, kẹp lấy đầu lưỡi nam nhân không tha.

Dung Khanh chưa từng bị đối xử như vậy, đầu lưỡi ẩm ẩm linh hoạt không thôi, hơn nữa mềm vô cùng, hút liếm nhục huyết tao nhất, mỹ đến mức hắn suýt chút nữa đã khóc lên, rên rỉ đưa cái mông to về sau, khát vọng đầu lưỡi nam nhân tiến vào sâu hơn.

Mà Thương Trần Triều cũng yêu mất cái nơi tao hương này rồi, đặc biệt rất thích chơi làm âm vật dâm tao, ngâm tiểu đậu đậu trong miệng hút, bàn tay lửa nóng khiêu khích bụng dưới của Dung Khanh, lưu luyến khu vực mặn cảm của hắn.

Dung Khanh thích đến mức tiếng rên rỉ như bị vỡ tan, không biết thế nào cho phải, cũng không giải được tình dục dày đặc trong thân thể, muốn bị nam nhân đặt dưới thân tàn nhẫn thao làm, rồi lại không nỡ bỏ liếm láp ôn nhu dâm dăng của nam nhân, chỉ biết khóc lóc kêu loạn: “A... Liếm chết tao hóa, ca ca liếm giỏi, ân a... bướm dâm muốn tan rồi, a, đầu lưỡi vào rồi, tao hóa bị nam nhân liếm bướm, chết mất...” Thương Trần Triều liếm hoa huyết đủ rồi, cắn một cái lên mông to phì nhiêu nhiều nước, để lại một dấu răng dâm mỹ trên cánh mông trắng. Hắn hôn lên cái mông to màu mỡ, một đường công chiếm đến lỗ đít mềm.

Dâm hồ trời sinh là lọ chứa, tác dụng lớn nhất của cơ thể là cho nam nhân cảm, cho nên hậu môn của bọn họ nhẵn nhúm, đẹp dễ, sạch sẽ, phần nộn như đóa hoa, nam nhân nào nhìn thấy cũng không nhịn được tàn nhẫn *** vào.

Thương Trần Triều liếm lên, thân thể Dung Khanh bắt đầu run rẩy: “A... Ngươi liếm chỗ nào vậy, thật kỳ quái... Hậu môn sao có thể liếm, a, thật thoải mái, sao lại thoải mái vậy chứ...” Thương Trần Triều gậy hậu môn ướt dầm dề, cảm giác Dung Khanh đã bắt đầu phát tao, mới ngồi thẳng lên, lật Dung Khanh lại, thấp giọng nói: “Bởi vì tao hậu môn của ngươi cũng muốn nam nhân, chờ đại dương vật cắm vào ngươi sẽ thoải mái hơn. Tao hóa, bướm nộn và lỗ đít của ngươi cái nào dâm hơn, hả?” Dung Khanh mê man hoảng loạn lắc đầu: “Không, không biết, ô ô... Đều dâm cả, Khanh nhi chính là tao hóa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều muốn đại dương vật... Khanh nhi, a... Ca ca vào rồi, Khanh nhi lại bị cảm, thật hạnh phúc...”

7. Chương 7

Thương Trần Triều đã cắm vào trong cục huyết của Dung Khanh, tiểu huyết này còn nhiều nước hơn cái đằng trước, nhưng cũng trơn nhuận, khiến hắn lảng nhục càng thêm có lực, so với hoa huyết dâm thủy đầy đủ càng là một phen tư vị. Thương Trần Triều dứt khoát nằm xuống ôm Dung Khanh, mỗ thân thể trắng nộn, bắt một nắm nhũ thịt loạn vô trong tay, thô giọng nói: “Tiểu tao hồ, vú của ngươi thật mềm, a, sờ rất đã tay, tao hậu huyết thao cũng đã cực kỳ.” Hậu huyết của Dung Khanh được thỏa mãn, nhưng hoa huyết mới cao trào có mấy lần mà thôi, dâm tính của dâm hồ đầu thể dễ dàng lảng xuống như thế được. Bên trong nộn huyết nước dâm đã chảy thành suối rồi, làm cho hạ thể hai người đều nhơ nhớp, dương vật nam nhân cũng bị thủy dịch làm cho ẩm ướt. Trần trường bị cảm phía sau cần bản không thỏa mãn được Dung

Khanh, đôi tay của nam nhân đang nắm chơi đầu vú cùng bầu vú hấn, mà hấn căn bản không cam lòng để đối phương dừng lại, không thể làm gì khác hơn là lén lút tự tay chơi hoa huyệt một lát.

Không ngờ tay mới vừa đưa đến hạ thân, còn chưa đụng tới thịt môi ngựa ngựa khó nhịn thì đã bị nam nhân một phát bắt được. Thương Trần Triều nhíu mày, ngữ khí bất thiện hỏi: “Người muốn làm gì?” Dung Khanh sợ hết hồn, mềm giọng nói: “Ta... a, muốn sờ bướm nộn nhỏ đáng thương, nó rất ngứa, vẫn luôn khóc... Ô ô, phía trước của người ta cũng cần được thương yêu mà...” Thương Trần Triều buông tay ra, dạy dỗ: “Hai nhục động của người đều là của tướng công ta, không cho người khác chạm vào, cả người cũng không cho đụng, nghe chưa? Nếu không nghe lời, sau này ta không chạm vào người nữa.” Dung Khanh sợ hãi vội vàng rút tay về, treo trên cổ Thương Trần Triều, vô cùng đáng thương nói: “A a, đừng mà... Ca ca đừng không đụng ta. Khanh nhi rất rất thích ca ca đụng Khanh nhi, a... Hậu huyệt thật thoải mái, Khanh nhi, ân, xưa nay không được, a... Thoải mái như này. A, Khanh nhi muốn mà, trước sau đều cần ca ca thương...” Dung Khanh mềm mại dâm từ lẳng ngữ đánh cho Thương Trần Triều mất khống chế, mạnh mẽ đỉnh lên điểm mẫn cảm bên trong hậu huyệt của hấn, đại thủ bao lấy hai phiến âm thần, lực đạo trước sau xoa lên, chỗ mẫn cảm bị chạm phải, Dung Khanh lập tức run rẩy: “A, tao huyệt bị xoa nhẹ, muốn sướng điên rồi, nha a... Sư phụ không cho nam nhân chạm vào bướm dâm của Khanh nhi, nhưng mà, nha a... Bị nam nhân đụng vào thật thoải mái, a, tao đậu đậu bị bóp...” Thương Trần Triều ác ý dùng ngón tay ép làm hoa hạch của Dung Khanh, cười nhẹ nói: “Sư phụ người lừa người đó. Xem đi, bị nam nhân làm thích hơn mà. A, người, cái đồ lẳng lơ này, lại chảy nhiều nước thế kia làm ướt đầm tay lão tử... Tao âm đế bị ngón cái và ngón trỏ bóp lên thật mẹ nó thoải mái chết được. A, dùng sức kẹp, sư phụ người chắc chắn là trốn người đi thâu nam nhân, chỉ biết sướng một mình, không cho người hưởng lạc.” Ánh mắt Dung Khanh lưu chuyển trừng nam nhân một cái, cãi lại: “Sư phụ mới không như vậy, a... Ca ca nhẹ chút, Khanh nhi chịu không nổi, âm đế xót quá, a, bị bóp hỏng rồi...” Nhục cảm mười phần của tiểu bướm dâm dưới tay làm Thương Trần Triều nhớ lại tư vị vừa rồi, thấy Dung Khanh sau khi hầu hạ căn bản không có chuyện gì, liền muốn lại thao làm tiểu lẳng huyệt tao thủy thành sông dâng trước. Ai biết vào lúc nguy hiểm này lại truyền tới động tĩnh. Lỗ tai Thương Trần Triều rất thính, tất nhiên nghe ra là có người vào núi, hấn tàn nhẫn dâm mấy cái lên tao điểm của Dung Khanh, rồi ôm hấn đồng thời cao trào, khó hiểu hỏi: “Trong núi không cơ quan à? Sao lại có người xông vào?” Lỗ đít Dung Khanh bị *** ra nước, hoa huyệt cũng cao trào một lần, cả người mơ màng màng, thuận miệng đáp: “Có. Chỉ khi sư phụ và ta cũng bị phá thân thì cơ quan mới mất hiệu lực...” Thương Trần Triều trong lòng chửi má nó, sư phụ yêu quý của Dung Khanh đúng là đi thâu hấn tử rồi? Có người đến hấn ngược lại không sợ, chính là chuyện tốt của hấn bị cắt đứt làm cho hấn vô cùng phần nộ.

Hai người vừa nói xong, một đám người đã cuộn cuộn giết tới, vừa vặn nhìn thấy Thương Trần Triều đặt Dung Khanh sắc mặt ửng hồng, cảnh xuân dập dờn dưới thân, trong không khí đều là khí vị tanh tưởi sau khi làm tình, một đám bề ngoài chính nhân quân tử bị kích thích rục rà rục rịch. Không biết ai hô một câu: “Đó chính là tiểu dâm hồ sao? Ha ha... Ai đem nam nhân này đuổi đi, tao hóa này chính là của chúng ta.” Thương Trần Triều cười lạnh, động sát khí. Hấn dùng ngoại bào của mình bao lấy Dung Khanh, dặn dò: “Tiểu ngốc nghếch, đừng nhúc nhích.” Nói xong, hấn rút kiếm bắt đầu chém giết cùng đám người kia. Thương Trần Triều xuất thân võ lâm thế gia, lại là hậu duệ đời tiếp theo của minh chủ võ lâm, công phu tất nhiên là cao thủ hàng đầu. Vì sự tình dâm hồ lưu truyền sôi sục trên giang hồ nên lần này dò đường xông đến cũng không phải hạng người vô danh, đều là cao thủ của các đại môn phái. Bất quá lúc này, tất cả mọi người làm bộ không nhận ra Thương Trần Triều, vì mỹ nhân trần nửa người nằm bên hồ mà triệt để giết đỏ cả mắt rồi.

Nhưng mà Thương Trần Triều võ công cao đến đâu, không thể một mình vây khốn toàn bộ lũ người này, có một sắc quỷ từ từ thoát khỏi vòng chiến, hướng Dung Khanh đưa ra vuốt sói. Dung Khanh nắm áo choàng trên người thật chặt, đây không phải là lụa mỏng đặc chế của hấn, căn bản không đè ép được dâm tính trong cơ thể, hấn thật muốn cởi quần áo, muốn sạch trơn lẫn vào trong ngực nam nhân, muốn đại thủ ẩm áp mò cái vú cùng huyệt dâm...

Tao huyệt không được hoàn toàn thỏa mãn cuộn cuộn chảy nước không ngừng, áo khoác Thương Trần Triều đã bị ướt đầm dề, Dung Khanh không ngừng kẹp chặt hai chân, ma sát hai mép *** cùng đè ép giảm bớt cơn ngứa.

Sắc quỷ kia sao lại không nhìn ra Dung Khanh đang làm gì, thấy tiểu hồ ly phát tao, trong lòng vô cùng vui

sống, thấy Thương Trần Triều đưa lưng về phía mình, gã lớn mật muốn mò bộ ngực mềm của Dung Khanh. Dung Khanh khứu giác rất linh, chán ghét mùi vị bên người, hấn không chút nghĩ ngợi rút ra nhuyễn kiếm màu bạc hướng người kia quát tới. Ca ca bảo hấn chờ ở đây, nhưng có kẻ đáng ghét tới gần, trước tiên cứ đánh đuổi đi đã.

Người kia cho là Dung Khanh thị hoa giá tử (chủ nghĩa hình thức, động tác đẹp nhưng không thực tế) nên tiếp tục tiếp cận. Dung Khanh sinh khí, sử dụng một bộ kiếm pháp hữu hiệu nhất, đánh cho người kia rút lui một mạch, vô cùng chật vật. Người bên kia cũng đã chú ý tới tình hình trận chiến bên này, liếc mắt nhìn quả thực muốn choáng váng, chỉ thấy mỹ nhân đứng lên, trên người lung tung bọc một áo choàng hắc sắc, bộ ngực bằng phẳng lộ ra đầu nhũ, cái vú nhìn mềm mại không thôi, so với thiếu niên thì lớn hơn, gần như bằng hạt đậu so với vú mềm của thiếu nữ. Núm vú đại đại, đỏ tươi, có một vòng dấu răng, hấn là mới vừa bị nam nhân cắn. Cặp đùi lớn kia khỏi nói có bao nhiêu trắng bao nhiêu thẳng, thật muốn vác lên vai nắm lấy xem có bao nhiêu sáng khoái.

Thương Trần Triều nhìn đám người này giận không chỗ phát tiết, hạ thủ cũng không lưu tình, Dung Khanh cũng không thích có người không ngừng tiếp cận, sử dụng tuyệt học gia truyền, thẳng thần dùng khinh công bay đến bên người Thương Trần Triều. Thương Trần Triều ôm hấn, an ủi: “Bảo bảo ngoan, đừng sợ.” Dung Khanh mềm mại dựa vào trên người Thương Trần Triều, nũng nịu nói: “Khanh nhi không sợ, ca ca... Nhanh lên một chút nha, đánh cho bọn họ chạy hết, Khanh nhi muốn ngơi. Y phục này nóng quá, Khanh nhi không muốn mặc... Đều ướt cả rồi...” Thương Trần Triều nhìn thử, quả thực phía sau áo khoác ướt một đám lớn, trên cái đùi lộ ra của Dung Khanh rõ ràng còn có tao dịch đang chảy xuống, hấn không hề nghĩ rằng dâm hồ lại có thể dâm dăng đến mức độ này, nhưng ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, là nam nhân liền kìm lòng không được. Hấn không khống chế được đưa bàn tay tiến vào trong y phục, một tay xoa xoa nơi riêng tư tràn trề nước, một tay khốc soái mà vui đùa với chiêu thức.

Dung Khanh cười trên tay Thương Trần Triều, tả hữu lay động cơ thể ma lộng hoa hạc trên tay nam nhân, được an ủi không ít, mỹ đến mức hấn không ngừng rên rỉ, đang muốn lén lút thân thủ sờ sờ thịt heo bồng của ca ca yêu quý, đã thấy bên cạnh lại có người đuổi ra sắc thủ.

Dung Khanh bẹp bẹp miệng, một chưởng đánh tới, cả giận nói: “Các ngươi là đồ đáng ghét, ô ô, người ta sắp ngửa chết rồi, bướm dâm vẫn luôn chảy dâm thủy chờ đại dương vật thương yêu. Các ngươi đừng uy hiếp ta, a... Ca ca, Khanh nhi thật giống như sắp triều phun rồi, thật thoải mái, a... Cho bọn họ cút đi, Khanh nhi muốn bị đại dương vật làm.” Nói xong, Dung Khanh bắt đất dĩ tạm thời rời khỏi Thương Trần Triều, cùng nam nhân đồng thời ra đại chiêu, qua vài chiêu đã đánh ngã đám người kia. Bởi những người đó vừa nhìn thấy Dung Khanh, đã biết thân phận dâm hồ của hấn, Thương Trần Triều một người sống cũng không lưu. Đương nhiên, hấn tức giận nhất là vừa rồi bộ dáng Dung Khanh lộ ra tao vú, chảy tao thủy bị nhóm sắc quỷ này thấy được, cho nên nhất định phải giết hết.

Kẻ địch ngã xuống, Dung Khanh dĩ nhiên là vui mừng, cũng không để ý hỗn độn đầy đất, phóng túng thoát y phục nhào vào trong lồng ngực Thương Trần Triều, xấu hổ nói: “Ca ca chúng ta tiếp tục đi... tiểu tao huyết của Khanh nhi ẩm ướt chịu không nổi, muốn muốn...” Thương Trần Triều gằm nhẹ: “Người, tiểu sắc quỷ này, lãng chết người, lúc nào cũng lãng được.” Mặc dù nói vậy, nhưng hấn sao lại không muốn Dung Khanh, mà trên đất thật sự khiến người không hứng thú, hấn dứt khoát ôm lấy Dung Khanh bay lên núi, một đường chạy về phía hương khuê của Dung Khanh.

8. Chương 8

Lại nói đến trong hoàng cung, Dung Vận khát khao tìm đến triều đình gặp Hạ Trọng Vân, cũng vì thẹn thùng mà hô lên muốn ám sát. Một đám thần tử vốn đang cúi đầu giả thành đầu gối nghe vậy lập tức tràn đầy địch ý nhìn về phía Dung Vận. Muốn gây bất lợi cho hoàng thượng? Người này cũng thật ghê gớm đấy. Ai biết khi vừa nhìn sang, phát hiện mỹ nhân luôn mồm luôn miệng kêu muốn báo mối thù bị cưỡng hiếp kia đã mềm mại ngã vào trong lồng ngực hoàng đế bệ hạ, một đôi mắt ẩn tình sâu kín nhìn chăm chú Hạ

Trọng Vân, hết thấy đều là kiêu mị và ủy khuất, chúng thần sao còn không hiểu, trong lòng cười trộm, thì ra là oán giận hoàng đế vào triều để y xuân khuê cô quạnh.

Hạ Trọng Vân trực tiếp ôm Dung Vận lên long ỷ, để y nằm trong lòng mình, đại thủ luồn vào bên trong y phục sờ loạn. Phía dưới không ngừng có thần tử ra khỏi hàng bẩm tấu, Hạ Trọng Vân một đời mình quân dĩ nhiên là nghe rất nghiêm túc, động tác âu yếm dưới tay khó tránh khỏi có chút mất tập trung, gầy bên ngoài hoa huyết ngập nước một chốc liền không tự chủ một đường di động lên trên, bắt lấy vú Dung Vận.

Vấn đề Hộ bộ Thượng thư nói có chút nan giải, Hạ Trọng Vân không khỏi cau mày suy nghĩ. Ngày trước, khi hắn phải suy nghĩ thì trên tay cũng sẽ làm một chút vận động thưởng thức, nên lúc này liền trực tiếp xem cái vú của Dung Vận là đồ vật. Một tay vừa để xuống, ngón tay cái không ngừng vẽ vòng, Không khéo lại đặt trên đầu vú tao hồng của Dung Vận, chậm rãi mài mài, thật lâu không buông tay.

Dung Vận làm sao chịu được đối xử như vậy. Vốn là bị ôm lên long ỷ, thân thể bị đùa bỡn trước mặt trọng thần vương triều đã khiến Dung Vận xấu hổ đến cực điểm. Y cảm thấy Hạ Trọng Vân xem mình làm nam kỹ cũng không bằng đồ chơi, dù cho là tù binh của địch quốc bị bắt cũng không phải chịu đối đãi hạ lưu, sỉ nhục như vậy. Nhưng thân thể dâm dăng lại vì tình cảnh sỉ nhục mà càng thêm kích động. Tuy là đưa lưng về phía mọi người, nhưng vừa nghĩ tới hai mươi mấy con mắt đều đang nhìn chăm chăm vào cơ thể đang bán khỏa thân của mình, còn nhìn thấy tay Hạ Trọng Vân luồn vào trong y phục nắm cái mông còn to hơn cả kỹ nữ, nói không chừng vói vốc không dày đã bị tao thủy không ngừng chảy loạn làm cho ướt nhẹp, toàn bộ đều dính lên mông, lộ ra đường cong cái mông dâm dăng. Tất cả đều bị nhìn thấy rõ ràng rành rành...

Ô ô, y không muốn sống nữa, sao Hạ Trọng Vân lại phải làm nhục y như vậy. A a, cái tay còn không ngừng mò đôi bầu vú, y bị mò thật khổ sở... Cái vú ngứa cực kỳ, nóng nóng còn có chút phồng phồng, không muốn bị hắn chậm chậm đùa bỡn như vậy, khát vọng đại lực nhào nặn, khát vọng đầu lưỡi liếm láp mút hôn...

Dung Vận cảm thấy mình sắp bị hoả táng, đầy đầu đều là hình ảnh đại dương vật tím đỏ của Hạ Trọng Vân xâm phạm bướm dâm nhỏ của mình. Y không khống chế được bản thân nữa, thân thể phát tao như nhũn ra, không biết xấu hổ mà quần lấy Hạ Trọng Vân, xem chút rên rỉ thành tiếng, may là trước khi kêu ra, y đã kịp cắn lên bả vai của Hạ Trọng Vân.

Hạ Trọng Vân đúng lúc nghĩ ra biện pháp, đang muốn làm quyết sách, lại bị Dung Vận cắn một cái, dưới tay hắn không khỏi nặng nề véo cái vú một cái thật mạnh. Dung Vận nhịn không được, lập tức phun ra tiếng rên rỉ ngọt ngào:

– “A... Cái vú bị bóp thật thoải mái... Còn muốn, không, không muốn, a a thật là mất mặt, người thả ra, không muốn...”

Kỳ thực triều thần cách long ỷ của hoàng đế bệ hạ vẫn xa chút, cho nên cũng nhìn không rõ hai người đang làm gì, Dung Vận tao gọi cũng như có như không mà truyền đến, nhưng nghe được âm thanh kiều nhuỷ này cũng khiến không ít người căng thẳng hạ thân. Chỉ có mỹ nhân thừa tướng đứng gần nhất mới nghe được rõ ràng. Hắn không khỏi bật cười, hoàng thượng vậy mà lại coi trọng một tiểu ngu xuẩn, dẫn độ, ngớ ngẩn.

Hắn vừa nở nụ cười, liền bị người vỗ mông một cái. Cái mông đang ngâm tinh dịch nhất thời nhoáng lên, miệng huyết suýt chút nữa không kịp được hạt châu. Mỹ nhân thừa tướng sóng mắt dập dờn liếc mắt trừng Hạ Mộ Hiên bên cạnh, cười duyên:

– “Hoàng đế bệ hạ, Vương gia quấy rối ta.”

Chúng thần lập tức một đầu hắc tuyến. Nói tới thừa tướng này, được xưng là đệ nhất mỹ nhân Đại Hạ triều, so với cái vị trong lòng hoàng đế kia cũng không kém bao nhiêu. Niên kỷ hai mươi tám hai mươi chín, nhất là độ tuổi thành thực, phong tình tất nhiên là khỏi nói, đối với một số người, mỗi ngày vào triều có thể đứng sau thừa tướng, ngắm cái mông to dâm dăng của hắn một buổi sáng chính là hưởng thụ không thể tốt hơn.

Về phần Vương gia có ý tứ với thừa tướng đại nhân cũng không phải là bí mật gì, mà thái độ của thừa tướng vẫn luôn âm muội không rõ. Không ít người thấy Vương gia sau khi hạ triều không cưỡi ngựa hồi phủ, mà lại âm thầm vào xe ngựa của thừa tướng, cũng không thấy thừa tướng đuổi người. Nhưng ở ngoài, hắn vẫn không thừa nhận cùng Vương gia có quan hệ, xưa nay đều là một câu đồng liêu qua loa cho xong.

Bị hai bên đánh đoạn, Hạ Trọng Vân tất nhiên không đắm chìm trong suy nghĩ nữa, tâm tư không khỏi chạy tới trên người Dung Vận. Tiểu tao hóa sờ thật thoải mái, còn có, cảm giác cái vú không đúng, sao so với tối hôm qua lớn hơn rất nhiều, ồ, một tay cầm không hết? Nhất thời hiếu kỳ, hắn càng mò hăng hái. Bất quá chính sự cũng không hàm hồ, hắn vốn định ra lệnh trước, lại bất thành linh nghe thấy Tạ Ngọc cáo trạng, nói Vương gia quấy rối hắn.

Hạ Trọng Vân vừa nghĩ tới nợ dai của hai người bọn họ liền đau đầu, thẳng thắn nói:

– “Dâm loạn thừa tướng là tội lớn, trăm ngày vương gia tới biên cương.”

Hạ Mộ Hiền vừa nghe, cười rất tự nhiên, xin tha:

– “Hoàng huynh thông cảm cho thần đệ sứt ruột thích chưng diện đi! Đừng đi biên cương, ta nghe nói có chuyến đi sứ tới Bái Nguyệt quốc xui xẻo, không bằng giao cho thần đệ. Nghe nói nơi đó nhiều mỹ nhân, ngài cũng biết những năm gần đây thần đệ này cầu mỹ không được, nói không chừng lần này còn có thể tìm nhân duyên tốt trở về.”

Biểu hiện trên mặt Tạ Ngọc cứng đờ, vội nói:

– “Hoàng thượng, mọi việc trong kinh còn cần Vương gia, thần cũng không phải không thấy được việc lớn, vậy không bằng phạt Vương gia tới hoa viên nhà thần cắt tỉa hoa cỏ đi.”

Lúc này Hạ Trọng Vân đang đắm chìm trong hương nãi của Dung Vận, yêu thích không buông tay mà nắm bóp, còn cưỡng ép Dung Vận lấy tay sờ dương vật cho hắn, hai người thương lượng, tất nhiên lừa dối quản Tạ Ngọc khẩu bất đồng tâm (miệng và lòng không đồng nhất, chắc cũng giống kiểu nghĩ một đằng nói một lẻo), theo yêu cầu của Tạ Ngọc, Hạ Trọng Vân vội vàng phân phó chính sự, sau đó phát tay trực tiếp bãi triều.

Chờ tất cả mọi người lui ra, Hạ Trọng Vân trực tiếp đem Dung Vận đẩy lên long ỷ rộng lớn, cười khẩy nói:

– “Vật nhỏ dâm đảng, thật là một phút cũng không rời được nam nhân, ngay cả trăm phải vào triều cũng chờ không được, hả?”

Nhớ tới người này vừa mới làm nhục mình, Dung Vận liền không khỏi ủy khuất khóc lên, đạp loạn hai chân đá Hạ Trọng Vân, khóc lóc nói:

– “Ai rời người không được, cút ngay! Đừng chạm vào ta, ta muốn giết người...”

Hạ Trọng Vân bị mắng cút cũng không tức giận, cợt nhả nói:

– “Được, vậy dùng bướm nộn nhỏ nhiều nước của người giết chết ta đi, đến, để trẫm xem tiểu hoa nhi của người còn đau không.”

Hạ Trọng Vân đầy mặt háo sắc mà nhìn hai chân Dung Vận đá lung tung. Tiểu ngu xuẩn hoàn toàn không biết động tác phản kháng này của mình có bao nhiêu mê người, y phục xộc xệch không chịu nổi, động tác mạnh làm phong quang giữa hai chân lộ hết. Hạ Trọng Vân đẩy chân Dung Vận ra, đại dương vật cứng đã lâu không tha mà đỉnh vào, trực tiếp làm đến miệng tử cung của Dung Vận.

Dung Vận cũng không phản kháng nữa, thoải mái vừa khóc vừa gọi. Hạ Trọng Vân thao tiểu hoa nhi, xé vạt áo Dung Vận ra, không kịp chờ đợi nhìn về phía cái vú có cảm giác đã thay đổi. Vừa nhìn, dù là Hạ Trọng Vân cũng trợn mắt há hốc mồm, tối hôm qua hai cái bánh màn thầu to nhỏ thế mà sau khi bị hắn luân phiên thương yêu đúng là lớn rồi, hôm nay đã sớm biến thành hai đám no đủ, vênh cao mà đứng trên bờ ngực, vừa trắng vừa to, đẹp muốn chết.

Dung Vận tất nhiên cũng nhìn thấy, lập tức khó chịu, vặn người muốn rời khỏi Hạ Trọng Vân:

– “Đáng ghét, làm ta thành xấu như vậy, cái vú sao lại biến lớn, xấu quá...”

Hạ Trọng Vân sao có thể cho y chạy, lôi chân kéo về, cầm xuống hết sức. Dung Vận nhất thời mềm nhũn, vô lực nằm dưới thân hắn thút tha thút thít, vừa khóc lóc nói không muốn, vừa dùng bướm dâm nhỏ kẹp dương vật không nhả.

Đôi mắt Hạ Trọng Vân toả sáng:

– “Không xấu chút nào, tiểu ngu ngốc, cặp vú này của người quả thực chính là cực phẩm, đẹp muốn chết, mau cho trâm ăn hai cái, xem là tư vị gì.”

Dứt lời, Hạ Trọng Vân cúi đầu ngậm đầu nhũ bắt đầu hút, vừa ăn nướm vú vừa lấy tay đùa bỡn, động tác dưới khóe vẫn không ngừng. Dung Vận khóc sướt mướt, vừa thẹn vừa thoải mái, ôm ở để Hạ Trọng Vân chơi vú, không nhận được dâm kêu:

– “Thoải mái, nha... Cái vú lớn lên thật thoải mái, ô ô, đừng sâu hơn nữa, a, thật đáng sợ...”

Hạ Trọng Vân mới không quản hấn kêu gì, ngược lại động tĩnh nhỏ kia của Dung Vận, giọng nói mị nhân kêu một tiếng là kích thích tình dục kia, kể cả tiếng khóc kia cũng khiến hấn kích động tàn nhẫn thao làm. Lại hút mạnh khóa tao vú mềm mại, nghe Dung Vận rên rỉ một tiếng cao vút, tiếp đó chất lỏng ẩm áp bắn vào trong miệng Hạ Trọng Vân, dương vật cũng bị một làn sóng rồi lại một làn sóng xung kích.

Hai người đều kinh ngạc, lúc Dung Vận triều thổ lại phun sữa. Hạ Trọng Vân kích động không thôi, ôm cả người đầy sữa của Dung Vận kích động lẫn lộn trên long ý, nhanh đến mức làm người ta thần trí không rõ.

Ngoài cung, Hạ Mộ Hiên lại tới xe ngựa của Tạ Ngọc, đi lên chen đến bên người hấn, giơ tay sờ mặt hấn, cười nói:

– “Vườn hoa trong nhà thừa tướng còn không bằng đóa hoa của người? Nếu không, bản vương thẳng thần cật sữa đóa hoa đa tình này của người nhé.”

Tạ Ngọc trốn sang một bên, giơ tay cởi quần áo, lộ ra lồng ngực trắng như tuyết loang lỗ vết tích, dùng giọng nói quyến rũ trời sinh:

– “Vương gia, ngài cũng nhìn thấy thân thể này của Tạ Ngọc đã không sạch sẽ, đừng để tay Vương gia ô uế, kính xin Vương gia tự trọng.”

Hạ Mộ Hiên hô hấp nặng nề, nhìn một chút để không nổi nóng, lờn thất lưng Tạ Ngọc ôm người vào trong lồng ngực, lè lưỡi liếm láp một mảng da hân cực rõ ràng trên bắp vai hấn, đại thủ từ dưới áo bào tiến vào, thấp giọng nói:

– “Người biết mà, dù Tiểu Ngọc có dơ bẩn thì bản vương vẫn thích. A, vào triều không mặc tiết khổ, Tiểu Ngọc thực sự là càng ngày càng đáng xấu hổ...”

Lúc này Tạ Ngọc không trốn, ngược đầu mặc cho nam nhân liếm cổ hấn, cười nói:

– “Không mặc quần tính là gì, Vương gia không biết, bên trong cái mông của thần còn chứa đầy tinh dịch?”

Hạ Mộ Hiên ngừng lại động tác, lập tức đưa tay vào cúc huyệt Tạ Ngọc, nhấn hạt châu trong miệng huyệt một cái, lập tức có chất lỏng vẫn đục bị gở ra, dính trên mông Tạ Ngọc và trên tay Hạ Mộ Hiên...

Hạ Mộ Hiên cầm cả hạt châu lẫn ngón tay vào trong huyệt đạo ẩm ướt của Tạ Ngọc, cười nói:

– “Tiểu Ngọc quả thật không hổ với cái tên Tạ Ngọc này, trời sinh chính là cho nam nhân tiết dục. Nói đi, đây là của dã nam nhân nào lưu lại?”

Tạ Ngọc cười duyên không ngừng, đè lại cái tay Hạ Mộ Hiên mò tới trước ngực hấn, nói:

– “Lời này của Vương gia có thể nói là sai rồi, rõ ràng Vương gia mới là dã nam nhân. Cho nên, Vương gia mau dừng tay thôi, ngài cũng không thiếu người, hà tất cùng thần ở đây vụng trộm tăng tị với nhau?”

Hạ Mộ Hiên táo bạo khi dễ thân thể xinh đẹp của Tạ Ngọc, trầm giọng nói:

– “Ai bảo bản vương không chịu nổi sự cám dỗ Tiểu Ngọc của người đây, bản vương sẽ cho người hiểu, ai mới là dã nam nhân.”

9. Chương 9

Hạ Mộ Hiên nói rồi cúi đầu, bắt đầu từ sau vành tai Tạ Ngọc nhu tình mật ý mà hôn xuống. Tạ Ngọc miễn cưỡng dựa vào trên xe ngựa, một đôi mắt quyến rũ sinh ra xuân ý nhẹ nhẹ, hẩn im lặng mặc cho nam nhân thưởng thức thân thể của mình, không nói đồng ý nhưng cũng không thấy ra sức khước từ.

Môi lưỡi ẩm trượt tới vai, Hạ Mộ Hiên chuyên chú in dấu hôn, liếm ướt rồi lại hơi dùng sức cắn xuống, Tạ Ngọc cảm nhận được một tia đau đớn, cảm thấy được nửa người đều bị Hạ Mộ Hiên vô liêm sỉ cắn đến tê dại, đau đớn, còn có chút ngứa, hẩn rũ mi, mạn bất kinh tâm (thờ ơ) nói:

– “Vương gia cố ý làm khó dễ thân, ân... Nói không chê thân thể ô uế này mà sao lại cắn đau như vậy, a không... A, Vương gia, là muốn che lại dấu vết trước đó sao?”

Hạ Mộ Hiên nhẹ vỗ về thân thể Tạ Ngọc, đầu lưỡi rời khỏi xương quai xanh của hẩn, cười nói:

– “Thừa tướng coi thường bản vương rồi, bản vương chẳng qua là cảm thấy... Nơi thừa tướng bị dã nam nhân chà đạp quá đẹp, đẹp đến mức khiến bản vương nhịn không được...”

Tạ Ngọc tựa hồ bị chọc cười, ha ha mấy tiếng, sau đó liền quay đầu đi, không lên tiếng nữa. Tay nam nhân tìm được nơi tư mật, nắm côn thịt của hẩn nhẹ nhàng xoa xoa, đầu vú sưng tấy lần thứ hai rơi vào miệng nam nhân, vết thương bị cắn tới hôm qua còn chưa kịp khép lại, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng đột nhiên bị chạm vào vẫn thấy nhói. Hạ Mộ Hiên nghe thấy tiếng rên rỉ ản ản của Tạ Ngọc, biết hẩn trong sáng khoái có chút đau, liền dùng đầu lưỡi êm ái đảo qua đầu vú, tỉ mỉ, tinh tế liếm lấp vết thương.

Đau đớn nơi ngực chỉ còn là nóng nóng ngứa ngứa, đầu vú biến hóa rất nhanh, nam nhân lại ngậm hút, Tạ Ngọc cảm thấy đầu vú mình đều sắp bị hẩn chơi hỏng, như bị hẩn cắn. Màn xe ngựa chặn lại quang cảnh bên trong, không gian trong xe không tính là rộng rãi, mùi tanh tỏa khắp, không biết là mùi vị của hẩn, hay là mùi vị tinh dịch bên trong cái mông, hay là của Hạ Mộ Hiên?

Hẩn trốn trong không gian tối tăm, dường như đã không thuộc về thế giới bên ngoài, có thể cảm giác được duy nhất là nam nhân trên người này. Đầu vú bên trái cuối cùng cũng được buông tha, nam nhân lại bắt đầu chà đạp cái bên phải, trên người cũng từng điểm một bị hẩn thăm dò xâm chiếm.

Thân thể vô lực nhưng rất thoải mái, tình dục như thủy triều chậm rãi cuốn sạch lấy hẩn, một tầng rồi một tầng, không hề dày đặc, nối liền cùng một chỗ lại không thể đỡ. Hạ Mộ Hiên đang dùng ôn nhu không cách nào chống cự dần vật hẩn... Thân thể Tạ Ngọc không vừa lòng, nghĩ tới cái khác, nước mắt lập tức lăn xuống, giọng nói run rẩy khước từ:

– “Được rồi, Vương gia, ân... Đầu vú thật khó chịu, ngài thả nó đi đi...”

Hạ Mộ Hiên nghe vậy cũng buông ra, bắt quá lại tình dục mà nhìn hai vật nhỏ, lấy ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc, trêu ghẹo nói:

– “Ta xem hai vật nhỏ này bị bản vương hầu hạ quá mức thoải mái mà, nhìn một đũa đầy tinh thần đứng lên, màu sắc cũng là màu đỏ tươi, đây chính là màu sắc bị chơi quen mới có. Cho nên, thừa tướng, tao nếm vú của ngươi khó chịu, hay là rất sướng khoái?”

Tạ Ngọc khôi phục chút, cũng cười nói:

– “Vương gia không biết là ở trên giường nói khó chịu ý là sướng khoái đó sao.”

Hạ Mộ Hiên hô hấp nặng nề, hôn lên cái miệng nhỏ giảo ăn nói kia, tay cũng tùy ý nhào nặn cái mông to màu mỡ. Chỉ hôn một cái, Tạ Ngọc liền cấp tốc nghiêng đầu tránh ra, nụ hôn rơi trên gò má ửng đỏ. Hạ Mộ Hiên bực mình, lại đè xuống tính khí, tiếp tục đùa giỡn:

– “Cái mông này của thừa tướng sao lại to như vậy, càng to sờ càng thích, bản vương chưa từng thấy cái mông to đầy đặn như này, có phải là quá lẳng lơ không, hả?”

Tạ Ngọc cay mũi, miễn cưỡng nói:

– “Không phải là lẳng lơ, chính là quá mắc cỡ... Ta nhớ, ân a, ngươi nhẹ chút... Vương gia, a... Không thích lớn, ngài thích thanh thuần.”

Hạ Mộ Hiên mạnh mẽ xoa một cái, trên mặt lộ ra ý cười tà tứ:

– “Ai nói, bản vương yêu thích mông lớn này hơn, đáng đắp quá lằng lơ, nắm lấy mới mẹ nó sướng khoái. Người ngày hôm nay thấy rồi đấy, yêu thích kiểu giả tinh khiết, giả thanh cao là hoàng huynh. Đáng tiếc, thừa tướng từ nhỏ đã là một khuôn mặt yêu mị, muốn tinh khiết cũng không được...”

Nói rồi, Hạ Mộ Hiên liền đem dương vật để tại cửa động, muốn xông vào. Tạ Ngọc vẫn luôn mặc hần yêu cầu lại đột nhiên ngồi dậy, cái mông rời xa hung khí của hắn. Tạ Ngọc trán mướt mồ hôi, sợi tóc mất trật tự, thực là một bộ dáng mỹ nhân kiều diễm bị chà đạp, lời nói ra lại làm người tức giận:

– “Vương gia, mặc dù Tạ Ngọc không cần gương mặt hồ mị, nhưng cũng là có điểm mấu chốt. Vương gia muốn chơi thân thể thần, thần không dám không nghe theo, có thể chỉ cầu Vương gia đừng thật dứt vào, Tạ Ngọc đã đáp ứng với người khác, thân thể này bắt dẫm dĩ bị người xoa xoa bị người cưỡng hiếp cũng liền thôi, tao động này, chỉ có thể cho một mình hần thao.”

Hạ Mộ Hiên tức giận đến nhe răng, lạnh lùng hỏi:

– “Nếu như bản vương nhất định phải cắm vào?”

Tạ Ngọc biểu tình bất biến vén rèm xe lên, quyết tuyệt nói:

– “Vạy thần chỉ có thể nhảy xuống từ trên xe ngựa.”

Hạ Mộ Hiên biết hần chính là muốn dẫn vật mình, không cho hần toại nguyện. Tạ Ngọc thật sự có ý tứ thủ thân như ngọc, vừa bắt đầu đã không cho hần đụng. AIZZ, ai bảo hần tự làm tự chịu, Hạ Mộ Hiên bắt dẫm dĩ, nhưng vẫn không nhận được châm chọc:

– “Được đó, nếu người làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, bản vương tác thành cho người. Nhưng người muốn dương vật của bản vương cứ đứng thẳng mà tiến vào phủ của người sao, Thừa tướng? Muốn cho người của toàn kinh thành đều biết chúng ta ở trong xe ngựa làm gì à?”

Tạ Ngọc lằng lơ cười, vén quan bào lên, nhấc lên hai chân vừa dài vừa thẳng, nói:

– “Vạy ủy khuất Vương gia dùng hai cái chân tao lằng này của thần, ngài nhẹ chút, đừng mài hỏng thần, bằng không, buổi tối thần không thể giao đãi tốt...”

Hạ Mộ Hiên hừ lạnh, không khách khí lật Tạ Ngọc qua, khép lại chân của hắn, vừa thô bạo mà đem bắp đùi làm mở, tùy ý làm nhục lằng thịt mềm mại trắng như tuyết, còn cố ý nhiều lần sát qua miệng huyết. Tạ Ngọc bị làm đến lắc lự, cũng không ấn nhẫn nữa, quỵn rữ dâm gọi:

– “Ô, Vương gia dừng mãnh, thần, a... Thần thoải mái chết rồi. Nha a... Thịt heo bỗng dưng tới tao huyết, không, không muốn, a... Thật là thoải mái, Vương gia, lại mài mài tao hậu môn của thần, a thoải mái chết rồi, ân ha... Chớ vào, nha...”

Hạ Mộ Hiên không chỉ có phát rồ dùng chân Tạ Ngọc phát tiết, còn dùng tay đè tao huyết, cười lạnh:

– “Thừa tướng, hậu môn thật không muốn sao, bản vương thấy nó chảy thật nhiều nước... Chân run thật là lợi hại, trong cái mông có ngựa không?”

Bên trong cái mông Tạ Ngọc quả thực ngứa đến xót ruột, hần đây rốt cuộc là đang hành hạ người nào, tâm lý không ngừng kêu khổ, ngoài miệng lại không thừa nhận:

– “Ngứa, a... Chính là không thể làm, ân, thần có thể chịu, buổi tối sẽ có đại dương vật, a... Buổi tối hậu huyết sẽ có đại dương vật, Vương gia dùng sức, a, thật mạnh, Vương gia làm hỏng thần...”

Hạ Mộ Hiên thích nhất là nhìn dâm thái của hần, càng dùng sức thao lộng, cuối cùng đều bắn lên cái mông to của Tạ Ngọc.

Thân là huynh trưởng, Hạ Trọng Vân có vận may hơn nhiều, ai bảo hần yêu không phải Tạ Ngọc – mỹ nhân khó chơi, tâm tư lại rắn rết, làm sao mà giống tiểu xuẩn manh Dung Vận được? Trên triều đình khi dễ Dung Vận một hồi, Hạ Trọng Vân thỏa mãn không thôi, nhìn trong mắt của tiểu nhân nhi hàm nước mắt, bộ dáng vô cùng đáng thương, hần lại nổi lên ác thú. Đặc biệt là một đôi vú lớn bị hần tự tay vô làm, vát bóp trước ngực, trắng treo non nớt dụ người muốn chết.

Hạ Trọng Vân mang người tới ngự hoa viên, lạnh lùng nói:

- “Dung Vận, vừa nãy ngươi dám dùng kiếm chỉ vào trẫm, còn luôn miệng nói muốn giết trẫm, quả thực là tội hành thích vua, nhân chứng vật chứng đủ cả, ngươi có nhận tội không?”

Dung Vận bị bắt nạt thê thảm, thấy nam nhân này vừa rồi còn đùa bỡn thân thể y, quay người liền lạnh mồm lạnh mặt tra hỏi. Đáng ghét! Ô ô, y phục trên người không phải là sa y của mình, mặc lên căn bản là không chịu được mà, nóng chết mất, tiểu dam huyết ầm ứ vô cùng, Dung Vận phóng khoáng cởi y phục, trần truồng ngồi trong đình, ưỡn ngực, lớn mật nói:

- “Ta nhận tội đấy thì sao, chính là muốn giết ngươi đấy.”

Hạ Trọng Vân bị dáng dấp kia của y làm cho vừa tức giận vừa muốn cười, tiểu nhân nhi này sao lại thú vị như vậy. Hắn nghiêm mặt, nói:

- “Tội này phải tru di cửu tộc, xem ra trẫm phải hạ chỉ diệt Dâm Hồ tộc rồi.”

Dung Vận vậy mới biết mình vừa trả lời cái gì, còn nhớ được phải vội vàng xin tha:

- “Không muốn, ô ô, bệ hạ, đều là lỗi của ta. Ngài phạt một mình ta thôi, phạt thế nào cũng được, đừng diệt tộc, thật đáng sợ, ô ô...”

Hạ Trọng Vân thích nhất là bộ dáng Dung Vận khóc hề hề không biết phải làm sao, nhin cười, nói:

- “Đây là người nói đấy, để ta tha hồ phạt. Đến, quỳ trên băng đá đối diện.”

Dung Vận không dám phản kháng, ủy khuất đến quỳ trên băng đá nho nhỏ, cái mông to cao cao vểnh lên, cái vú vừa vắn mắc ở trên bàn, tuyệt đối là một màn làm người huyết mạch căng phồng. Hạ Trọng Vân nuốt một ngụm nước miếng, đi tới phía sau Dung Vận, bắt đầu “bóp bóp” đánh lên cái mông mập trắng như tuyết, âm thanh rất vang nhưng lực đạo không lớn, người hiểu rõ thì vừa nhìn là biết đang ve vãn chứ không phải nghiêm phạt.

Dung Vận ngay từ đầu đã bị đánh mông đến choáng váng, biết là nam nhân đang trừng phạt mình, không khỏi vô cùng oan ức. Nhưng mà, cái mông chỉ đau một chút, sau khi đánh mấy cái thì vừa nóng vừa nhột, hết sức thoải mái, trong hoa huyết liền nổi lên cảm giác hư không quý dị, tiết ra lượng lớn tao thủy... Thịt huyết của Dung Vận ngứa không chịu được, nam nhân còn đánh nữa, y chịu không nổi, khóc cầu:

- “Hu hu, không muốn... Ta sai rồi, đừng đánh, a... Hoa huyết ngứa chết rồi, không chịu nổi a... Ô, hoa hạch bị vắn vè, thật thoải mái, a, còn muốn, đập nát cái mông dâm, bóp hồng hoa hạch, Vận nhi muốn bị trừng phạt mỗi ngày...”

Hạ Trọng Vân hài lòng nhìn cái mông to bị mình đánh cho sưng tấy, thật giống đào mật, lại lớn hơn một vòng, đẹp muốn chết, chờ lát nữa trở lại một bên vò một bên làm, làm cho hai cánh mông to hướng mình loạn lắc, khẳng định là khoái chết.

Hạ Trọng Vân thu tay lại, cầm lấy cốc trà trên bàn, nói:

- “Vẫn chưa xong đâu, tao vú cũng phải bị trừng phạt.”

Trong mắt Dung Vận lộ rõ sự sợ hãi:

- “Vậy cũng phải đánh tao vú sao, không muốn, đau lắm!”

Hạ Trọng Vân cười:

- “Sao trẫm lỡ đối xử thô bạo với vú sữa xinh đẹp, yên tâm, chỉ bóp rồi nặn thôi, bóp đến khi nào chảy sữa mới ngừng.”

Đại thủ của Hạ Trọng Vân vòng từ phía sau lưng Dung Vận, đặt trên vú lớn của y vuốt ve tình sắc, nhắm ngay núm vú vào chén trà trên bàn, thỉnh thoảng dùng ngón tay móc gầy núm vú, cười xấu xa nói:

- “Tiểu tao hóa phải phun thật nhiều, dám phun ít thì cứ tiếp tục lần lượt mà phạt.”

Dung Vận đã bị bắt nạt đến khóc không thành tiếng, vừa thoải mái vừa khó chịu, tiểu lăng huyết không chịu thua kém nước chảy thành sông, tào thủy chảy thành dòng, làm y ngứa đến khó chịu, rất muốn thịt heo bồng tới thoa, nhưng mà mình còn đang chịu phạt, muốn phun sữa, ô ô...

Dung Vận ngoại trừ rên rỉ đã nói không ra lời, cả người đầy mồ hôi, tào thủy chảy không ngừng như đang thoát nước, vô cùng mềm nhũn bị Hạ Trọng Vân đỡ lấy, lúc lâu sau, rốt cục cũng phun ra sữa, mà hạ thân cũng theo đó mà thư sướng.

Hạ Trọng Vân tự tay đi mò hạ thể ướt đầm dề của Dung Vận, ngạc nhiên nói:

– “Thực sự là quá xấu hổ, chỉ vỏ cái vú thôi mà cũng có thể cao trào, trẫm phải dùng thịt heo bồng trị tiểu lâm huyết này mới được.”

Nói xong, mặc kệ Dung Vận giãy giụa, lập tức thao vào.

10. Chương 10

Trong ngự hoa viên, Dung Vận bị bắt nạt thảm thiết, dưới sự uy hiếp tà ác của Hạ Trọng Vân, miệng đối miệng ép y phải uống sữa do chính mình phun ra. Sau khi bị đút cho non nửa chén, Dung Vận thật sự là chịu không nổi. Uống sữa của chính mình thật xấu hổ, hơn nữa tên hoàng đế sắc lang đó, mỗi lần đều quần lấy đầu lưỡi y hôn không ngừng, miệng đầy hương sữa, hôn ác đến mức sữa tràn ra từ kẽ răng môi hai người, rơi xuống cơ thể trần truồng của y, cả viện đầy mùi sữa thơm. Dung Vận luôn cảm thấy đại nội thị vệ tuần tra ngoài hoa viên chắc chắn đều nghe thấy, bọn họ cũng đều biết mình phun sữa, hu hu thật đáng sợ, việc mất mặt như vậy y mới không cần cho người biết.

Với lại, y bị nam nhân hôn không ngừng làm cho lòng say thần mê, cái vú phồng phồng lại lớn hơn một chút, sưng lên đến mức cái huyết “bánh bao” lại bắt đầu ngứa, rõ ràng đều bị làm sưng lên, đau đau, vì sao còn muốn đại dương vật, y phải mau trốn khỏi nam nhân này.

Dung Vận lấy lòng nhìn Hạ Trọng Vân, nhỏ giọng hỏi:

– “Hoàng thượng, có thể không đút được không, rất mắc cỡ...”

Tuy rằng cả người Dung Vận cho Hạ Trọng Vân cảm giác mềm mại, chính là cực kỳ tốt để bắt nạt, nhưng đó là vì y quá xuân manh, bình thường ở trước mặt Hạ Trọng Vân hẳn kêu đánh kêu giết. Hạ Trọng Vân hiểu kỳ:

– “Kêu hoàng thượng cơ đấy? Sao đột nhiên lại lễ phép vậy?”

Dung Vận suy nghĩ một chút, nhịn không được đập Hạ Trọng Vân mấy quyền nhỏ, hừ nói:

– “Ngươi nói, ta còn kêu đánh kêu giết với ngươi sẽ tru di cửu tộc của ta. Hừ, hôn quân.”

Đây là lần đầu tiên có người nói Hạ Trọng Vân là hôn quân, mà biểu tình của Dung Vận thực sự là rất đáng yêu, lúc dùng nắm đấm nhỏ đánh hấn, một đôi tào vú no đủ, đầy đặn đung đưa đung đưa, giữa ban ngày dương quang sung túc, chiếu lên cặp vú trắng của y rõ ràng, đầu vú cũng đỏ tươi đẹp đẽ, mới vừa bị bóp sữa nên bên trên còn lưu lại dấu tay của hấn và vết sữa chưa khô, một bộ dáng muốn vua tới ngắt. Hạ Trọng Vân ôm Dung Vận vào trong lòng lại bắt đầu tình dục mà bóp vú, Dung Vận nắm lấy vật áo hấn ngậm khê: “Không, đừng bóp nữa, hết sữa rồi, a... đều do ngươi uống hết. Ân a, thoải mái, a a... bóp nặn thật thoải mái, ừm, cái vú lại lớn hơn rồi, a... Khỏe quá, đẹp quá, hoàng thượng tốt, ta còn muốn lớn, ô... Bóp mạnh chút nữa cho ta, ta cho ngươi mò vú mỗi ngày...” Hạ Trọng Vân cười khê:

– “Đồ lăng lợ, lúc thường cực kì mạnh miệng, đụng vào liền lăng như vậy, ngươi không cho ta mò vú, còn muốn cho ai mò? Bướm dâm cứ chảy nước, y phục của trẫm cũng bị ngươi làm ướt...”

Dung Vận làm sao mà không biết mình lại ướt, cái đùi lớn đều dính nhơm nhớp. Y đang ngồi trên người Hạ Trọng Vân, khê sụp bướm xuống tiếp xúc với long bào của nam nhân. Dung Vận không chịu được cô

quạnh, cọ lên áo bào của hắn, trên y phục thêu rồng xuất sắc, chỉ thêu xù xì vừa vặn có thể mài mài bướm non nhỏ ướt đầm của Dung Vận. Y lắc mông lộn xộn trên người Hạ Trọng Vân, thoải mái rên rỉ:

– “A, thoải mái chết được... Long bào giải ngứa tốt thật, a, bướm thích chảy nước, không thể trách ta, a... Mài phải hoa hạch rồi, thật đáng sợ... Muốn bay...”

Hạ Trọng Vân lần mò ra bướm đêm đã nước chảy thành sông của Dung Vận, lạnh lùng nói:

– “Lẳng lơ dâm oa to gan, dám dùng long bào của trẫm làm cái việc dơ bẩn, thấp hèn như vậy, đây là khinh nhờn thiên uy, phải phạt nặng.”

Dung Vận vừa nghe lại phải phạt, trong lòng quả thực oan ức, vì sao xú nam nhân này lại lăm lăm quỳ củ như vậy, y thực sự quá ngứa mà... Bất quá hắn trừng phạt cũng không đáng sợ, còn, còn rất thoải mái. Dung Vận đánh bạo đưa tay đặt lên bàn tay nam nhân đang xoa đầu nhũ non nộn của mình, ngập ngừng nói:

– “Vậy, phạt, phạt thao bướm được không, thao bướm nộn nhiều nước...”

Hạ Trọng Vân động tâm không ngừng, nhưng sau khi phá thân Dung Vận gần như lúc nào cũng làm, bướm cũng cần từ từ nhẫn nhịn, không thấy lúc này đều sưng thành bánh bao nhỏ rồi sao, bất quá không thể làm, vui đùa một chút thì vẫn được. Hạ Trọng Vân liếc đến chén sữa trên bàn, cười nói:

– “Bướm nhiều nước thì có gì tốt, trẫm thích hương sữa hơn, ngoan, mở chân ra, để ta xem lăng huyệt đã dâm thành cái dạng gì rồi?”

Dung Vận không dám không nghe theo, ồm ồm mở chân ra cho Hạ Trọng Vân nhìn kỹ, nước tích tích chảy xuống, hoa hạch so với khi trước lớn hơn không ít, hồng hồng chọc người ta vô cùng muốn làm nhục. Hạ Trọng Vân lấy tay đẩy tiểu mị huyệt ra, đầu ngón tay bóp bóp lồi vào, nói:

– “Tao vị quá nặng, thể này không thể được, đừng sợ, trẫm làm nó thơm thơm.”

Dung Vận vừa nghe, chỉ sợ bị ghét bỏ vì quá tao, vội nói:

– “Được, ta không sợ, muốn bướm thơm thơm, a... Ta không tao, không mà, đừng bỏ rơi ta, không muốn bị một đám người luân phiên thao huyệt... Không muốn.”

Lòng Hạ Trọng Vân đau nhói, vật nhỏ ngu xuẩn này quả thực làm cho người ta đau lòng, chuyện sáng sớm đã náo loạn kia, là sợ mình không cần y nữa, sợ thân thể dâm tính quá độ liên không người thương, bị người làm nhục. Thực sự là... Làm cho hắn mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Tuy mềm lòng nhưng Hạ Trọng Vân cũng không tiêu sặc tâm, hắn để cốc trà kê bên miệng hoa huyệt mềm mại của Dung Vận, còn dùng mép chén cà cà. Hoa huyệt Dung Vận co quắp một trận, không nhịn được dâm kêu:

– “Rất, rất lạnh, a... Cốc chơi âm đế, thật thoải mái, bướm nộn bị đùa bẩn, ô...”

Hạ Trọng Vân nở nụ cười, bẻ người Dung Vận gần như thành một góc vuông, nửa chén sữa từ từ rót vào bên trong non huyệt phát tao, có chút chảy ra, làm cho toàn bộ nơi riêng tư đều trắng trắng dính dính, khiến người dục hỏa đốt người.

Dung Vận không chịu nổi, khoái cảm mãnh liệt làm y trực tiếp khóc lên, động chân muốn mài huyệt lại bị Hạ Trọng Vân ngăn cản. Hạ Trọng Vân dứt ngón tay vào kịch liệt quấy sữa...

Dung Vận bị ngón tay nam nhân chơi đến cao trào, sữa phun ra không ít, chảy đầy bộ ngực. Hạ Trọng Vân ôm y trở về tấm điện của mình, đặt lên giường ổn định cẩn thận, nói:

– “Trẫm phải đi thỉnh an thái hậu, không cho phép bé ngoan ra khỏi gian phòng này. Còn y phục, trẫm đã sai người tìm vải vóc cho ngươi, cho nên trước khi làm xong ngươi cứ để trần đi, đồ phải mặc đồ phát dâm. À, còn có, không cho lau sữa trên người, trẫm muốn dính thân làm, hiểu chưa?”

Dung Vận gật đầu, một buổi sáng thân thể đã cao trào rất nhiều lần rốt cục cũng không khát khao nữa, thêm là y không cần mặc y phục... Tuy rằng quả thực rất mắc cỡ, nhưng thân thể thư thái không ít. Suy nghĩ một chút, Dung Vận nói:

– “Ngươi, ngươi sớm trở về nhé...”

Hạ Trọng Vân cười đáp:

– “Đương nhiên, về nhanh để thao người.”

Bên này, Dung Vận trần truồng ngồi trong tấm điện chờ Hạ Trọng Vân, vừa thích vừa thẹn thùng, nhưng cũng không mặc thêm thứ gì. Mà trong núi, cùng nhau đánh đuổi một lớp địch nhân, Dung Khanh cũng bị Thương Trần Triều ôm về khuê phòng, hai người một đường ngoắc ngoắc quần lẩy, vào trong phòng liền lăn giường ngay lập tức. Nhưng Thương Trần Triều mới vừa cầm dương vật vào bên trong bướm Dung Khanh, ngoài cửa sổ liền có một con đại điểu trắng như tuyết đến quấy rầy. Dung Khanh đẩy Thương Trần Triều một cái:

– “Ca ca, a... Dừng một chút, ta, ân a, trong nhà gửi thư, chuyện của sư phụ, ân ha... Nhẹ chút, ta muốn xem thư.”

Thương Trần Triều giữ nguyên tư thế xen vào ôm Dung Khanh đến trước cửa sổ, hết sức đỉnh lên, cười xấu xa:

– “Bây giờ buông ra, người chịu nổi sạp? Cứ thế này mà xem thư đi, tướng công làm tiểu non bực, xem thư cũng sáng khoái hơn đúng không?”

Dung Khanh run run tay mở thư ra, tâm tư lại hoàn toàn không ở trên đấy:

– “Tướng công làm thật sáng khoái, a a... Thật sâu, muốn hồng, ta, ân nha... Muốn xem thư, a a, chậm chút...”

Thương Trần Triều săn sóc hăm lại tốc độ, đầu đặt trên bả vai Dung Khanh, cùng hân cùng xem thư. Không nhanh không chậm đánh rút, dương vật quấy rầy huyết thịt, Dung Khanh quả thực muốn ngứa chết rồi, chỉ muốn mau mau xem xong thư, rồi cho ca ca anh tuấn, mạnh mẽ làm.

Nhưng nội dung trong thư làm hân càng xem càng lạnh người. Thì ra đầu sổ để lộ bí mật lần này là một vị dams hờ trong tộc. Năm đó, hân xuống núi gặp một vị quan chức Phong Lâm quốc, hai người mặt mày rạng rỡ thành thân, nghe đâu vô cùng hạnh phúc, Dung Khanh cũng là thấy bọn họ, mới đặc biệt ngóng trông với ái tình. Thật không nghĩ đến, hai người bắt quá ân ái được mấy năm, nam nhân kia phát hiện dams hờ giờ nào khắc nào cũng phát tao, liền ghét bỏ hân dams đặng, cảm thấy hân là người vô sỉ, còn thường xuyên hoài nghi đối phương phản bội mình. Vì vậy, mỗi lần xuất môn hân đều trói dams hờ trên giường. Có một lần trộm vào nhà, phát hiện dams hờ bị trói ở trên giường, giở trò với hân, vừa sờ vừa hôn. Dams hờ phản kháng kịch liệt, nhưng thân thể bị lạnh nhạt đã lâu, bị cưỡng ép phát tao, căn bản là đẩy không ra, nghẹn ngào mà bị người đè lên chiếm tiện nghi, bàn tay dơ bẩn trên thân thể đầy đặn trắng như tuyết của hân gấp gáp xoa xoa, thậm chí ngón tay còn sờ lên mỵ huyết của hân... Đúng lúc này, nam nhân về đến nhà, nhìn thấy tình cảnh này tưởng dams hờ không chịu cô đơn ở nhà thâu hân tử. Vì vậy, nam nhân này liền bắt đầu đem tuyệt sắc dams hờ đưa đến trên tay đủ loại nam nhân, còn lợi dụng mỵ mạo của hân mở ra con đường hoạn lộ cho mình, một đường thăng cấp. Dams hờ cơ hồ bị toàn bộ quan lớn Phong Lâm quốc chơi qua, hân cũng không thể mang cho nam nhân nhiều chỗ tốt hơn, nam nhân ghét bỏ dams hờ ô uế, muốn bán hân vào kỹ viện.

Dams hờ sợ, cuối cùng đành vật không nổi, vọng tưởng dùng bí mật gia tộc đổi lấy tự do. Kết quả, sau khi tên cận bã kia biết được bí mật lập tức nói cho hoàng thượng Phong Lâm quốc, dùng nó đổi lấy vị trí thừa tướng.

Tin tức không biết sao lại truyền tới võ lâm, làm nó sôi sùng sục. Dams hờ tao tính và khuôn mặt đẹp vốn làm người thêm nhỏ dãi, có đồn đại nếu như có thể sở hữu cho mình một con dams hờ sạch sẽ, mỗi ngày cùng hân giao hoan thì có thể giữa tuổi xuân lâu dài, võ công đại thành. Huống chi, Dung gia có tiền như vậy, nếu thời điểm dams hờ động dục không chế được hân, tùy tiện an bài tội danh, đem Dung gia chiếm làm của riêng, cái này đối với hoàng đế nào cũng là thứ dụ người.

Cho nên, chỉ có thể nói Dung Vận rất may mắn, đụng phải Hạ Trọng Vân, một quân chủ anh minh, xem thường loại nam nhân thủ đoạn kia. Càng quan trọng là..., Hạ Trọng Vân là thật tâm yêu y.

Sau khi Dung Khanh xem xong thư, vành mắt ngậm lấy nước mắt, rồi hân đột nhiên đẩy Thương Trần Triều ra, cũng không nhìn hai người vẫn còn kẹt ở nơi nguy hiểm, nắm thư yên lặng rơi lệ. Thương Trần

Triều biết hắn đang nghĩ gì, không sinh nổi tâm tư trách cứ, có được thân thể kỳ lạ, tâm tư mãi cảm chút là rất bình thường, hướng hồ từ nhỏ sống ở tuyết sơn, đơn thuần muốn chết, tất nhiên trong tình cảm tình tế, mãi cảm. Hắn vội vã lấy tay tuốt dương vật mấy lần, tốt xấu để cho mình bắn ra, ôn nhu ôm lấy Dung Khanh, nói:

– “Bảo bối nhi, đừng khóc, người sẽ không như hắn, ta phát thệ cả đời đều đối tốt với người.”

Thân thể khát khao của Dung Khanh đột nhiên hư không, trong cơ thể như có vô số con sâu nhỏ đang cắn, không một chỗ thoải mái, vào giờ phút này, hắn càng hận thân thể của mình, không có chút tiết tháo nào có thể nói, chỉ muốn bị nam nhân làm. Hắn đẩy Thương Trần Triều, khóc lóc nói:

– “Người bây giờ nói rất êm tai, ai biết sau đó thế nào... Thân thể Chúng ta chính là thấp hèn, là dâm đảng như vậy, một ngày nào đó, người thấy phiền, người đi mất, để ta ngốc một mình, rồi bị tình dục dần vật đến chết thôi...”

Thương Trần Triều hô hấp cứng lại, hỏi hắn:

– “Cam nguyện bị tình dục dần vật đến chết? Không đi tìm người khác?”

Dung Khanh không hề nghĩ ngợi, nói:

– “Ta đã là người của người, mới không cần người khác... Người đi đi, so với bị người ghét bỏ, ta... Ta tình nguyện vừa bắt đầu liền cách người xa xa.”

Thương Trần Triều ôm Dung Khanh đến trên giường, biết hắn hiện tại tâm tình bất ổn, chỉ lẳng lặng mà ôm hắn, xoa xoa lưng hắn. Dung Khanh dần dần bình tĩnh lại, cũng biết mình vừa rồi phản ứng quá đáng, nhưng bất an và sợ hãi nơi đáy lòng căn bản không có cách nào tiêu tan... Thân thể như vậy, hạnh phúc từ đâu đến, người nhìn đi, vừa rồi còn đuổi nam nhân, bây giờ bị hắn ôm lại kích động muốn quắn lẩy, muốn làm nũng với hắn, muốn cầu hắn tha thứ, muốn cho hắn dùng thịt heo bồng thương yêu mình... Thật rất muốn, muốn muốn chết.

Dung Khanh nhẫn nhịn không lên tiếng, Thương Trần Triều lại đùa hắn:

– “Bảo bối nhi, thật muốn rời xa ta sao? Không muốn ta hôn người, sờ người, liếm bướm dâm nhỏ nộn nộn cho người, dùng đại dương vật thao người sao?”

Trong đầu Dung Khanh không khỏi hiện ra hình ảnh hai người liêu chết triền miên trước đó, thân thể khát vọng mười mấy năm cuối cùng cũng bị lấp đầy, dương vật trong thân thể to dài mạnh mẽ, đại thủ xoa xoa trên người nóng bỏng mãnh liệt... Hắn nghĩ, rất muốn, cũng bởi vì quá muốn cho nên mới không dám. Dung Khanh lên lút dịch người vào trong giường, hạ thân hắn đã ướt đầm, mắc cỡ chết người, không thể để hắn phát hiện.

Thương Trần Triều cố tình bất chấp Dung Khanh đưa tay xuống, nơi bướm non ngồi qua đều ướt đầm, dường như có thể vắt ra nước. Nam nhân ác liệt vạch trần hắn:

– “Không trả lời vậy là muốn, sàng đan đều bị người làm cho ướt đầm, tiểu lăng bức còn không có dương vật làm liền muốn chết khát, bảo bối nhi người nhẫn tâm để tiểu non bức đẹp đẻ như dâm đến chết sao, hả?”

Dung Khanh không có cách nào chống cự mỗi tiếng nói cử động của nam nhân này, chuẩn bị bó tay chịu trói. Nhưng nam nhân không làm hắn, trái lại cầm lấy một chiếc lọ gốm sứ trên bàn, hỏi:

– “Trong này là tình cổ, ta vừa vào đã ngủ thấy.”

Dung Khanh không biết tại sao hắn lại hỏi cái này liền gật đầu. Hắn tinh thông cổ thuật, đã tự tay làm cái này. Đây không phải là vật hại người, chỉ dùng trên thân thể người yêu, một đôi, trồng trên người hai người, nếu ai là phản bội đối phương, không yêu đối phương, thì sẽ bị cổ trùng dần vật đến chết. Dung Khanh làm ra chứng đã suy nghĩ, cũng không biết cả đời này có thể gặp được nam nhân nào, cam nguyện cùng hắn gieo xuống cổ tình.

Đang nghĩ ngợi lại cảm thấy tay nóng nóng, trên cổ tay hắn và Thương Trần Triều đều thêm một dấu ấn hỏa hồng, người này... vậy mà lại đưa cổ tình vào trong thân thể của bọn họ... Thương Trần Triều cười bá đạo, trầm giọng nói:

– “Kể cả người không khóc, ta cũng định đem vật này gieo xuống. Dung Khanh, người là của ta, đời này chỉ có thể cho ta làm, chỉ có thể yêu mình ta...”

Dung Khanh yên lặng nhìn Thương Trần Triều, đột nhiên nhào tới, vòng tay ôm lấy hân.

11. Chương 11

Hạ Trọng Vân thấy thái hậu vội vã đi ra, quần áo còn chưa chỉnh, không khỏi cười nói:

– “Xin lỗi mẫu hậu, quấy rầy việc tốt của người.”

Chu Bích Nhi không mang theo tức giận lườm hân một cái, nói:

– “Hoàng đế không trách tội ai gia nự tiền thất nghi, dâm loạn hậu cung là ổn.”

Nói xong, còn một mình tự cười không ngừng, nói:

– “Được rồi, nói chuyện cẩn thận, tìm ta có chuyện gì.”

Hạ Trọng Vân ngồi đối diện hân, thần sắc vô cùng kính cẩn. Nếu như hỏi trên cõi đời này ai làm hân tôn kính nhất, cảm tạ nhất thì đó nhất định là Chu Bích Nhi. Chu Bích Nhi với mẫu thân của hân- hoàng hậu đời trước là long phượng thai, mà vì một câu nói đoán mệnh, từ nhỏ đã được nuôi như nữ nhi. Lão đạo sĩ kia nói trên người hân âm khí quá nặng, làm nam thân không nổi, nếu như nuôi theo kiểu nữ nhi, thì sẽ được hưởng tôn vinh bất tận, cùng bạn tình bên nhau một đời.

Thời điểm Hạ Trọng Vân đăng cơ, mới chỉ là hài tử, lão hoàng đế ra đi quá đột ngột, trên triều đình hỗn loạn từng bừng. Hoàng hậu thân thể, gân cốt yếu, thương tâm không qua khỏi bệnh, trước khi lâm chung khẩn cầu Chu Bích Nhi giả thành nàng, có thái hậu chần cho, hoàng đế không đến nỗi bị đảng phái chi tranh hại chết.

Chu Bích Nhi không chỉ đáp ứng, còn ủy thân cho hoàng đế nước láng giềng một thời gian rất lâu, dưới sự trợ giúp của đối phương đặt chân trên triều đường, dốc lòng nuôi dưỡng Hạ Trọng Vân, lúc này Đại Hạ triều mới trời yên biển lặng.

Hạ Trọng Vân cũng không nói lời khách sáo, trực tiếp vào:

– “Mẫu hậu, ta muốn lập hậu.”

Chu Bích Nhi sửng sốt, lập tức mừng tít mắt. Hài tử này cái gì cũng tốt, chỉ là ánh mắt quá cao, hân thật sợ nó cô độc tới cuối đời. Chu Bích Nhi tò mò hỏi:

– “Người nhìn trúng người nào? Tiểu thư hay là công tử nhà ai?”

Hạ Trọng Vân ho khan, nói:

– “Cũng không phải... Là một tiểu dâm hồ, song tính nhân. Mẫu hậu, người có biết chuyện dâm hồ không?”

Chu Bích Nhi đáp:

– “Ta biết, trong cung chúng ta có thư tịch liên quan tới chủng tộc này, chắc là người không chú ý. Mà ta thật không nghĩ tới chủng tộc này vậy mà thật sự tồn tại, còn duy trì đến nay. Tiểu dâm hồ càng là hiếm có khó được... Bản thân dâm hồ vô tội, đều vì thế nhân tư dục dẫn đến cho bọn họ lâm tai ương. Nếu người thật tâm thích người ta thì phải đảm bảo cả đời đừng làm tổn thương y.”

Hạ Trọng Vân nở nụ cười, giữa hai lông mày ý khí phong phát, bạo ngược lẫm liệt, hân nói từng chữ:

– “Yên tâm, mẫu hậu. Thiên hạ và y, Hạ Trọng Vân ta chắc chắn sẽ bảo vệ tốt.”

Chu Bích Nhi hài lòng nói:

– “Vậy thì tốt. Đúng rồi, rảnh rồi dẫn người đến cho ta nhìn một cái.”

Hạ Trọng Vân dĩ nhiên là mừng rỡ đáp lời, hàn huyên vài chuyện phiếm, rồi về cung điện của mình, vẫn còn có một tiểu tao hồ đang chờ hân đây.

Lúc Hạ Trọng Vân trở về, không trực tiếp vào trong, bởi vì hắn nhìn qua cửa sổ phía trước thấy Dung Vận ở bên trong đi tới đi lui, không biết đang chơi đùa cái gì. Vật nhỏ hắn là đã tắm rửa qua, trên người không còn dịch thể dâm dăng nữa, nhưng dấu hôn và dấu tay vẫn lưu lại bên trên. Nhìn nghiêng, càng có thể thấy rõ thân thể dụ người tiền đột hậu kiều (trước lồi sau cong, chắc là kiểu giống như ngực tấn công, hông phồng thủ ở bên mình ấy =))) của y, cái hông và cái vú đều trong trắng lộ hồng, nhìn thấy mềm nộn nộn, cảm giác như có thể búng ra sữa. Dung Vận đi tới đi lui, mỗi động tác mỗi bước đi, vú sữa và hông to theo đó lắc lắc tao lãng, cũng không biết Dung Vận đi kiểu gì, một bước ba rung, eo nhỏ uốn tới ẹo lui, hông lớn khê vậy, lằng lằng no đủ đều mơ hồ lắc ra sóng thịt, kể cả là vũ nữ cố ý xoay ra độ cong cũng không tao mị bằng y.

Dung Vận tựa hồ vẫn chưa thích ứng với việc vú mềm lớn lên, đi mấy bước liền quệt mồm cúi đầu, hai tay dăng vú, có thể là cảm thấy ngứa, y dùng sức xoa nhẹ mấy cái, nhưng càng làm càng lằng, bắt đắc dĩ chỉ có thể vuốt ve vú sữa tiếp tục đi về phía trước.

Hạ Trọng Vân nhìn yêu muốn chết rồi, tiểu xuân manh sao lại có thể đáng yêu thế này. Chỉ thấy Dung Vận khom người xuống, mật hoa lộ ra từ giữa hai cánh hông thịt, phần nộn non nớt, tựa như bông hoa đang khép chặt đột nhiên nở rộ, hoàn toàn mở ra trước ánh mắt chăm chú của Hạ Trọng Vân. Hoa huyết kia tựa hồ vẫn luôn ướt đầm, ướt át bóng loáng, tuyệt đối khiến cho nam nhân không nhịn được muốn cưỡng hiếp. Hạ Trọng Vân nhìn chằm chằm Dung Vận không chớp mắt, mật hoa dường như cảm nhận được có nam nhân đang rình coi, lén lút co rút lại mấy cái, phun ra dâm dịch trong suốt. Mà cặp vú kia cũng rủ xuống lúc chủ nhân khom người, lớn mà lại mượt mà, đẹp cực kỳ.

Dung Vận trái lại lại không phát hiện ra Hạ Trọng Vân, mà không biết sao thân thể lại đột nhiên kích động. Y há có thể không cảm giác được nơi riêng tư ướt át, cơn ngứa muốn mệnh truyền khắp toàn thân. Ô ô, lại muốn đại dương vật... Y thật dâm dăng, không được, không thể như vậy.

Dung Vận cưỡng ép mình quên đi chuyện này, cầm giấy bút cẩn thận đứng lên. Y chợt nhớ ra mình nên viết phong thư báo bình an cho Dung Khanh. Dung Khanh chắc chắn đã phát hiện ra mình không ở trên núi, nếu sốt ruột xuống núi sẽ gặp bất lợi.

Y tới ngồi xuống bên cạnh bàn, bắt đầu viết. Y không muốn để Dung Khanh lo lắng, liền viết là y vào trong hoàng cung cùng hoàng đế thương nghị sự tình, hoàng đế đối đãi y rất tốt.

Đối đãi mình rất tốt... Tốt thế nào? Dung Vận có chút viết không nổi nữa, trong đầu y đều là hình ảnh Hạ Trọng Vân hoặc là ôm y, hoặc là áp lên người y, dương vật trắng trợn ra vào trong hoa huyết. Rõ ràng không phải tự nguyện, nhưng mà sắc hoàng đế kia như có ma lực, không quản dụng nơi nào, đều thoải mái muốn đòi mạng. Ô ô, y, y còn vò lớn vú mình, tuy rằng sau khi cái vú lớn lên lại bị sở loạn, quả thực muốn thoải mái chết được, nhưng quá xấu hổ a... Ô, y còn bị hút sữa, ngày nào cũng bị mắng là tao hóa, thật thê thảm...

Nhưng nghĩ đến những thứ này, thân thể Dung Vận lại mềm đến không cầm nổi bút, trong lúc vô tình liền bắt đầu dùng cán bút đâm lên núm vú lớn, cái hông to di chuyển đến sát biên ghế, dùng góc ghế trộm mài bướm ngứa, a, không xong rồi dâm thủy chảy ra sẽ làm ướt ghế, chốc nữa nhất định phải lau khô, không thể để cho Hạ Trọng Vân phát hiện.

Ai ngờ Hạ Trọng Vân ở bên ngoài sớm đã nhìn rõ rõ ràng tất cả những thứ này, đặc biệt là bướm nộn kẹp một góc ghế liễu mạng lê chăm chăm, bộ dáng dâm dăng muốn bị đâm càng sâu nhưng lại không dám vọng động. Hạ Trọng Vân cũng không nhịn được nữa, tiến vào đoạt lấy bức thư Dung Vận chưa viết xong, nghiêm túc hỏi:

– “Người ở đây làm gì? Có phải đang tiết lộ cơ mật Đại Hạ quốc của ta cho nơi nào không?”

Dung Vận bị dọa hết hồn, sơ ý một chút làm động tác hơi lớn, góc ghế lập tức chọc vào âm vật, sáng khoái đến mức Dung Vận không kìm lòng được rên rỉ ra tiếng, tiểu côn thịt bắn ra tinh dịch, bướm nhỏ cao triều một lần. Nhưng mà thân thể dâm hồ đặc thù, sau cao triều không phải thỏa mãn, mà là khát khao càng

đáng sợ hơn, không có nam nhân thương yêu quả thực chính là sống không bằng chết. Hai mắt Dung Vận mờ mịt mà nhìn nam nhân, nỗ lực giải thích:

– “Ta đang cho viết thư đồ đệ, không có viết linh tinh. Vả lại, ta, ân... Ta làm sao biết được cơ mật gì.”

Hạ Trọng Vân nhíu mày, nói:

– “Sao ngươi lại không biết? Tỷ như dương vật của trẫm dài bao nhiêu, thân thể của trẫm có bao nhiêu kiện mỹ, trẫm ở trên giường có bao nhiêu dũng mãnh, cơ mật đó không phải chỉ có một mình ngươi biết sao? Đương nhiên, kỳ thực trẫm không ngại ngươi nói với khắp thiên hạ miêu tả trẫm ở trên giường là long uy hổ mãnh như thế nào, đem ngươi làm đến dục tiên dục tử, sao cũng không đủ.”

Dung Vận choáng váng, trên đời này, sao lại có cái người hạ lưu, tà ác như thế này.

Hạ Trọng Vân đã bắt đầu xem thư, trêu tức nói:

– “Ân, viết không sai, hoàng thượng đối đãi ngươi rất tốt. Xem ra ngươi luôn miệng nói không muốn, không muốn cho ta làm đều là giả mà, trong lòng còn không phải là thích chết rồi, hận đại dương vật của trẫm không thể không rời khỏi cái động của ngươi.”

Dung Khanh bị chột trúng tâm sự, y luôn muốn đại dương vật, nhưng mà ai bảo Hạ Trọng Vân phá thân y. Y mới không thừa nhận, chỉ nói:

– “Ta là sợ nói ngươi bắt nạt ta, đồ đệ ngốc kia sẽ tới tìm ngươi tính sổ, hắc xinh đẹp như vậy, sắc ma ngươi nhất định sẽ đưa ma quỷ về phía hắc, một mình ta bị ngươi chà đạp còn chưa đủ sao?”

Hạ Trọng Vân nở nụ cười:

– “Thì ra là ghen tị à, yên tâm, trẫm không vô liêm sỉ như vậy. Huống hồ, trong mắt trẫm, ngươi là xinh đẹp nhất.”

Dung Vận mới vừa vui vẻ một chút đã thấy Hạ Trọng Vân để thư giấy qua một bên, nói:

– “Muốn gửi thư thì phải đáp ứng yêu cầu của trẫm.”

Dung Vận vội hỏi:

– “Ta đáp ứng, cái gì ta cũng đáp ứng.”

Hạ Trọng Vân lại lộ ra nụ cười thâm đặng quen thuộc với Dung Vận:

– “Được, trẫm muốn ngươi dùng cặp vú này hầu hạ đại dương vật ngươi yêu nhất.”

Dung Vận nhìn thịt heo bông bại lộ trước mắt mình, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi, ô ô, người xấu, không cho bướm nhỏ ăn dương vật. Dung Vận nghe lời dùng nắm vú dầm dầm quy đầu, một mặt thiên chân vô tà hỏi:

– “Muốn hầu hạ như vậy phải không?”

Hạ Trọng Vân suýt chút bị y làm cho phát rồ, chen hai bầu vú lại dùng dương vật cắm vào, đỉnh lộng giữa khe thịt vú mềm mại, nói:

– “Hầu hạ thế này, hô, thoải mái chết được, cái vú cũng mẹ nó thao sướng, thao ra sữa có được không?”

Từ khi tao vú sữa lớn lên, trừ nơi hạ thân ra chúng đã biến thành địa phương miễn cảm nhất bên ngoài, Dung Vận lần đầu biết thì ra vú còn có thể bị chơi như này, có thể ở khoảng cách gần như vậy mà tiếp xúc với đại dương vật. Y đã bị triệt để chinh phục, thành nô lệ lâm vào dục vọng, bị nam nhân kịch liệt đỉnh lộng, hoa môi bị ép nhận lấy chà đạp từ cái ghế dưới thân, nước chảy thành sông... Y cảm thấy vú muốn hồng, lại sáng khoáy đến không được, khóc lóc cầu xin nam nhân:

– “A... Đừng ngừng, ô ô, cái vú cũng có thể làm, thật thần kỳ, a... Vào được, sướng, a a, muốn thoải mái chết rồi, mạnh thật...”

Hạ Trọng Vân một bên vô một bên làm, nói:

– “Sướng thì mau phun sữa cho trầm, phun sữa cho trầm rửa chân, a, thực sự là cái vú dâm đang, mỹ chết rồi.”

Dung Vận bộc phát hứng thú, phối hợp Hạ Trọng Vân xoay eo lắc hông, qua vài cái liền phun ra dòng sữa thơm nồng.

Lượng sữa của Dung Vận rất nhiều, trên hai vú đều là chất lỏng nhũ bạch sền sệt, còn đang không ngừng chảy xuống, có thể nhìn thấy lỗ nhũ còn đang phun sữa, chất lỏng trắng trắng bên trong hai đầu vú đỏ au càng thêm tươi đẹp, đẹp đến khó mà tin nổi. Hạ Trọng Vân dưới sự kích thích thị giác mãnh liệt như thế hô hấp biến lớn, tàn nhẫn đâm rút vài lần giữa hai vú, tinh ý dâng lên liền rút dương vật ra bắn lên hạ thể Dung Vận.

Đây là lần đầu tiên Dung Vận được bắn tinh bên ngoài, rõ ràng không có bắn vào trong nhưng cảm giác sướng khoái lại không có kém chút nào. Tinh dịch nóng bỏng bắn lên hoa môi và âm vật, dịch trắng tung toé, nơi riêng tư mềm mại bị trực dịch một phen tập kích, dưới tình huống không có an ủi lẫn dút vào trực tiếp cao trào. Dung Vận dựa lưng vào bàn, há mồm hô hấp, Hạ Trọng Vân cũng hô hấp ồ ồ, trong phòng yên tĩnh trong nháy mắt, chỉ còn dư lại tiếng thở dốc của hai người, đang bình phục lại sau cao trào.

Không quá một lát sau, Hạ Trọng Vân ngồi lên giường, nói với Dung Vận:

– “Vừa nãy người đã đáp ứng, dùng sữa rửa chân cho trầm, rửa sạch mới cho người đi gửi thư.”

Dung Vận bẹp bẹp miệng, thân thể mềm mại, căn bản không có khí lực, nhưng ân, rửa chân cho nam nhân, hẳn sẽ dùng chân đùa bỡn vú sữa của mình, mới vừa phun sữa xong, vú rất cần nam nhân thương yêu.

Dung Vận từ từ cạo dưới chân Hạ Trọng Vân, quỳ trên thảm trải sàn, đem hai chân của nam nhân đặt trên vú mềm đầy sữa. Bàn chân của nam nhân quả nhiên bị sữa làm ướt, Hạ Trọng Vân cảm nhận được mềm mại, ấm áp dưới chân, ngửi được tao vị trong không khí, bỗng nhiên có một loại cảm giác sướng khoái khi tinh nắm quyền cả thiên hạ, khi say gổ lên chân mỹ nhân. Khó trách đa số quân vương đều thích vợ vét mỹ nhân, sở hữu tam cung lục viện, chỉ có điều mỹ nhân có thể làm cho hân lòng sinh vui mừng chỉ có mình Dung Vận thôi.

Dung Vận lúc đầu còn sợ hãi, sau đó phát hiện bàn chân dày chắc của nam nhân đập trên ngực, thật thật thoải mái. Y không khỏi ưỡn ngực ra phía trước, để nam nhân thương yêu y nhiều hơn chút. Hạ Trọng Vân hưởng thụ ôn nhu, ngón chân đi gắp chơi tao nướm vú của Dung Vận, hai chân giẫm thật vú thành các loại hình dáng dâm mỹ, còn nghịch bờ vai, bụng dưới của Dung Vận...

Dung Vận vừa thoải mái vừa không thỏa mãn, bị đôi chân của nam nhân cưỡng hiếp đến khóc lớn, rất uầy khuất:

– “Đáng ghét, a, thật thoải mái, ân a, nhưng rất khổ sở... A, nhiều nước như vậy, nha a... Sao lần nào người cũng không cho bướm nhỏ trực tiếp ăn dương vật, muốn ngứa chết rồi... Đồ xấu xa, người không thích bướm nhỏ, nên không cho nó dương vật ăn...”

Hạ Trọng Vân bị Dung Vận lên án làm cho giận lên, ôm y lên giường, hung ác nói:

– “Ai nói dương vật không thích bướm dâm, cho người ăn đủ.”

Lời còn chưa dứt, dương vật đã cắm vào tiểu huyết, quả nhiên ướt đầm, nước dồi dào, trơn trượt căng mịn, sao cũng làm không đủ. Dung Vận lần này cũng đặc biệt ngoan, nhỏ giọng kêu ân ân nha nha, thỏa mãn ăn dương vật to dài.

Bên này, Dung Vận còn tưởng rằng cuối cùng mình đã chiến thắng đại ma vương, dùng thân thể đổi lấy cơ hội truyền tin cho đồ đệ. Lại không biết, y trăm phương ngàn kế muốn ngăn cản đồ đệ thì hẳn đã theo nam nhân nhà hân xuống núi.

Sau khi trông cổ tình, Dung Khanh không lo âu và khúc mắc nữa, trên giường mặc cho nam nhân làm đủ, càng thêm mê luyến Thương Trần Triều, đã là tình căn thâm chủng. Cơ quan trên tuyết sơn bị phá đã chứng minh Dung Vận cũng bị phá thân, Dung Khanh rất lo lắng, không thể lưu lại trên núi. Thương Trần Triều dĩ nhiên là ra sức giúp đỡ hẳn, vì vậy hai người liền đơn giản thu dọn rồi xuất sơn.

Vì luôn dính chặt trên người nam nhân nên tao lảng trên người Dung Khanh có thể miễn cưỡng áp chế, mặc một bộ lụa mỏng màu đỏ hơi mỏng, tuy rằng tư thái yếu diệu vẫn không giấu được, còn mơ hồ có thể nhìn thấy màu da, nhưng không bị lộ nơi riêng tư. Thương Trần Triều mang khăn che mặt cho Dung Khanh, để ngừa mỹ mạo hồn xiêu phách lạc của hắn dẫn tới phiền phức.

Cách tuyết sơn không xa là đế đô, cùng với thư gửi của trưởng bối trong nhà, Dung Khanh đoán sự phụ hẳn là đã vào kinh. Dung Khanh lần đầu xuống núi nhìn cái gì mới mẻ, đáng đáp muốn chơi nhưng không dám trễ nải thời gian, Thương Trần Triều thấy vậy yêu thích không ngớt.

Thương Trần Triều mang hắn tới thôn trang thương gia ở Đế Kinh, đây là địa bàn của mình chủ võ lâm, tính an toàn tất nhiên là đảm bảo. Đại công tử qua đây, toàn bộ người ở đây đều nóng lòng biểu hiện, đầu bếp nổi danh làm một bàn đồ ăn cho bọn họ.

Dung Khanh ăn một miếng, đôi mắt phát sáng, sau đó cũng không để ý tới Thương Trần Triều, tự lo ăn mỹ thực. Dung gia thủ phủ bảy quốc, đương nhiên sẽ không thiếu đồ vật cho Dung Khanh và Dung Vận, có thể là bởi vì thân thể, người ngoài không thể lên tuyết sơn, nên hai thầy trò phải tự nấu ăn. Vật liệu tốt nhất, nhưng đáng tiếc trù nghệ của hai người thực sự kém, cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho vào mồm.

Ngày thường không nhận ra được, lần đầu Dung Khanh phát hiện nguyên lai đồ ăn có thể ngon như này. Thương Trần Triều nhìn thấy vừa buồn cười vừa đau lòng, ngày trước tiểu dam hồ sinh kế qua thế nào, mỹ mạo tuyệt thế có gì để dùng, không chỉ không khống chế được thân thể của mình, vui sướng nhân gian còn không được ném qua. May là Dung Khanh gặp hắn, hắn sẽ cả đời thương yêu cưng chiều tiểu hồ ly này, đem đồ tốt nhất trên đời đều cho hắn.

Dung Khanh gơ lên một cái đùi gà, biểu tình sinh động nói với Thương Trần Triều:

– “Ca ca, ăn thật ngon.”

Thương Trần Triều đoạt đùi gà trong tay hắn, cười hỏi:

– “So với đại dương vật của ca ca thì cái nào ăn ngon hơn.”

Dung Khanh suy nghĩ một chút, cảm thấy được hai cái này căn bản không thể so sánh hắn rất thèm, vì vậy tiện mồm nói:

– “Đùi gà ăn ngon hơn.”

Thương Trần Triều giả vờ nặng nề, nói:

– “Bảo bối nhi, ta bất mãn với đáp án của ngươi, mới vừa rồi là ai còn ở trên giường dùng tiểu tao miệng ăn dương vật, hai cái miệng cướp ăn, ăn được rồi liền không thích?”

Dung Khanh cuống lên, nói:

– “Thích, thích nhất đại dương vật của ca ca, ca ca, Khanh nhi sai rồi...”

Thương Trần Triều thấy mắt hắn lom lom nhìn đùi gà, đã sớm mềm lòng, lại không nhịn được trêu đùa:

– “Vậy đi, ngươi cho ca ca chơi hơi bướm nộn nhỏ, ca ca liền để ngươi ăn đùi gà.”

Dung Khanh không do dự nửa phần, cầm đùi gà qua, một tay vén lên áo bào, tách chân, đưa hạ thể trần truồng đến trên tay Thương Trần Triều, nói:

– “Ca ca tùy tiện chơi, Khanh nhi cũng muốn bị ca ca làm bướm, dọc đường đều nhớ ca ca, bướm lúc nào cũng khóc, thật đáng thương...”

Thương Trần Triều vừa nhìn, quả nhiên long lanh nước, đẹp đến khó mà tin nổi, liền thân thủ vò lên, sờ nhột nhột ở miệng huyết, nắm âm vật đùa bỡn. Dung Khanh lúc đầu còn có thể ăn mấy miếng đùi gà, càng về sau lại càng ăn không biết vị, ngứa ý trần lan, trong đầu trừ đại dương vật của Thương Trần Triều ra cái gì cũng không nhớ ra được. Hắn ném đùi gà, nhào vào trong lòng ngực Thương Trần Triều, vội vàng hôn mặt cùng cái cổ của hắn, khóc thút thít:

– “Ca ca, mau *** ta, muốn đại dương vật, ăn a... Đại dương vật ăn ngon nhất, không muốn đùi gà, a... Vào rồi, đẹp quá, ca ca, Khanh nhi yêu ngươi, muốn luôn bị làm...”

Thương Trần Triều đề hấn xuống giường, thô giọng nói:

– “Đây là người nói đó, ca ca *** người đến sáng, cho đôi tào chân này của người khép lại không được...”

Vì vậy, mình chủ vô lâm tương lai và dùi gà trong trận chiến tranh súng này, toàn thắng!

12. Chương 12

Ban đêm, phủ Thừa tướng hoàn toàn yên tĩnh. Tối nay sao đầy trời, liên kết thành một mảng lớn trên bầu trời đêm màu lam đậm như hàng ngàn mảnh vàng vụn rơi ra, như mộng như ảo. Hạ Mộ Hiên đang ở trong viện dành cho khách của phủ Thừa tướng, ngoại trừ một đoạn trên xe ngựa kia, Tạ Ngọc không cùng hấn thân cận. Tạ Ngọc xưa nay vẫn vậy, trước mặt người ngoài luôn cùng hấn bảo trì khoảng cách an toàn, cho nên dù lời đồn liên quan đến hai bọn họ lưu truyền rộng khắp trong kinh thành thì cũng không ai dám nói là thật. Có đôi khi Hạ Mộ Hiên cảm thấy, hấn và Tạ Ngọc đều là người điên, làm chuyện vô cùng hoang đường nhưng không có cách nào tìm ra lý do. Hấn thường nghĩ, vì sao mình lại phải làm như vậy, mà Tạ Ngọc, thì vì cái gì?

Tạ Ngọc thả lỏng dựa vào trong thùng nước tắm, nhìn ra ngoài cửa sổ như đang chờ đợi. Nếu như đoán không sai thì đêm nay hấn sẽ trở về. Đúng, nhất định trở về. Tạ Ngọc vẩy nước, lau chùi đủ loại vết tích trên người, tất cả đều là của Hạ Mộ Hiên lưu lại, cũng không biết là ghen hay là cố ý khiến hấn buổi tối không thể giao đãi tốt. Dầu hốn Hạ Mộ Hiên lưu lại đều rất đậm, lúc này đã biến thành màu đỏ sẫm, thậm chí còn có vết xanh tím, cần bản lau không hết.

Tạ Ngọc lắc đầu cười cười, đứng dậy từ trong thùng nước tắm, thủy châu óng ánh treo trên người càng khiến làn da trắng như ngọc, trơn bóng như sứ. Hấn tiện tay cầm một ngoại sam bạch sắc khoác lên người, bên trên thêu hạc thiên lam sắc (màu xanh da trời), tào nhĩ mà kiêu ngạo giống như một thân Tạ Ngọc. Tạ Ngọc ngồi trên giường giang rộng chân, nơi bắp đùi quả nhiên bị mài rách da, có thể thấy được Hạ Mộ Hiên làm chân của hấn có bao nhiêu dùng sức.

Tạ Ngọc không xúc thuốc, ngồi trên giường lau tóc. Phía sau có động tĩnh nhưng Tạ Ngọc cũng không quay đầu lại, một giây sau liền bị ôm vào trong lồng ngực nóng bỏng. Tạ Ngọc khép chặt áo ngoài, che khuất vết tích trên thân thể, nhàn nhạt nói:

– “Người đã đến.”

Nam nhân không trả lời, những hôn nóng ảm không ngừng rơi trên gò má của Tạ Ngọc, đầu lưỡi liếm mát hấn, làm cho gương mặt mỹ lệ, đẹp đẽ của Tạ Ngọc ứng đỏ, thấm ướt. Tạ Ngọc nhu thuận bị nam nhân ôm, nhắm mắt lại mặc kệ cho hấn mút hôn hai má, nhưng bàn tay nắm lấy vạt áo thủy chung không buông lỏng.

Nam nhân mặc một thân hắc y, trên mặt mang mặt nạ màu bạc, sau mặt nạ là một đôi mắt sắc bén như ưng, đôi môi mỏng mỏng, không biết là bạc tình hay là nặng tình. Tạ Ngọc gọi hấn một tiếng, nhẹ như than thở:

– “Lâu chủ...”

Minh Nguyệt lâu, một tổ chức tình báo ám sát lệ thuộc vào hoàng thất, chỉ có các đời hoàng đế và tâm phúc của hấn mới biết đến sự tồn tại này. Mỗi một lâu chủ đều là người mà hoàng đế không bao giờ hoài nghi, mà thế hệ này càng hơn đời trước, Hạ Trọng Vân bỏ ra rất nhiều công sức để mở rộng thế lực Minh Nguyệt lâu mà không sợ chút nào đến chuyện đối phương phản bội, đây cũng là nguyên nhân Đại Hạ triều kín như thiết thông, gián điệp không thể lọt đến.

Tạ Ngọc làm thư đồng của Hạ Trọng Vân, sau lại thay phụ thân đảm nhiệm chức thừa tướng, tất nhiên là một trong những thân tín của Hạ Trọng Vân, cho nên hấn và Minh Nguyệt lâu chủ cũng có không ít cơ hội công sự. Mặc dù là như vậy, nhưng hấn cũng chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của Minh Nguyệt lâu chủ, ngoại trừ Hạ Trọng Vân, ai cũng chưa từng thấy. Nghiệt duyên của bọn họ bắt đầu từ một lần say rượu mất lý trí, có lẽ là đều quá tích mịch, cho nên quan hệ vẫn luôn duy trì tới tận bây giờ.

Nam nhân hôn trong chốc lát, nâng người nhìn Tạ Ngọc, không ra hỉ nộ nói:

– “Ngày hôm nay hấn lên xe ngựa của người.”

Tạ Ngọc thần sắc bất biến:

– “Hấn là Vương gia, muốn ngồi xe của ta, ta ngăn không được.”

Nam nhân cười lạnh, thân thủ muốn cởi y phục của Tạ Ngọc, lại phát hiện ra tay hấn đang nắm lấy vạt áo, ánh mắt nam nhân lạnh đi, chất vấn:

– “Nắm chặt như vậy làm gì, chẳng lẽ trên người người có thứ gì không muốn để người nhìn thấy?”

Tạ Ngọc buông lỏng tay, nhẹ giọng nói:

– “Không có, người muốn xem vậy thì xem đi.”

Y phục chảy xuống, lộ ra lồng ngực loang lổ vết tích của Tạ Ngọc, đầu vú bị chà đạp lợi hại nhất còn sưng đỏ, vừa nhìn là biết từng bị nam nhân thương yêu, yêu thích không buông tay cỡ nào, hoặc là luôn nắm trong tay thưởng thức, hoặc là ngậm tổng miệng gặm cắn, có thể còn dùng đầu lưỡi hung hang liếm qua, nói chung là nếm đủ tư vị một đôi tào đầu vú. Trong mắt nam nhân không rõ tâm tình, lại xé quần áo của Tạ Ngọc ra, cả người hoàn chỉnh hiện lên trước mắt hấn, từ lồng ngực đến đôi chân dài, toàn bộ đều bị in dấu hôn, vết bấm mới vừa ra lò, có thể thấy được bị đùa bỡn triệt để bao nhiêu. Nam nhân trầm giọng:

– “Không phải ta đã nói, không cho để hấn chạm vào người rồi sao?”

Tạ Ngọc không hề quăn bách vì bị bắt gian, khẽ cười:

– “Hấn chính là Vương gia duy nhất của Đại Hạ triều, dưới một người, trên vạn người, hấn muốn chạm vào ta, ta phản kháng được à?”

Nam nhân nắm cầm Tạ Ngọc, dùng ánh mắt bức người nhìn hấn, lạnh giọng hỏi:

– “Rốt cuộc là không dám phản kháng, hay là không muốn phản kháng? Hay là nói người căn bản không dứt được hấn?”

Tạ Ngọc không hề lạnh nhạt mà ứng đối, bỗng nhiên lộ ra biểu tình yêu mị, tay vỗ vỗ đôi môi nam nhân, cười nhạo:

– “Sao biết vậy? Ta trốn hấn còn không kịp, làm sao mà dứt không được? Không tin người xem nơi này...”

Nói rồi, Tạ Ngọc từ từ mở chân ra, kéo tay nam nhân, để hấn đụng vào hậu huyệt:

– “Người sờ đi... sạch sẽ, ngày hôm nay ta không cho hấn tiến vào thân thể của ta. Còn cái khác... Chung quy phải cho chút ngon ngọt, hấn mới có thể không chán chính xâm phạm ta, không phải sao, nếu như cự tuyệt gắt quá, hấn cưỡng ép thì ta cũng không có cách nào. Lâu chủ, đêm qua ta đã đáp ứng người, hậu môn chỉ cho một mình người làm, ta đây không phải đã làm tròn rồi sao?”

Nam nhân nghe xong lời này, không vui vẻ chút nào, không biết tại sao tâm tình trái lại càng mất khống chế. Nam nhân cực lực kìm nén đau đớn, tức giận trong ngực, không muốn để Tạ Ngọc nhìn ra. Hấn giận quá hóa cười:

– “Thật sự chưa cho làm? Lời của tiểu tiện hóa nói, một chữ ta cũng không tin.”

Tạ Ngọc bình tĩnh đáp lời:

– “Lâu chủ tự tay kiểm tra một phen chẳng phải sẽ biết sao? Đem đại dương vật của người chen vào, tỉ mỉ mà kiểm tra tao hóa không biết xấu hổ và tao hậu môn không tiết tháo này, xem lăng hậu môn ngày hôm nay có ăn qua dương vật khác không?”

Nam nhân cười lạnh, bẻ chân Tạ Ngọc lên trước ngực, cón thịt màu đỏ tươi không lưu tình mà cắm vào tàn nhân làm, ánh mắt lưu chuyển trên phần đùi rách da của Tạ Ngọc, khinh thường nói:

– “Coi như đã làm thì người còn giữ lại chứng cứ cho ta kiểm tra à? Ha ha, đồ đĩ này nói không chính xác, đến, để ta xem bên trong có tinh dịch đã nam nhân lưu lại không?”

Tạ Ngọc cười không ngừng:

– “A... Các người thật là chân hữu ý tứ, a... Đừng sâu vậy, ô, thật thoải mái... Ân, các người a, đều gọi đối phương là dã nam nhân...”

Nam nhân không ngừng động tác dưới khó, trào phúng:

– “Ai bảo người là đồ đệ tiện thích bị dã nam nhân thao? Hô... bên trong hậu môn thật ẩm ướt, là dịch thể của ai, hả?”

Hai mắt Tạ Ngọc mơ hồ nhìn khí cụ của nam nhân ra vào trong hậu môn, trong mắt loé ra mê luyến, nhanh đến khó phát hiện. Hình như hắn sợ bị nam nhân phát hiện ra, dứt khoát nhắm mắt lại. Trên người càng thêm nhạy cảm, tao điểm bị va chạm liên tiếp, cái mông càng ngày càng ẩm ướt. Tạ Ngọc thở ra, nói:

– “Là của ta, a... Hắn sờ ta, hôn ta, cơ thể của ta rất kích động, muốn dương vật, bên trong cái mông toàn là nước, nha a... Đừng dùng sức, ta, a... Ta không phải cố ý, ta không cho hắn làm, hậu môn vẫn ngứa đến bây giờ, a... Đừng dùng, cầu người đừng dùng lại, ta đã ngứa một buổi trưa, rất hư không...”

Nam nhân sau một phen kịch liệt thao thao, bỗng nhiên thả chậm động tác, mài mài nhọt nhọt lên miệng huyết, thỉnh thoảng mới đi vào một lần, tốc độ cũng chậm rãi, tựa như muốn làm đến mỗi một nơi tao thịt bên trong cái mông. Nam nhân dùng ngón tay cái chai sạn lê nhẹ lên bắp đùi rách da:

– “Đừng nói như mình là trinh tiết liệt phụ, mãnh liệt như này, người cho hắn chân giao? Nói cho ta biết, vì sao?”

Tạ Ngọc cắn môi, cuối cùng không thêm đến xỉa nói:

– “Bởi vì ta dâm đảng, a... Cho ta, làm ta bắn, a... Ta thích dương vật làm, ta bị hắn hôn đến dục hỏa khó nhịn, nha a... Quá nhanh, lâu chủ, ta, nha a...”

Nam nhân biết không thể nghe được đáp án mình muốn, không nghĩ tới Tạ Ngọc lại kiêu ngạo như vậy, thà rằng thừa nhận là mình dâm đảng, cũng nhất quyết không hé miệng là bởi vì không có cách nào từ chối Hạ Mộ Hiên.

Nam nhân nhắm mắt lại, đột nhiên cảm giác thấy còn gặng hỏi nữa thì mình thành ngốc luôn, không nói một câu nào, cũng không hôn, chỉ nắm cái đùi lớn của Tạ Ngọc không ngừng mà làm, dương vật đâm đến tung toé đâm thủy, khắp phòng tiếng chỉ còn tiến thối dốc và thanh âm gọi giường.

Nam nhân bắn một hồi bên trong cái mông của Tạ Ngọc rồi sửa sang lại quần áo, xuống giường, nói:

– “Người nghỉ ngơi đi, ta còn có việc.”

Tạ Ngọc nằm trên giường, ánh mắt còn chút tan rã, mãi đến tận khi nam nhân đi đã lâu rồi, hắn mới đứng dậy. Tạ Ngọc không có tâm tình chỉnh đốn lại cơ thể, kéo thân thể uể oải, mang một thân chật vật đến một gian phòng cách đó không xa.

Trong phòng trang trí đơn giản nhưng có loại đại khí hờn hậu, trên tường treo chân dung một người, người này cực kỳ giống Tạ Ngọc, khiến người ta khó có thể phân chia tướng mạo, chỉ là khí chất lại hoàn toàn khác nhau.

Rõ ràng cùng là mỹ mạo tuyệt sắc, nhưng nếu Tạ Ngọc quyến rũ phong lưu, thì người kia ác liệt lãnh đạm, mặc một thân khôi giáp ngân sắc, uy phong lẫm lẫm không thể khinh nhờn. Tạ Ngọc tiến đến xoa xoa bức hoạ kia, dán đầu lên, nước mắt chảy ra:

– “Xin lỗi, ta không nên như vậy. Đã biết rõ hắn thân cận ta là vì... Ta không dứt được hắn... A Cẩn, sau khi người đi, chúng ta đều điên rồi.”

Duy trì tư thế ấy hồi lâu, Tạ Ngọc lau khô nước mắt, nhẹ giọng nói:

– “A cẩn, người yên tâm, cả đời này, ta sẽ không để Hạ Mộ Hiên biết được tâm tư của ta, vĩnh viễn không biết. Đây là kiêu ngạo cuối cùng của ta, cũng là điều duy nhất ta có thể làm cho người... Ta yêu hắn, A Cẩn, đây là bí mật chỉ hai chúng ta biết.”

Nói xong, Tạ Ngọc xoay người rời khỏi gian phòng.

Ngày kế, là một ngày nắng đẹp, dương quang chiếu dọi, tựa hồ có thể xua đuổi hết thủy lo lắng, ngẩng đầu nhìn dương quang, phảng phất lại thấy được một ngày tháng tốt.

Dung Khanh nghĩ đến sự phụ, thức dậy rất sớm. Lúc tỉnh lại phát hiện ra mình đang nằm trong ngực nam nhân, da thịt trần trụi dán vào nhau, dương vật của nam nhân vậy mà còn đang cắm trong tao động của hắn. Ách, không trách lại thoải mái vậy, khi trước, mỗi sáng sớm tỉnh lại nơi đó đều phải ngửa một hồi lâu làm hắn phải chạy vào trong tuyết luyện công phu nửa canh giờ mới có thể áp chế lại, làm sao mà thỏa mãn được như bây giờ.

Thương Trần Triều cũng tỉnh dậy, đối diện hắn, hôn trong chốc lát, Dung Khanh cảm thấy rõ ràng dương vật bên trong nhục huyết cứng rắn biến lớn căng đầy bướm dâm co dãn. Loại cảm giác có vật biến to trong huyết đạo thực quá kích thích, Dung Khanh không nhịn được dùng sức kẹp lại, dùng nhục huyết mềm mại kẹp lỏng đại dương vật của nam nhân.

Thương Trần Triều thoải mái đến mức thở dốc, cười nói:

– “Đồ lẳng lơ nhà ngươi, lại chủ động hầu hạ dương vật, bướm dâm thật biết kẹp, sáng sớm đã muốn ép khô ta?”

Dung Khanh chu môi:

– “Ca ca thực dũng mãnh, mới không bị Khanh nhi ép khô, mỗi lần đều là Khanh nhi bị ca ca làm ngứa đi, chảy thật nhiều thật nhiều nước, nhưng như vậy lại rất thoải mái...”

Thương Trần Triều bị mấy lời của Dung Khanh làm cho bốc hỏa, không khách khí chút nào lại làm hắn. Thương Trần Triều sợ Dung Khanh mệt, nên chỉ làm một lần rồi bỏ qua. Dung Khanh căn bản không thỏa mãn, nhưng vì lo lắng cho sự phụ, không dám tham vui quá nên cũng phải ngồi dậy.

Thương Trần Triều biết tâm sự của hắn, nói:

– “Đừng lo lắng, ta đã suốt đêm đưa tin cho hoàng thượng, nếu sự phụ ngươi đã đến kinh thành, bất kể là ở đâu đều chạy không thoát cơ sở ngầm của Hạ Trọng Vân, chắc chắn có thể tìm ra.”

Dung Khanh ngạc nhiên:

– “Ngươi biết hoàng thượng?”

Thương Trần Triều thấy ánh mắt sùng bái kia của Dung Khanh, cười nói:

– “Đúng vậy.”

Thương gia có mấy đời minh chủ võ lâm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sắp tới Thương Trần Triều cũng sẽ tiếp nhận chức vụ, có thể nói là làm lão đại của toàn giang hồ. Võ lâm nhân sĩ bảy quốc đều do mình chủ quản, mà từ trước đến giờ trong chốn võ lâm có rất nhiều người tài ba dị sĩ, cho nên bất kỳ hoàng đế nước nào cũng không dám khinh thị Thương gia, còn dùng hết khả năng để giao hảo với bọn họ, thậm chí là lôi kéo. Bất quá tình cảm của Thương Trần Triều và Hạ Trọng Vân là do đánh nhau mà thành. Hai người thường xuyên luận bàn võ công, trong giao du phát hiện tính khí gần gũi, cùng ưa thích chung không ít cái, cho nên thành huynh đệ tốt.

Dung Khanh tâm tư đơn thuần, sau khi nghe vậy thì yên tâm không ít, nhưng vẫn có chút đứng ngồi không yên, hỏi:

– “Vậy lúc nào mới có tin tức?”

Thương Trần Triều đáp:

– “Với năng lực của Hạ Trọng Vân, phỏng chừng nửa ngày là có. Vậy ca ca dẫn ngươi đi mã tràng cưỡi ngựa, buổi trưa trở về nói không chắc là có tin tức rồi.”

Dung Khanh biết mình có chờ cũng vô dụng, lại càng không muốn từ chối đề nghị của Thương Trần Triều, liền cùng hắn tới mã tràng của Thương gia.

Toàn bộ mã tràng trừ hai người bọn họ ra thì cũng không có người nào khác, Dung Khanh không biết cưỡi ngựa nên được Thương Trần Triều mang đi, ngồi phía trước nam nhân, rong ruổi mã tràng. Dung Khanh

thích loại cảm giác chạy bằng bằng tùy ý, cho nên Thương Trần Triều càng cười càng nhanh, thân thể Dung Khanh nảy lên nảy xuống trên lưng ngựa, gần như lắc lư, nghiêng ngả. Thương Trần Triều một tay đỡ bụng hắn, lồng ngực kề sát sau lưng hắn, mỗi lần hơi động là tiếp xúc ma sát kịch liệt, thân thể vốn chưa được ăn no nên rất mau liền tràn trề nước.

Dung Khanh cảm thấy xấu hổ sâu sắc, vốn không muốn nhắc tới, tưởng bản thân có thể chịu nổi, nhưng hạ thân càng lúc chảy nước càng nhiều, bởi vì trên ngựa, cơ thể không ngừng lên cao rồi hạ xuống, cho nên dâm thủy chảy đến càng dữ dội, bên trong sa y của Dung Khanh cái gì cũng không có, phồng chùng tào thủy đã vậy ra rồi.

Thương Trần Triều cũng phát hiện dị thường của hắn, cố ý ghé vào lỗ tai hắn hỏi:

– “Bảo bối nhi, sao ta lại nghĩ thấy một luồng tào vị?”

Thân thể Dung Khanh run lên, lúc rơi xuống bỗng lại không đáp xuống lưng ngựa, trái lại là ngồi trên tay Thương Trần Triều. Thương Trần Triều duỗi tay lần mò, quả nhiên hạ thân của vật nhỏ đã ướt đầm dề, không khỏi cười nói:

– “Cỡi ngựa mà cũng có thể phát tào, muốn bị thao trên lưng ngựa sao?”

Nam nhân thả chậm tốc độ, cũng không chờ Dung Khanh trả lời, đã nhắc cái mông của hắn lên, nhét dương vật vào trong hoa huyết. Dung Khanh mềm nhũn rên rỉ một tiếng, cảm thấy quả thực muốn thoải mái chết được. Ai biết, nam nhân căn bản không có chậm rãi làm hắn, mà là sau khi chờ toàn bộ dương vật cắm vào, đột nhiên đánh một roi lên ngựa.

Ngực hí dài một tiếng, tức khắc chạy như điên, tốc độ còn nhanh hơn hồi nãy nữa. Dung Khanh dựa lưng lên người nam nhân, bị đai ngựa không ngừng ép dùng tào huyết phun ra nuốt vào dương vật của nam nhân, dương vật đi vào tới độ sâu trước nay chưa từng có, thật như muốn đỉnh khai toàn bộ thân thể của hắn. Dung Khanh muốn kêu, nhưng ngay cả khí lực để kêu cũng không có, toàn thân đều bị nam nhân nắm trong tay. Nam nhân từ phía sau luồn tay qua bên sườn, vuốt vú của hắn, dương vật trong cơ thể tựa như một đại tướng quân khai cương thác thổ (mở rộng đất đai biên giới), thể bất khả đả.

Bị thao lộng một trận kịch liệt như thế, hạ thân của Dung Khanh tựa như phát hồng thủy, tào dịch chảy không ngừng. Thương Trần Triều có lẽ cũng sợ kịch liệt như vậy làm hắn chịu không nổi, liền cho ngựa chậm rãi tản bộ.

Động tác đột nhiên chậm lại, đột nhiên biến hóa làm cho Dung Khanh khóc lên:

– “Ca ca, thật đáng sợ... Ô ô, Khanh nhi cũng bị dương vật chọi hồng, vừa nãy, a... thật là thoải mái, hu hu, tào huyết phun thật nhiều nước...”

Thương Trần Triều rút dương vật ra, để Dung Khanh nằm ngửa trên lưng ngựa, vòng chân dài quanh hông của mình. Tư thế này khiến Dung Khanh thoải mái không ít, nhưng trong huyết hư không làm hắn khó chịu, chủ động nói:

– “Ca ca, Khanh nhi nói sai, không có đáng sợ, là thoải mái... Thật là thoải mái, hu hu, ca ca đừng nóng giận, tiếp tục làm Khanh nhi có được không... Thật thoải mái muốn chết...”

Thương Trần Triều cười nói:

– “Tiểu sỏ qua (nhóc khờ khạo), lúc nào ca ca cam lòng không làm ngươi. Chúng ta đối tư thế.”

Nói xong, Thương Trần Triều liền tiến vào, mặc dù ngựa chạy so với ban nãy có chậm đi, nhưng dù gì cũng có tốc độ, Dung Khanh bị xóc nảy thừa nhận nam nhân đỉnh lộng cùng tập kích, quả thực là dục tiên dục tử, hắn còn cầm lấy tay nam nhân đưa đi sờ soạng kiêu nhũ của mình, quả thực là cực khoái.

So với cuồng phong sậu vũ vừa rồi, nhịp thao lộng hiện tại khiến người có loại lưu luyến, si mê, thư thích hơn, Dung Khanh hận không thể luôn luôn bị cắm xuống. Trên lưng ngựa từ lâu đã một mảnh ẩm ướt dính nháp, tất cả đều là dâm dịch hai người làm ra, ngựa tựa hồ cũng không thoải mái, dùng sức lắc mình. Dung Khanh suốt chút nữa bị quăng ra, kinh hô một tiếng, sau đó lập tức được nam nhân ôm lấy, giữ nguyên tư thế xen vào, trực tiếp sử dụng khinh công.

Thân thể hai người tương liên, phiêu phiêu trên không trung, Thương Trần Triều ỷ vào võ công cao hiểm thấy, trên không trung dưới tình huống không hề mượn lực, động eo dùng sức thao mấy cái. Dung Khanh kích động không thôi, không chỉ hạ thân trần lan nước như thủy triều, tưới cho dương vật nam nhân một thân tao thủy, mà cả trước ngực cũng phun sữa...

13. Chương 13

Dung Khanh vì lo lắng cho sự phụ nên dậy rất sớm, thời điểm hán và Thương Trần Triều phiên vân phúc vũ (mây mưa) ở mã tràng, trời cũng chỉ vừa sáng. Một ngày công tác sinh hoạt bắt đầu, trong yên tĩnh bắt đầu huyền ảo, có loại khí tức thể tục khiến lòng người vui vẻ.

Ở phủ Thừa tướng, đêm qua Tạ Ngọc bị chơi đến quá nửa đêm, cho nên hôm nay dậy trễ, vội vàng trông quan phục lên người, điểm tâm sáng cũng không ăn, vội vã ra cửa. Xe ngựa đã chờ ở cửa, bất ngờ là, Hạ Mộ Hiên vậy mà vẫn chưa đi, uy phong lẫm lẫm ngồi trên lưng ngựa, thấy hán đi ra, còn cười với hán.

Tạ Ngọc có chút ngây người, nam tử cao lớn cưỡi trên lưng ngựa, ánh nắng bình minh như thiên vị chỉ phủ lên mỗi người hán, chỉ theo kim sắc trên hắc y được chiếu sáng lên lấp lánh. Cả người hán như đang đứng trong vàng sáng, uy phong khí phách không gì sánh được, khiến người nhìn là thấy an lòng. Bách tính Đại Hạ triều đều gọi Hiên vương gia là chiến thần, gương mặt tuấn mỹ, võ công cao cường, trong vạn quân lấy thủ cấp của kẻ địch. Có lẽ, hình tượng người này trên chiến trường sợ là còn cao lớn hơn bây giờ nhiều. Đáng tiếc, hán chưa từng nhìn thấy, cùng Hạ Mộ Hiên ra chiến trường, là Tạ Cần.

Tạ Ngọc dời mắt, cũng không nói chuyện với Hạ Mộ Hiên, cúi đầu đi tới mã xa.

Hạ Mộ Hiên nhìn bóng lưng của hán, trong mắt chợt lóe một tia ôn nhu, nhàn nhạt nói:

– “Ngồi xe ngựa thì người muện chắc.”

Tạ Ngọc quay đầu lại, vừa định đáp một câu liên quan gì tới người, thì thấy Hạ Mộ Hiên tức khắc đưa tay ra với hán, biểu tình trên mặt là ôn nhu hán rất ít khi được nhìn thấy. Tạ Ngọc lạnh lẽo trừng mắt với Hạ Mộ Hiên, nói lời ác độc thì lại sợ mình mềm lòng, lại hận Hạ Mộ Hiên có dụng ý khác mà trêu chọc. Đồng ý là người này chỉ cần làm ra chút phong thái nhu tình, hán sẽ lập tức quân lính tan rã*. Tạ Ngọc lóng ngóng chìa tay ra, đem tay của mình đặt trong lòng bàn tay của hán. Hạ Mộ Hiên dùng sức, một phát kéo hán lên lưng ngựa của mình, giục ngựa mà đi.

*quân lính tan rã: nguyên văn QT là hối bất thành quân mang nghĩa là thất bại thảm hại, ngoài ra còn ý chỉ là rút vôi, suy sụp.

Hôm ấy, bách tính dậy sớm ra cửa kinh thành đều nhìn thấy một con tuấn mã từ phủ Thừa tướng chạy về phía hoàng cung, thừa tướng và Vương gia cùng cưỡi một ngựa, đón nắng sớm một đường về phía trước, hình ảnh tốt đẹp khó mà tin nổi.

Không ít quan chức ở cửa cung cũng nhìn thấy Hạ Mộ Hiên và Tạ Ngọc, ánh mắt đánh giá của bọn họ có chút ám muội. Tạ Ngọc xuống ngựa liền bỏ qua Hạ Mộ Hiên, một mình đi lên trước, tối hôm qua có lẽ làm có chút quá mức, hậu huyết có chút sưng đỏ, đau đến mức làm tư thế đi của hán trở nên bất thường. Hạ Mộ Hiên cũng hối hận, tối hôm qua do bị hán chọc tức đến mất khống chế, trong lòng nhin hỏa không khống chế tốt lực đạo. Hạ Mộ Hiên nhanh chân tiến lên, ôm lấy Tạ Ngọc.

Tạ Ngọc sợ hết hồn, không khỏi dùng sức giãy dụa:

– “Hạ Mộ Hiên, ngươi làm gì vậy?”

Hạ Mộ Hiên nhếch miệng cười, giễu giễu nói:

– “Không gọi Vương gia nữa à?”

Trời mới biết hấn ghét nhất là Tạ Ngọc cứ một tiếng lại một tiếng Vương gia, giọng điệu quái đản, rõ ràng lúc riêng tư toàn gọi ca ca hấn là Trọng Vân, mẹ nó, rõ là thân thiết.

Tạ Ngọc lạnh mặt:

– “Buông ta ra.”

Hạ Mộ Hiên đương nhiên không nghe, nói:

– “Người nghĩ là tất cả mọi người đều không thấy tư thế mất tự nhiên của người sao? Bọn họ đều biết tối hôm qua ta ở trong phủ người, sáng nay lại mang người tới, người nói xem, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Thời điểm đó, không quan tâm nam nhân trong lòng Tạ Ngọc người rốt cuộc là ai, nam nhân thao người rốt cuộc là người nào, bọn họ đều sẽ cho rằng người là người của Hạ Mộ Hiên ta, người bằng lòng không?”

Tạ Ngọc đổi sắc mặt, cười lạnh:

– “Rốt cuộc là tâm tư của Hiên Vương gia so với người khác nhiều thêm mấy phần. Nếu Vương gia sợ người khác xem Tạ Ngọc ta là người trong lòng của người, thì nên tránh hiềm nghi mới phải, bớt tới phủ Thừa tướng đi.”

Hạ Mộ Hiên cả giận:

– “Tại sao lời đến chỗ người đều có thể nghe thành ý tứ khác? Hai ta rốt cuộc là tâm tư ai nhiều hơn ai?”

Nói xong, Hạ Mộ Hiên đã dẫn Tạ Ngọc tới nơi ở trước khi hấn xuất cung, Tạ Ngọc không rõ, nói:

– “Hạ Mộ Hiên, ta phải thượng triều. Uy, thả ra, người sẽ không muốn ở chỗ này cưỡng bức ta đấy chứ.”

Hạ Mộ Hiên dè người lên giường, hừ lạnh:

– “Người nói đúng rồi đấy.”

Tạ Ngọc phủ phục nằm thẳng, Hạ Mộ Hiên vén áo bào của hấn lên, lột quần hấn, rồi tuột đến đầu gối, lộ ra cái mông to trắng trắng mềm mềm, xoa nhẹ hai cái, cười nói:

– “Cái mông dâm đang của thừa tướng đại nhân càng ngày càng bự, có phải là bị nam nhân vò nhiều không?”

Tạ Ngọc thầm lẩm bẩm, còn không phải tại đồ không biết xấu hổ nhà người vò lớn, trong miệng lại nói:

– “Biết rõ còn hỏi, Vương gia ép ta đến nơi này, chỉ là để xem cái mông của ta có bao nhiêu dâm thôi sao?”

Hạ Mộ Hiên không đáp, nhẹ nhàng đẩy ra cánh mông của Tạ Ngọc. Quả nhiên, tao huyết đã sưng tấy, không chỉ hồng, bên trên còn có dịch trắng đã khô, Hạ Mộ Hiên vừa nhìn cũng biết là tinh dịch đọng lại, trong lòng cả giận:

– “Tạ Ngọc, người không thể chú ý đến bản thân một chút được sao, thao xong cũng không biết rửa cái mông cho sạch sẽ, người thích để tinh dịch của nam nhân lưu lại trong mông sao?”

Tạ Ngọc cãi lại:

– “Tao hóa đều thích như vậy, Vương gia không biết sao? Cũng không phải tinh dịch của người, Vương gia kích động cái gì?”

Hạ Mộ Hiên không để ý tới hấn, kêu người đưa tới một chậu nước nóng. Đầu tiên, hấn dùng khăn vải ẩm ướt lau miệng huyết và dịch trắng đã khô trên cái mông của Tạ Ngọc, sau đó luồn ngón tay vào hậu môn, giúp hấn thanh lý.

Tạ Ngọc không nghĩ tới Hạ Mộ Hiên sẽ làm như vậy, hấn không phải không cùng Hạ Mộ Hiên lên giường, nhưng mỗi lần làm xong, nếu hấn không bị mình chọc tức bỏ đi thì là mình mặc quần áo tự rời đi, không hề từng có thời khắc ôn nhu như vậy. Tạ Ngọc muốn cự tuyệt nhưng hốc mắt lại đột nhiên đỏ, trong mắt ươn ướt, sợ mình mở miệng sẽ phát ra tiếng khóc, nên hấn chỉ có thể trầm mặc mặc cho nam nhân hành động.

Thật không nghĩ đến Hạ Mộ Hiên lại duỗi ngón tay tiến vào, ngón tay thon dài dính nước, ôn nhu ấn vào bên trong hấn, móc gáy... Nước mắt trong mắt của Tạ Ngọc lập tức bị kích thích chảy ra, một tiếng rên rỉ ngọt ngào trong căn phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt tiêu hồn.

Hạ Mộ Hiên đưa ngón tay thon dài tiếp tục thâm nhập sâu, còn cúi đầu cắn một cái lên cái mông to trắng mịn, cười hỏi:

– “Thoải mái à? Nếu thừa tướng đại nhân không thích tự mình thanh tẩy, vậy không bằng sau này tìm đến bản vương?”

Thân thể Tạ Ngọc toả nhiệt, vội la lên:

– “Lấy ngón tay ra đi, a... Đừng, đừng làm nơi đó... Hừ hừ... Hạ Mộ Hiên, ta không cần người lo, ai muốn người, a... rửa cho ta, ta, ta thích bên trong cái mông, nha... có tinh dịch, ân a...”

Hạ Mộ Hiên bấm ngón tay tách lỗ thịt, vẩy một cái đưa nước đến tận miệng huyết, kích thích thịt mềm ở lối vào run rẩy. Thân thể Tạ Ngọc vừa được đẩy lên lại lần thứ hai nhuễn xuống, mềm nhũn ngã lên giường, hai cái chân nhịn không được cọ sát lẫn nhau, tảo huyết đã bắt đầu tự giác xoắn lấy ngón tay của nam nhân. Hạ Mộ Hiên vịn vào lý do thanh tẩy ở bên trong mà vỗ về cầm rút, cười nói:

– “Đây không phải là rất thoải mái sao, vật nhỏ khẩu thị tâm phi. Người thích tinh dịch của nam nhân thật không dễ dàng, hiện tại bản vương có thể bắn cho người, nóng hổi, tươi sốt...”

Tạ Ngọc không tự chủ được nhớ lại cảm giác bị bắn bên trong, hậu môn co rút càng lợi hại hơn, càng phân bố ra lượng lớn dịch thủy, toàn bộ phun lên ngón tay Hạ Mộ Hiên. Tạ Ngọc giận dữ, xấu hổ muốn chết, Hạ Mộ Hiên còn thêm dầu vào lửa:

– “Cái mông của thừa tướng đại nhân thực sự là cực phẩm, còn biết tự phun nước, lần này đem tinh dịch đều phun ra ngoài, giỏi, rửa sạch rồi...”

Hạ Mộ Hiên rút ngón tay ra, trong chớp mắt, Tạ Ngọc lập tức ngồi sụp xuống, hần muốn chạy, nhưng chân vẫn nhuễn, trong huyết cũng tràn lan nước, ngứa đến lợi hại, chỉ hơi động đoán chừng sẽ làm ra trò hề. Hần chỉ có thể trần mông, quần áo ngổn ngang mà ngồi trên giường, chằm chọc kẻ cầm đầu kia:

– “Vương gia mau đi rửa tay đi, tinh dịch bên trong cái mông của Tạ Ngọc cũng không biết là của dã nam nhân nào, ngàn vạn lần đừng để ô uế bàn tay của Vương gia.”

Hạ Mộ Hiên mỉm cười, ôn nhu nói:

– “Không, nói thế nào thì bản vương cũng không chê người bắn, xem ra thừa tướng đại nhân vẫn không tin, bản vương phải chứng minh một lần.”

Nói xong, Hạ Mộ Hiên áp ngã Tạ Ngọc trên giường, hai tay cố trụ chân của hần, cúi người liếm lên hậu huyết của Tạ Ngọc.

Tạ Ngọc bị dọa, kinh hô:

– “Hạ Mộ Hiên, người làm gì vậy? A... Đừng như vậy, a... Ta xin người đừng như vậy...”

Không nghĩ tới Tạ Ngọc lại bị mình làm khóc, tiếng khóc xen lẫn mị ngâm sáng khoái khiến Hạ Mộ Hiên càng kích động, đầu lưỡi tinh tế liếm qua miệng huyết nhăn nheo, cảm nhận thân thể run rẩy của Tạ Ngọc, lại luồn đầu lưỡi vào hậu môn, bắt đầu nhẹ nhàng trừu sáp...

Chỉ là liếm miệng huyết Tạ Ngọc đã không chịu nổi, hần chưa bao giờ bị đối xử như vậy. Đầu lưỡi ẩm áp, mềm mại liếm tới liếm lui ở hậu môn yếu ớt, hần cảm thấy bản thân cũng sắp bị tan chảy, tảo ngứa dai dẳng truyền khắp toàn thân, nhưng hần lại không thể giải quyết loại cảm giác hư không xấu hổ đến khó nhịn này. Mà người kia lại dùng đầu lưỡi chơi hần... Đầu lưỡi linh hoạt một bên ra vào, một bên liếm láp mị thịt trong huyết, không có dương vật to dài, chỉ có thao lộng mềm mại càng khiến người phát điên, thật giống như mỗi một địa phương nhỏ bé đều bị thương yêu, đều bị khai phá...

Tạ Ngọc không nhịn được khoái cảm, giải phóng tiếng rên rĩ:

– “Thoải mái, thật, a... Thật thoải mái. Hạ Mộ Hiên, người, vô liêm sỉ, ân a... A, vô liêm sỉ, sao lại, muốn cho ta thoải mái, ô ô... A, ngứa chết rồi, dùng sức liếm ta. Vương gia tốt, liếm chết ta, nha a...”

Hạ Mộ Hiên thích nghe nhất là tiếng rên dâm dăng như ngâm thủy của Tạ Ngọc, vài cái tuôn trào, đầu lưỡi ở bên trong tàn nhẫn làm rồi làm, Tạ Ngọc liền bắn ra, bên trong cái mông tuôn ra đại cổ dâm thủy, Hạ Mộ Hiên cũng không chê, hút toàn bộ vào trong miệng.

Tạ Ngọc đỏ hồng mặt ghé nằm trên giường trì hoãn một lúc lâu, rồi mới hoàn hồn từ trong cao trào kịch liệt, nghĩ đến cái mình vừa mới kêu ra, mắc cỡ không dám gặp người, giận dữ trừng Hạ Mộ Hiên một cái, rồi xuống giường muốn rời đi. Hạ Mộ Hiên lồi hấn trở lại, đặt tay Tạ Ngọc lên dương vật gồ lên của mình, cười khê:

– “Một mình được sướng, xong rồi liền muốn chạy?”

Tạ Ngọc bị Hạ Mộ Hiên đè lên, lấy tay giải quyết cho hắn một hồi. Hai người thu dọn xong, mới xuất môn tới triều đình. Vào triều muộn, việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng quan hệ của bọn hắn và Hạ Trọng Vân vô cùng thân cận, mà Hạ Trọng Vân cũng không phải bạo quân, nên cũng không truy cứu, chỉ trêu ghẹo nói:

– “Thừa tướng tuổi cũng không nhỏ, nhất thời không kiềm chế được, ôn hương nhuyển ngọc, dậy trễ cũng bình thường, bất quá hoàng đệ à, người là vì lý do gì?”

Tạ Ngọc bị nói tới mặt đỏ chót, ôn hương nhuyển ngọc? Hắn không khỏi liếc Hạ Mộ Hiên một cái, hấn tính sao?

Hạ Mộ Hiên mặt không biến sắc, đáp:

– “Không phải hoàng huynh phạt ta tới phủ Thừa tướng cắt tỉa hoa cỏ sao? Hoa ở phủ Thừa tướng quá thơm, quá đẹp, thần đệ nhất thời say mê trong đó nên mới đến muộn.”

Huynh đệ thân sinh vô cùng hiểu nhau, lúc này Hạ Trọng Vân đã hiểu ý tứ của đệ đệ, cười khá quái dị, cũng không truy cứu chuyện này nữa, chuyển hướng nói:

– “Trẫm quyết định lập hậu.”

Triều đình chấn động. Hoàng thượng của bọn họ, quyết định lập hậu? Trong đầu mọi người thoáng hiện lên thân ảnh Dung Khanh, có lẽ là thiếu niên này. Nhìn biểu tình của các thần tử, Hạ Trọng Vân biết bọn họ đang nghĩ cái gì, lập tức nói:

– “Hoàng hậu của trẫm là thân muội của thừa tướng, được kiều dưỡng trong khuê phòng, các khanh chắc là chưa từng nhìn thấy. Trẫm cũng mới gặp mặt nàng một lần gần đây, kinh động như gặp thiên nhân, sau đó quyết định lập nàng thành hoàng hậu.”

Người Hạ Trọng Vân nói tới đương nhiên là Dung Vận, chỉ có điều an bài cho y một thân phận khác. Hạ Trọng Vân cũng không sợ việc coi trời bằng vung cưới một nam hậu, nhưng do Dung Vận có năng lực sinh sản, nếu như lúc này bảo y là nam tử, sau đó lại có hài tử thì thật phiền phức. Nói là thiên kim Tạ gia, chính là cố kỵ đến tình cảnh bây giờ của Dung gia.

Gần đây có đồn đại xôn xao về Dung gia, mà Dung gia gia lớn nghiệp lớn, lại quan hệ cân đối với bảy quốc, trong lúc nhất thời không ai dám chân chính gây ra việc gì, nên nếu để người khác cho rằng Dung gia kết minh cùng Đại Hạ triều, ngược lại sẽ dễ dàng đưa tới quần công.

Các thần tử phía dưới ngơ ngàng, Tạ gia có thiên kim? Nhưng mà, ngay lúc mọi người chưa kịp phản ứng, Tạ Ngọc đã cực ấn ý đứng ra tiếp chỉ tạ ơn. Hoàng thượng và thừa tướng đều nói có, những người khác cũng không tiện thắc mắc vậy thì... Cứ cho là có đi. Quần thần là ai, dù sao trong bảy quốc đã rôm rả đồn đại là hoàng đế bất lực.

Quyết định xong, Hạ Trọng Vân liền phát tay áo rời đi. Trong tấm cung, Dung Vận còn đang bao trong chăn ngủ say. Hạ Trọng Vân xóc chăn của Dung Vận lên, xoa nhẹ một cái lên bầu vú no đủ của y, Dung Vận chỉ râm rì một tiếng rồi lật người ngủ tiếp. Hạ Trọng Vân nhìn Dung Vận dùng hai tay che chở bờ ngực, mân mê đến cái mông múp mụp, còn bất mãn mà lắc lắc, hấn cảm thấy đáng yêu muốn chết, nhin không được lấy ngón tay đâm vào. Mông thịt mềm mại bị đâm lồm vào thành một hố nhỏ, Dung Vận rốt cục bị chọc cho tỉnh lại, mở to đôi mắt mơ hồ, mềm mại kháng nghị:

– “Người làm gì thế? Tối qua làm trễ như vậy, hôm nay còn không cho người ta ngủ.”

Hạ Trọng Vân kéo Dung Vận ôm vào lòng, nói:

– “Nói cho người một tin tốt, trăm muốn lập người làm hậu.”

Dung Vận ngơ ngác, cúi đầu nói:

– “Không... Không cần, ta là vì chuyện trong nhà nên mới ra ngoài, chờ việc giải quyết xong, ta sẽ trở về tuyết sơn.”

Nói xong, Dung Vận đẩy Hạ Trọng Vân ra, vùi người vào trong chăn, suýt nữa khóc to. Ô, y biết mình cuối cùng vẫn phải trở về tuyết sơn, nhưng y lưu luyến thương yêu và sủng nịch của Hạ Trọng Vân, vốn tưởng rằng có thể nhiều thêm mấy ngày vui sướng, nhưng mà...

Đừng tưởng rằng y không biết, sau đại hôn Đế hậu, theo lệ là phải có một lần sắc phong, không tuyển tú thì cũng phải lần lượt lựa ra các thiên kim từ nhà thần tử tiến cung, nói một cách hoa mỹ là phổ thiên đồng khánh, vũ lộ quân triêm (dịch thô thì là nơi nơi chung vui, chia sẻ sủng ái của hoàng thượng). Cho y vị hậu thì thế nào, chẳng lẽ là để y lưu lại cùng các phi tần khác tranh sủng sao? Thân thể của y không thể rời khỏi nam nhân quá lâu được, đến lúc đó phải tự giải quyết kiểu gì...

Dung Vận không biết là những quy củ này với Hạ Trọng Vân chính là một câu phí lời, hoàn toàn không quan trọng. Hạ Trọng Vân căn bản là đã quên mất những trần quy cự lệ (thông lệ cổ lỗ sĩ), nên không biết vì sao Dung Vận từ chối. Mà kinh nghiệm dĩ vãng nói cho hắn biết, nghiêm túc cùng tiểu ngu xuẩn này, trí khí cùng y, đó chính là vờ ngớ ngẩn rồi, trong đầu của tiểu ngu xuẩn không chắc muốn cái gì cổ quái rồi.

Hạ Trọng Vân cũng không hỏi, lật Dung Vận lại, đẩy chân ra, đặt dương vật ở lối vào hoa huyết. Dung Vận cho là người này lại muốn dùng đại dương vật trừng phạt y, cũng không sợ vì cuối cùng đều là thoải mái mà. Ai biết Hạ Trọng Vân lại không đi vào, mà dùng dương vật chĩa vào âm vật, di di nghiền áp, nhưng chính là không chịu đi vào.

Cái thân thể đụng vào liên phát lẳng của Dung Vận sao chịu được khiêu khích như vậy, chẳng qua chỉ đỉnh vài cái lên âm đế thì dâm thủy đã không ngừng chảy ra, tưới dương vật đến lông lánh toả sáng. Dung Vận khổ sở uốn éo người, muốn tránh đi hung khí đang dần vọt y, nhưng dương vật lại đi tới đi lui giữa kẽ hở hai cánh hoa môi, chơi cửa vào mẫn cảm. Hai mép thịt đầy đặn chỉ chốc lát sau đã sung huyết sưng lên, làm người ta không nhìn được đỉnh khai đùa bỡn.

Hạ Trọng Vân thấy Dung Vận xoay đến cả người mồ hôi, rên rỉ cũng càng ngày càng khó nhịn, liền ép hỏi:

– “Có đồng ý làm hoàng hậu của ta không?”

Dung Vận quật cường nói:

– “Ta không muốn... ô ô, người bắt nạt ta, ta muốn về tuyết sơn, a... A, tiến vào, sao lại không làm, a... Làm ta a...”

Hạ Trọng Vân cũng khó chịu, lại cố nén, dương vật nhọt nhọt mà xen vào miệng huyết, hoa huyết lập tức khát khao mở ra, dương vật đồng thời đi vào, ép ra ngoài một bãi dâm thủy, xuôi theo hạ thể chảy vào hậu môn. Khát vọng hồi lâu, hoa huyết cuối cùng cũng bị phá ra, Dung Vận nhắc mông về phía trước:

– “Thật thoải mái a... a, vào được, a a... Đừng đi, a, người đừng đi... Muốn dương vật...”

Hạ Trọng Vân mang ý xấu nhọt nhọt cắm một cái, trêu chọc Dung Vận khát khao, từ đầu đến cuối hết rút thịt heo bông ra, rồi lại nhanh chóng ma sát giữa hai cánh thịt môi, đi vào một chút rồi lại đi ra, tay như nhào bột chậm rãi vào ngực Dung Vận. Dung Vận bị hành hạ nửa vờ, sống không bằng chết, dâm dục quá độ, khóc lóc kêu:

– “Muốn, a... ô ô, muốn chết, tao bức* dâm muốn chết rồi, muốn dương vật, ô ô... Ta cái gì cũng không muốn, chỉ muốn được dương vật thao, a a... Cho ta, ta làm hoàng hậu của người, làm, a, làm hoàng hậu, mỗi ngày đều cho người thao...”

*tao bức: cái này bạn nào đọc Hvern thì hay thấy nhiều này, mấy lần mình cũng thắc mắc không biết nó có nghĩa là gì, tra trên các web trans truyện Việt của mình thì các bạn converter và editor đều giữ nguyên như

QT, mãi sau này một lần vô tình mình nhìn thấy trên web hinative thì nó được giải thích là bằng nghĩa với từ “bitch” và còn là một từ thô tục dùng để chỉ âm đạo.

Hạ Trọng Vân thấy Dung Vận mềm miệng, cũng không nhịn nữa, lập tức cắm vào, Dung Vận sướng khoái đến mức lập tức cao trào, trước sau đều phun, còn thêm một lần sóng tình dục đánh tới, hai chân cuốn lấy Hạ Trọng Vân không thả.

Hạ Trọng Vân ôm y đến trước một loạt rương lớn chạm trở tỉnh tể, dùng tư thế xi trẻ con đi tiểu rồi đại lực đỉnh lộn Dung Vận, để hai chân của y mở rộng, bướm dâm đối diện với mấy cái rương.

Hạ Trọng Vân cười tà:

– “Bên trong đều là đồ ta chuẩn bị cho ngươi, hồng trù dùng để làm phượng bào, trân châu để làm mũ phượng, đến, bảo bối nhi, phóng nước tiểu và dâm thủy lên, cho mũ phượng và hà bí* của ngươi đều ám mùi lẳng lơ.”

*hà bí: khăn quàng vai (một phần trong lễ phục của phụ nữ quý tộc Trung Quốc thời xưa)

Phải mặc y phục đại hôn đầy tao vị cho chúng thần quỳ lạy, quá dâm dăng... Ô ô, khắp thiên hạ đều sẽ biết y là một hoàng hậu dâm dăng. Dung Vận muốn cự tuyệt, nhưng thân thể lại mềm hơn, nhạy cảm hơn, miệng nhỏ cũng phản bội trái tim, phóng dăng đáp lời:

– “Được, a... Tao hoàng hậu cũng bị dương vật làm chết mất, ân a... Trời ạ, phun, phun thật nhiều tao thủy, a, ta là hoàng hậu tao nhất, ô a, phun phun...”

Hạ Trọng Vân nắm y thật chắc, sau khi xen dương vật vào rồi lại rút ra toàn bộ, mỗi lần đến lúc này đều có một lượng lớn dâm thủy từ trong tao huyết chảy ra, nhanh chóng ra vào làm tung toé dâm thủy, toàn bộ đều rơi hết vào tơ lụa và trân châu, sau đó thẩm thấu, dính vào...

14. Chương 14

Sau khi kết thúc tính sự, cuối cùng Dung Vận cũng được buông tha, ngồi trên giường, mở to đôi mắt long lanh nhìn Hạ Trọng Vân lên án, giọng sục sịt:

– “Ngươi lại ép ta, hức hức, ta không muốn ở lại chỗ này cùng phi tử của ngươi tranh sủng.”

– “Ngươi lại làm sao thế?”

Hạ Trọng Vân không biết Dung Vận đang nghĩ gì trong đầu, nhưng nhìn bộ dáng nhỏ bé đang ủy ủy khuất khuất, lòng cũng mềm đi, dù là Dung Vận cố tình gây sự với hắn, hắn một chút cũng không tức giận nổi. Còn tưởng rằng là tiểu ngu xuẩn nghĩ bậy nghĩ bạ, Hạ Trọng Vân cũng không để ý, nói xong, ôm thân thể ướt đầm của Dung Vận vào lòng, hưởng thụ mà xoa xoa bầu vú to, mềm mại, thơm thơm của y.

Vú vừa phun sữa xong vẫn còn lưu lại sáng khoái kịch liệt lúc bắn sữa, căn bản là không chịu nổi đụng chạm, hồng anh mãi cảm bị ngón tay đẩy đến làm đi, đầu nhũ thịt bị tay nam nhân nắm lấy, nhào nặn dâm lăng, ngứa đến tê dại. Dung Vận bị làm đến khóc thút thít:

– “Đừng xoa nữa... Ô, vừa rồi cũng đã phun sữa cho ngươi xem, a, đừng chơi nữa, a... Vú muốn hỏng rồi, a... Đau đau, nhưng thật thoải mái, ô... Làm gì mà khiến người ta thoải mái như vậy, ô ô, bên dưới chảy nước rồi, bướm thật dâm, không muốn bướm dâm như vậy...”

Hạ Trọng Vân cười khê:

– “Sao lại có thể không muốn được? Bướm dâm mới tốt, thao lên mới sướng khoái, trẫm thích bướm người dâm như vậy. Bé ngoan, chớ suy nghĩ lung tung, để trẫm cẩn thận thương người nào.”

Dung Vận vô lực giãy dụa, ý đồ né tránh sắc thủ của Hạ Trọng Vân, ủy khuất nói:

– “Ai suy nghĩ lung tung? Sau khi cưới hoàng hậu là phải tuyển phi, người là củ cải lớn hoa tâm*, hôn dần, còn không phải là ép ta làm hoàng hậu, ô ô...”

*tham khảo trên thì thấy giải thích là: củ cải có thể được xem là ám chỉ bộ phận phía dưới của đàn ông, hoa tâm là đào hoa, ong bướm gì đấy, trong tiếng anh thì nó bằng nghĩa với từ playboy. Trên hinative có giải thích rằng cụm từ ấy thường dùng để mô tả một người đàn ông không chung thủy trong tình yêu hay hôn nhân và hầu hết thì đều là playboy, và từ này cũng có thể được dùng theo cách hài hước giữa những người bạn với nhau.

Hạ Trọng Vân ngừng tay, đột nhiên cười thật to, hân nhin thẳng vào đôi mắt của Dung Vận, trịnh trọng hỏi:

– “Người không muốn làm hoàng hậu của ta là không muốn chia sẻ ta với người khác, là ý này sao?”

Dung Vận cảm thấy lời này có chỗ nào đó bất thường, nhưng hình như cũng không sai, nên vô cùng đáng thương mà gật đầu.

Tiểu ngu xuẩn nổi máu ghen, Hạ Trọng Vân vui vẻ không thôi, nâng khuôn mặt nhỏ của y lên kích động hôn lấy, hôn cho y đầy mặt nước miếng. Vú to bị chen giữa hai người, đầu vú cọ lên cổ bả của nam nhân, so với dùng thay bóp nặn còn cột nả, dâm lăng hơn... Dung Vận không biết tại sao nam nhân này lại trở nên kích động, nhưng y cũng bị kích động của đối phương hại chết, thật là khổ sở... Dung Vận cự tuyệt không được, chỉ có thể xin tha:

– “Đừng hôn nữa, ân, người làm ta thật là khổ sở, a... Tại sao, ô ô, tại sao hôn mặt mà bướm lại ướt, ta không muốn... Bướm dâm thật đáng ghét, ướt cả rồi, rất muốn lau khô...”

Hạ Trọng Vân cứng chiều hôn một cái lên môi y, cười nói:

– “Tiểu ngu xuẩn! Ngoan, không cho chán ghét bướm dâm nhỏ, bướm ướt dâm dễ thao mới thích. Nghe lời, ta sẽ chỉ có một hoàng hậu là người thôi, không có bất kỳ phi tử nào, đại dương vật chỉ làm tiểu lăng bực của người, có được không?”

Đôi mắt Dung Vận lập tức sáng lên, vui vẻ đi hôn Hạ Trọng Vân, nhưng hôn lên cảm thấy thật ngại quá, vậy nên liền nhắm mắt lui lại. Có lẽ do tiểu tao bực quá ngứa, y liền kẹp chặt chân lên lên cọ cọ, cũng không nói ra để Hạ Trọng Vân thương y. Hạ Trọng Vân bị bộ dáng manh manh xuẩn xuẩn của y làm run rẩy tâm can, hô to:

– “Sao người lại có thể đáng yêu thế này? Ai ya, thấy người nghe lời như thế vậy trăm ban thưởng cho người, cho người gấp đồ đệ.”

Hạ Trọng Vân đã sắp xếp người tiếp Dung Khanh và Thương Trần Triều tiến cung, lúc đầu vốn nghĩ lừa gạt Dung Vận chiếm chút lợi ích, rồi mới cho y gặp, kết quả hành động ghen tỵ của Dung Vận đã lấy lòng hẳn, nên hân nhin nả ra tin tức này nói cho Dung Vận biết.

Dung Vận quả nhiên vui vẻ không thôi, không để ý tới tay Hạ Trọng Vân vẫn còn đặt trên vú mình, y ngồi dậy, vội la lên:

– “Đâu đâu? Mau dẫn ta đi gặp nó. Còn nữa, người... không cho phép người chiếm tiện nghi của nó.”

Hạ Trọng Vân tức giận đến phụt khí miệng, đập một phát lên vú lớn ỹ mỹ, căm tức nói:

– “Trở về sẽ chỉnh đốn người.”

Hai người đi tới ngự hoa viên, đợi mấy chốc vẫn không có thấy Dung Khanh và Thương Trần Triều tới, Hạ Trọng Vân rảnh rang nói:

– “Trăm khát nước.”

Dung Vận lấy lòng rót một chén trà, đưa đến bên miệng Hạ Trọng Vân, nói:

– “Hoàng thượng uống trà.”

Nghe thấy giọng nói mềm mại nhu nhu, Hạ Trọng Vân sôi trào lang huyết, hân nhin xuống kích động muốn áp đảo Dung Vận, nghiêm mặt nói:

– “Trà này trẫm đã sớm uống ngán rồi, bây giờ trẫm thích uống sữa của người, mau đưa tao vú ra, để trẫm hút mấy ngụm.”

Dung Vận bị lời nói dâm dăng trắng trợn này làm cho câm nín, che đôi vú, cả giận nói:

– “Không cho uống, đều phun cho người nhiều lắm rồi, không muốn muốn chảy sữa nữa, như vậy rất sướng... Tao bức sẽ không chịu nổi...”

Hạ Trọng Vân áp sát Dung Vận, nói:

– “ Trẫm và người cùng nhau chờ đồ đệ, nhưng người ngay cả cái vú cũng không cho trẫm chơi, người không ngại à?”

Dung Vận quanh co nửa ngày, nhỏ giọng nói:

– “Vậy người có thể đi đi, ai, ai muốn cùng người đâu.”

Hạ Trọng Vân tiếp tục thi triển dâm uy:

– “Trẫm không ở đây, người chính là tư hội nhân sĩ ngoài cung, dâm loạn hậu cung, mưu đồ tạo phản, người và đồ đệ yêu quý của người cũng phải bị tử hình.”

Dung Vận quát lên:

– “Người lại làm ta sợ.”

Nhưng nói xong, vẫn buông cánh tay xuống, đôi vú no đủ thơm mềm nhô lên dưới lụa mỏng, đằng trước trời lên làm người kích động, vừa nhìn là biết tao núm vú đã cứng lên rồi. Thấy Hạ Trọng Vân không động thủ, Dung Vận bẹp bẹp miệng, tự mình kéo sa y từng chút từng chút xuống.

Ô ô, xấu hổ muốn chết... Khanh nhi không biết lúc nào sẽ tới, nếu như nhìn thấy vú y biến lớn như vậy, còn bị nam nhân cắn trong miệng hút sữa, mất mặt muốn chết, không còn mặt mũi để sống mà.

Tao vú thật không có chỉ tiến thủ, vừa nghe nam nhân muốn đùa bỡn, đã ngựa phòng lên, nếu như không hút ra, lát nữa trò chuyện tự phun ra ngoài thì biết làm thế nào, càng mất mặt hươu. Dung Vận cắn môi, không thềm đến xĩa kéo y phục xuống, một đôi vú to lập tức bắn ra, đầu vú màu đỏ dâm dăng run rẩy, bộ dáng thẹn thùng lại mong đợi, dâm hết mức...

Hạ Trọng Vân cũng không khách khí, cúi đầu ngậm lấy núm vú của Dung Vận, xì xì hút bọc. Chỉ nghe tiếng thôi mà hạ thân của Dung Vận cũng đã nước chảy thành sông. Hạ Trọng Vân móc ra một khăn tay thượng hạng, nhét vào bên trong tao huyết của Dung Vận, đang hút sữa còn tranh thủ trâu chọc:

– “Bảo bối nhi kẹp chặt chút, xem lát nữa gặp đồ đệ xong, cái khăn tay này có thể tích được bao nhiêu nước.”

Tao huyết bị nhét vào đồ vật, vừa thỏa mãn vừa khó chịu, Dung Vận khó nhịn giục Hạ Trọng Vân:

– “Người, a... không động vào ta, ta sẽ không lchảy nước, hút nhanh lên, a... Ra sữa, a, bên kia cũng có, nha, hút chết ta rồi, thật là thoải mái...”

Hạ Trọng Vân hút thỏa mãn, nâng lên bên vú còn lại lên, ra lệnh:

– “Không cho phép lãng phí, tự mình hút đi.”

Tự hút sữa của mình... Thế này cũng thật quá đáng, không muốn, rõ ràng là muốn cự tuyệt, nhưng một bên hư không so với bên kia được thỏa mãn, Dung Vận không nhịn được nữa, cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm liếm nhũ thịt trắng nõn, dưới sự bức bách của nam nhân, ngậm lấy đầu vú. Một luồng sữa thơm nồng bắn vào trong miệng, hai đầu vú đồng thời bị hút, một bên còn bị chính mình đùa bỡn, Dung Vận xấu hổ đến mức bật khóc, nhưng lại không nỡ nhả ra, ban ngày ban mặt cùng nam nhân đồng thời hút đại tao vú của chính mình.

Xấu hổ lại thêm sáng khoái, sữa của Dung Vận so với khi trước càng nhiều hơn, thời điểm sữa bị hút sạch, hạ thân phun ra một luồng triều thủy, khăn tay đều ướt đầm, nước nhỏ tích tích trên bang ghế... Sau khi nhả ra, Dung Vận trực tiếp nhào vào lòng Hạ Trọng Vân, mặc cỡ không dám ngừng đầu, sáng khoái kịch

liệt cọ rửa thân thể yếu ớt, làm y không ngừng run rẩy, không ngăn được nước mắt, khoan khoái mà liên tục ô ô trong lồng ngực của Hạ Trọng Vân.

Hạ Trọng Vân buồn cười giúp y sửa lại y phục, nhẹ giọng nói:

– “Đồ đệ người đến rồi, còn muốn tiếp tục nấp trong lòng ta nữa sao?”

Dung Vận ngồi dậy, quả nhiên nhìn thấy phía trước có mấy người đang đi về phía này, một thân đỏ thẫm kia không phải là Dung Khanh sao. Y vội vàng lau lau cạ cạ khuôn mặt, đoán chính người tốt, gần như lập tức trở lại thành sư phụ cao lãnh, lãnh đạm trong tuyết sơn kia.

Hạ Trọng Vân nín cười, bộ dáng tiểu ngu xuẩn đang hoàng trình trọng thực rất dọa người, nếu không phải đã ăn sạch y, phỏng chừng bản tính của y cũng sẽ không triệt để bại lộ trước mặt mình như thế này.

Dung Khanh cũng nhìn thấy sư phụ, nâng vạt áo vội vàng chạy tới, nắm lấy tay Dung Vận*, hỏi:

– “Sư phụ, trận pháp trên tuyết sơn bị phá rồi, có phải người đã thất thân rồi không, là ai bắt nạt người? Chúng ta cùng trừng trị hắn.”

* (tác giả để là Dung Khanh, nhưng chắc là nhầm lẫn nên mạn phép sửa lại cho nó nuốt nà)

Vừa tới đã bị hỏi vấn đề tình cảm, Dung Vận nhất thời không biết nói gì. Thương Trần Triều đứng sau lưng Dung Khanh vẻ mặt bất đắc dĩ, cách hai người thầy trò cùng lớn tiếng chào hỏi Hạ Trọng Vân, hai vị công quân tâm chiếu bất tuyên. (ngầm hiểu ý nhau)

Hạ Trọng Vân kéo Dung Vận vào lòng, nói:

– “Không phải bắt nạt y mà là thương yêu y. Trẫm muốn phong y làm hoàng hậu.”

Thương Trần Triều cũng ôm Dung Khanh qua, giải thích:

– “Ta và Trọng Vân đã có quan hệ nhiều năm, hắn không phải là kiểu người đùa bỡn tình cảm, chắc chắn là đối với sư phụ người cũng giống ta đối với người.”

Dung Khanh thấy Dung Vận tuy rằng biệt nữ, lại không có bộ dáng vô cùng chống cự, lại nghĩ tới Thương Trần Triều đối với mình rất tốt, liền tin lời giải thích của bọn họ. Hắn tự đáy lòng mà vui mừng cho sư phụ, cũng tinh tế quan sát sư phụ đã lâu ngày không gặp, sau khi nhìn phải kinh ngạc thốt lên:

– “Oa, người, vú của người sao lại lớn như vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Dung Vận thầm nghĩ không ngờ vẫn bị phát hiện, vội vàng giải thích:

– “Không, không có sao. Là, chính là Hạ Trọng Vân hắn vào nơi đó, lại đột nhiên biến lớn, tuy rằng rất kỳ quái, thế nhưng cũng thật thoải mái, cũng thoải mái như khi bướm đêm bị làm...”

Ý thức được mình vừa nói cái gì, Dung Vận vội vàng che miệng, làm bộ như mình chưa hề nói chuyện. Hạ Trọng Vân không nhịn được cười, kéo người qua hôn một cái, khen:

– “Sao người lại đáng yêu như vậy?”

Bên này, Dung Khanh lại kéo Thương Trần Triều hỏi:

– “Thương ca ca, người cũng vào vú ta mà, sao vú của ta không có lớn được, thật sẽ rất thoải mái sao? Vậy người bóp nhiều cho ta, ta cũng muốn có ngực to.”

Thương Trần Triều không nói gì, kỳ thực vú Dung Khanh so với lúc trước cũng là lớn hơn, chỉ có điều không rõ ràng như Dung Vận, đoán chừng là vấn đề thể chất cá nhân. Bất quá điều này đương nhiên hắn sẽ không nói ra, ý xấu đáp lời:

– “Được, lập tức vào cho người.”

Lúc này Dung Vận đã phản ứng lại, đồ đệ cũng bị người bắt cóc. Vốn không yên lòng, nhưng nhìn thấy vết tích cổ tình trên cánh tay hai người, liền không nói gì nữa. Cổ tình đã gieo, chắc là thật tâm yêu nhau rồi.

Mọi người nói chuyện một lát, thuận miệng thương lượng một chút việc đại điển phong hậu, Dung Khanh tất nhiên sẽ ở lại kinh thành xem lễ, Thương Trần Triều nghĩ thầm chờ việc này xong, cũng nên mang Dung Khanh về Thương gia.

Editor: Su Ling

Ngoài ra, còn việc liên quan tới truyền thuyết của Dung gia, Hạ Trọng Vân kiến nghị, bây giờ thầy trò bọn họ cũng không đó nữa nên cứ mặc người có tâm tới tuyết sơn tìm kiếm đi, tìm không được đâm hồ tất nhiên là sẽ lung lay với mấy lời đồn đại. (ý là mất dần niềm tin với mấy lời đồn đại đó)

Thương Trần Triều cũng đồng ý:

– “Ta sẽ mang Khanh nhi về Dung gia, tìm kiếm đâm hồ còn sống sót hiện nay, xem cuộc sống của bọn họ thế nào, nếu không như ý, liền nghĩ cách nhận về Dung gia, cũng bảo bọn họ chú ý giữ bí mật, đừng tiết lộ bí mật thân thể ra ngoài.”

Dung Khanh và Dung Vận cũng cảm thấy đây là một biện pháp hay, bước đầu thỏa thuận như vậy. Dung Khanh và Thương Trần Triều bị giữ lại trong cung để có thể giúp một tay việc chuẩn bị hôn lễ. Dung Vận vốn muốn cùng đồ đệ trò chuyện nhiều thêm chút nữa nhưng lại bị Hạ Trọng Vân cưỡng chế mang đi.

Tuy rằng Dung Vận nhớ đồ đệ, nhưng cũng không có quá nhiều bất mãn, dù gì thì hoa huyết của y cũng đã ẩm ướt đến rồi tinh rồi mù, không nhanh chóng trở về thì rất dễ xấu mặt với đồ đệ.

Hạ Trọng Vân lấy ra khăn mùi soa trong thân thể Dung Vận, vắt khô trước mặt y. Nhìn đâm thủy tí ta tí tách rơi vào trong bát, Hạ Trọng Vân cười nói:

– “Thế này là chảy ra bao nhiêu nước đây hả, bảo bối nhi, vừa rồi lúc nói chuyện cùng đồ đệ, trong đầu có luôn nghĩ tới đại dương vật không?”

Dung Vận phủ nhận:

– “Ai, ai nghĩ đại dương vật, ô, người ta cũng không muốn tao bức nhiều nước mà, thân thể từ nhỏ đã đâm như vậy, ô ô, người không thích thì đừng đụng vào ta.”

Hạ Trọng Vân phát mông y một cái, nói:

– “Người, tiểu vô lương tâm, không thích ta làm người? Quên mất là đã bị ta thao ra cả đâm thủy lẫn sữa luôn sao? Để chứng minh ta yêu thích bướm đâm nhỏ của người tới cỡ nào, ta quyết định cho nó lưu ký hiệu của ta.”

Trực giác cho Dung Vận biết không phải chuyện tốt gì, không khỏi lùi về sau:

– “Người muốn làm gì?”

Hạ Trọng Vân lấy ra cây bút lông mới, chấm chấm trong một chén chất lỏng trong suốt, đi đến Dung Vận bên cạnh nói:

– “Cái này là mực nước đặc chế, lúc thường không thấy được, chỉ khi hoa huyết bị thao tàn nhẫn mới xuất hiện ẩn ký. Ta phải dùng nó viết tên của mình lên bướm đâm nhỏ của người, dùng cái này chứng minh tiểu lăng huyết của người chỉ có thể là của ta. Đây là quá trình mà các đời hoàng hậu nhất định phải trải qua, không thể từ chối.”

Trên thực tế, vật này là Hạ Trọng Vân tìm phương thuốc cổ truyền cho Thái y viện phối ra, không phải truyền thống gì cả. Nhưng hết lần này đến lần khác cái tiểu não đại qua của Dung Vận lại không nghĩ tới được nhiều như vậy, trong tiềm thức đã rất tín nhiệm thuận theo Hạ Trọng Vân, bị lừa gạt 100 lần vẫn bị lừa như thường. Cho nên, chỉ hơi sợ mà nhìn chiếc bút lông kia, mặc cho Hạ Trọng Vân phóng vật kia tới trên huyết mình.

Tao bức vẫn ướt, một tầng nước, đâm mũi không thôi. Hạ Trọng Vân muốn viết hoàng chữ lên bướm non của Dung Vận, chỉ cần hần còn sống một ngày, cái chữ này cũng chỉ có mình hần mới có thể dùng, viết trên người Dung Vận càng là độc nhất vô nhị.

Bút lông mềm mại mới vừa quét nét đầu tiên trên huyết, Dung Vận đã đâm kêu không ngừng:

– “A... Không được, ta không chịu nổi, a a... Ngứa chết mất, ô ô, người giết chết ta rồi, không muốn, ầu a... Tao bức ngứa muốn chết rồi, không muốn bút lông, ô ô, muốn dương vật xuyên tao bức, xuyên hồng tao bức này...”

Hạ Trọng Vân hạ thủ không ngừng, mặc cho Dung Vận bay nhảy lợi hại như nào đều không dừng tay, dù dỗ nói:

– “Ngoan, viết xong sẽ cho người ăn đại dương vật, an ủi người, gãi ngứa cho bướm xinh. Bảo bối nhi, nhanh viết xong, viết xong liền *** chết người, *** hồng bướm người, thao đau, không ngứa chút nào...”

Dung Vận khó chịu đỏ cả người mồ hôi, đại lực xoa xoa ngực mình, chỉ vì giảm bớt cơn ngứa không phát tiết được ra ngoài, sợi lông mềm mại đảo qua hoa huyết yếu đuối, thật muốn chết quá, y chỉ muốn sướng thôi:

– “Thao ta, a... Đừng viết nữa, Hạ Trọng Vân, ô ô, tao hóa muốn đại dương vật của người, cho ta, a... Bút lông đi vào, quét đến âm vật, ô... Ta muốn chết, tao muốn chết rồi...”

Hạ Trọng Vân cũng bị làm nổi hỏa khí, thật vất vả viết xong, ném bút lông, liền thao vào tiểu động ướt đầm dề, Dung Vận cuosi cùng cũng được thoải mái, thút thút dâng tao huyết lên. Hạ Trọng Vân bỗng nhớ tới cái gì, lại cầm bút lông về, cầm cán bút vào bên trong hậu môn của Dung Vận. Hai cái lỗ đồng thời bị đùa bỡn, Dung Vận sướng đến dục tiên dục tử, luôn mồm kêu muốn càng nhiều...

Thân thể bị thao thành quen rất dễ dàng lên đỉnh, thời điểm cao trào, trên hoa huyết thực sự hiện ra màu vàng óng tươi đẹp, tuy rằng tao bức bị dương vật ban ra, không nhìn được chữ viết hoàn chỉnh, nhưng sát mép vẫn có một vòng màu vàng xinh đẹp, giống như hoa văn, làm cho âm huyết trời sinh tao mị càng thêm đẹp đẽ, càng thêm âm dăng.

Hạ Trọng Vân kích động cuồng thao, gầm nhẹ:

– “Tao bảo bối nhi, người không biết mình bướm nộn của người đẹp nhường nào đâu, A, thoải mái chết được. Đại hậu môn cũng muốn phải không, lỗ đít nộn cũng là của ta, cũng phải đánh dấu.”

Vì vậy. Hạ Trọng Vân một bên làm, một bên dùng bút quấy rầy hậu môn Dung Vận, vẽ lên hoa văn của mình hấn, đầu bút lông có chút loạn, lại không tí tí ảnh hưởng tới lỗ đít tao ngứa, cũng may trong hoa huyết còn có dương vật đang cuồng thao, nhưng Dung Vận vẫn không chịu đựng được, hồng mắt mà khóc gọi...

15. Chương 15

Đại hôn là việc trọng đại của vương triều Đại Hạ. Từ hoàng đế tự mình chấp chính cử hành đại điển, kéo dài tới tận bây giờ, cả nước vui mừng, khắp chốn mừng vui. Công việc cụ thể của đại hôn Hạ Trọng Vân đều giao cho thân tín, ngoại trừ Thương Trần Triều và Dung Khanh bên ngoài, tất nhiên là Tạ Ngọc. Lại thêm Dung Vận còn dùng thân phận muội của thừa tướng xuất giá, phủ Thừa tướng càng không thể lười biếng, rồi ren không thua gì hoàng cung.

Tạ Ngọc đích thân tọa trấn, ở trong phủ quan sát bọn hạ nhân bố trí khắp nơi, hỉ trừ đồ thảm treo đầy phủ đệ, nơi nơi đều lộ ra hỉ khí. Tạ Ngọc không khỏi ước ao, phải nói Hạ Trọng Vân và Dung Vận đúng là tốt số, từ gặp gỡ đến tương thủ, một đường không trắc trở, chỉ có ngọt ngào vô hạn. Nếu như hồng trù này treo là vì hấn thì thật tốt, đời này hấn còn có thể chờ đợi đến ngày đó ư?

Màu sắc tươi đẹp trước mắt dường như đều ảm đạm đi, trong mắt Tạ Ngọc nhiều thêm một chút cô đơn và thương tâm. Mà những tâm tình này trùng hợp rơi vào trong mắt Hạ Mộ Hiên vừa vào cửa. Lòng hấn đau nhói, nhưng vẫn đi tới bên người Tạ Ngọc, mang theo vài phần tự giấu, hỏi: “Người thương tâm à?”

Tạ Ngọc cúi đầu không nhìn người bên cạnh, khó hiểu nói: “Ngày đại hỉ, ta thương tâm cái gì?”

Hạ Mộ Hiên trầm mặc chốc lát rồi mở miệng: “Đại hôn của người trong lòng, thương tâm không phải là bình thường ư?”

Tạ Ngọc lập tức ngậy ngấn cả người, lời này nghĩa là sao? Hồi lâu sau mới nhớ tới một chuyện cũ. Lúc Tạ Cẩn chết trên chiến trường, niên kỷ của hắn cũng không còn nhỏ, Hạ Trọng Vân sợ hắn thương tâm quá mức, liền muốn chỉ cho hắn một mối hôn sự. Tạ Ngọc tất nhiên không đồng ý, mà tính cách Hạ Trọng Vân là kiểu chưa đạt mục đích là chưa từ bỏ, vậy nên hắn không thể làm gì khác hơn là thừa nhận mình đã có người trong lòng. Hạ Trọng Vân càng hứng thú, liền hỏi là tiểu thư nhà ai, bất kể là ai hắn đều trực tiếp tứ hôn. Lúc đó Tạ Ngọc cũng là ghen đến đắng lòng, cuối cùng nói thẳng luôn người trong lòng mình là nam nhân. Không ngờ lời này lại bị Hạ Mộ Hiên vừa vào cửa nghe được, ép hỏi hắn đến cùng. Hạ Trọng Vân cũng cùng tham gia trò vui, Tạ Ngọc bị ép, lại không thể nói thật, dưới cơn nóng giận mới trả lời Hạ Trọng Vân một câu: “Hoàng thượng, thần ngưỡng mộ người.”

Hạ Trọng Vân trợn mắt há mồm, Hạ Mộ Hiên phát tay áo rời đi. Tạ Ngọc nhìn bóng lưng Hạ Mộ Hiên, nháy mắt lệ rơi đầy mặt. Bên tai truyền tới tiếng Hạ Trọng Vân: “Người hà tất phải làm khổ mình, cứ trực tiếp nói cho hắn biết đi.”

Tạ Ngọc không quay đầu, cười khổ nói: “Người nhìn ra rồi?”

Hạ Trọng Vân thở dài: “Người nhìn bản thân người trong gương đi, nhìn ánh mắt kia của người khổ sở muốn chết, trầm cũng không mù.”

Không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, Tạ Ngọc đã quên mất mà Hạ Mộ Hiên còn nhớ chuyện này. Có lẽ là người trong cuộc mơ hồ, một câu nói quanh quẩn trong lòng Hạ Mộ Hiên không ngừng, hắn không phải không hoài nghi Tạ Ngọc đối với hắn có chút tình ý hoặc nhiều hoặc ít, nhưng mỗi lần dùng một thân phận khác thăm dò, nghe thấy đều là lời nói vô tình, khúc mắc đã sâu.

Tạ Ngọc trầm mặc không nói, Hạ Mộ Hiên nghĩ là hắn ngẫm thừa nhận, không khỏi cả giận: “Đã bao nhiêu năm, người vẫn không quên được hắn sao?”

Tạ Ngọc nhìn thẳng vào hắn, hỏi từng chữ: “Vậy đã qua nhiều năm rồi, Vương gia, người có từng quên người ngài yêu không?”

Hạ Mộ Hiên cười lạnh: “Nếu bản vương quên thì hôm nay còn đứng đây làm gì?”

Tạ Ngọc, nếu ta có thể quên người thì sao còn cùng người đây đưa không rõ đến tận hôm nay, người rốt cuộc là không hiểu hay là giả ngu?

Tạ Ngọc che ngực, tâm đau như bị dùi đâm, chỉ đến như vậy thôi. Đúng rồi, nếu như trong lòng hắn không còn Tạ Cẩn thì sao lại tốn thời gian với thể thân là hắn đây... Tạ Ngọc lòng như tro nguội, nhàn nhạt nói: “Nếu vậy Vương gia nên hiểu cho ta mới phải. Người không quên được, ta làm sao có thể quên?”

Hạ Mộ Hiên nhìn Tạ Ngọc, hắn muốn đem người này đặt dưới thân mạnh mẽ xỏ xuyên, cho hắn nhìn rõ đến cùng ai mới là nam nhân của hắn. Muốn đem hắn nhốt lại, chỉ để mình mình có thể nhìn thấy, muốn thượng thể nào liền thượng thể đó... Hạ Mộ Hiên suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm, bỏ đi không nói một lời.

Tạ Ngọc xoay đầu lại, si ngốc nhìn bóng lưng Hạ Mộ Hiên. Đường như chỉ có lúc nhìn bóng lưng của hắn, mình mới có thể dùng ánh mắt nồng nàn nhiệt liệt, không kiêng dè như vậy. Thấy người kia càng chạy càng xa, Tạ Ngọc chảy nước mắt nỉ non: “Ngu ngốc, đều là kẻ ngu...” Cũng không biết hắn nói Hạ Mộ Hiên, hay là chính bản thân hắn.

Ngày hôm sau, Hạ Mộ Hiên không tới phủ Thừa tướng nữa, Minh Nguyệt lâu chủ tới qua cũng không xông vào phòng ngủ của Tạ Ngọc nữa, dù cho gặp mặt trên triều đường hay trong hoàng cung, hai người cũng như người dưng. Bất quá, ngoại trừ hai cái người biệt nữ này, những người khác đều vô cùng vui vẻ, đại hôn cũng trong không khí vui sướng đúng hạn mà tới.

Tạ Ngọc sốt ruột loanh quanh trong phòng, lúc này đã sắp giờ lành rồi, tân nương vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, không phải nói là xuất giá từ phủ Thừa tướng sao. Mà lúc này hoàng hậu diện hạ bị mọi người lo nghĩ vẫn còn bị hoàng thượng đặt trong tầm cung giở trò.

Hôn phục của Dung Vận cực kỳ lộng lẫy, quý giá, y vừa mới mặc một tầng lụa mỏng bên trong đã bị Hạ Trọng Vân áp trên đất, không kịp phản kháng thì tiểu tào huyết đã bị dương vật lấp đầy. Dung Vận thoải

mái rên hừ hừ, nhưng vẫn không nhin được mà phản kháng: “Không muốn, ân... Muốn không kịp, ân a... Không còn kịp rồi.”

Hạ Trọng Vân cách quần áo xoa xoa vú y, cười nói: “Tiểu tao hóa, không cho người ăn no, trong lễ cưới phát tao thì phải làm sao. Ngoan, trẫm sẽ nhanh tay, cực cứng cho ta làm một lần, nha, đúng rồi, kẹp như vậy, thật sướng khoái...”

Dung Vận cũng không muốn phản kháng, bị dương vật thao rất thoải mái, thoải mái đến mức làm y không muốn tham gia đại điển, ô ô, có thể trực tiếp phương đông* mà, tao bức vẫn luôn bị dương vật làm, thật là thoải mái a...

*Tra cả buổi tối mới tạm tìm ra nghĩa gần đúng ngữ cảnh.

Nguyên văn ,

: Chủ, chủ nhà, chủ tiệc... (Phương đông có tục gọi người chủ là đông)

: Làm trái Phương đông: chắc mang nghĩa là làm trái chủ tiệc,... =. = Su Ling: Ai biết thì vào giải thích giúp với

Y ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Hạ Trọng Vân, mặc hấn nhào nặn chà sát làm thịt, một thân lãng thịt trong lòng bàn tay nam nhân lại càng dâm mỹ, bị vè nặn thành đủ loại hình dáng dâm dăng, tao huyết kẹp dương vật của nam nhân thật chặt, còn tự động co rút, mềm mại, trơn trượt, quả thực là thiên đường. Mà Hạ Trọng Vân cũng không dám để lỡ giờ lành, thư sướng qua loa một hồi, lượng tinh dịch rất nhiều, một nửa để lại trong cơ thể Dung Vận, 1 nửa bắn lên y phục.

Dung Vận muốn lau sạch nhưng Hạ Trọng Vân lại không cho: “Hoàng hậu của trẫm nên mang theo long tinh của trẫm hoàn thành điển lễ, hưởng chi, nếu không có tinh dịch ầm ướt an ủi, đại tao vú với cái bím dâm dăng của người phát tao trong hôn lễ thì phải làm sao? Chẳng lẽ trong đại điển lại cởi hết cho trẫm thao?”

Dung Vận muốn nói y mới không mất mặt như vậy, nhưng mà, nếu nói vậy thì cũng không đúng với sự thực, dù sao cái bướm cũng dâm đến vậy rồi... Cuối cùng, vẫn là bị Hạ Trọng Vân nhét trần châu vào trong hoa huyết chặn tinh dịch, trên người lưu mùi nồng tinh trực tiếp phủ thêm ngoại bào.

Giờ lành sắp đến, Hạ Trọng Vân đưa Dung Vận đến phủ Thừa tướng. Trên mặt Dung Vận vẫn còn vẻ quyến rũ sau khi làm tình, mùi vị trên người cũng rất nặng, Tạ Ngọc là người từng trải, sao lại không hiểu, không khỏi cả giận: “Hạ Trọng Vân, người quá vội vã rồi, đợi đến lúc động phòng không được sao?”

Hạ Trọng Vân lại hiểu là hấn đồ kị do dục vọng chưa được thỏa mãn, cười cười như muốn ăn đòn rồi vội vàng chạy về hoàng cung.

Người dân Đại Hạ triều dưng mãnh, không bảo thủ, cho nên Dung Vận không dùng khăn voan che mặt, chỉ dùng lụa mỏng rũ xuống trên mũi phượng, một chút cũng không chắn được tầm mắt. Y ngồi bên trong kiệu mà trái tim nhỏ nhảy ùm ùm. Ngoại trừ căng thẳng, còn có xấu hổ. Ô ô, áo lót đều bị tinh dịch nam nhân làm ướt, mà áo ngoài... bằng lụa còn thấm dâm thủy của y, khắp toàn thân y bây giờ đều là tao vị, ngàn vạn lần không thể bị người ngửi thấy được, thật mất thể diện, y mới không muốn mang tiếng là hoàng hậu cả người tao vị.

Miên man suy nghĩ đến khi hạ kiệu, Dung Vận được Hạ Trọng Vân vỗ về, đi từng bước lên bậc cấp, hướng về đại điện. Thời khắc vốn rất trang trọng, nghiêm túc, nhưng Dung Vận căn bản nghiêm túc không nổi, y cảm thấy bản thân y muốn điên rồi.

Không biết hôn phục bị làm sao, trước ngực vừa vắn có gai thêu, y vừa nhúc nhích, vú to không bị trói buộc liền lắc lư theo, đầu vú ma sát trên đồ thêu, thô ráp, ngứa ngứa. Ban nãy ở trong hoàng cung tao vú đã bị nhào nặn cọt nhả, bây giờ lại càng không chịu cô đơn. Sữa không phun được ra ngoài nghẹn đến mức vú sưng lên, dường như đã lớn hơn một vòng, dòn chặt trong y phục, lại thêm đồ thêu ngược đãi núm vú, mỗi lần ma sát như cào lên tâm can. Không đúng, càng giống như là cào lên bướm dâm, ngứa đến mức làm Dung Vận muốn khóc. Thêm nữa, hình như sữa cũng muốn đi ra...

Không chỉ như vậy, trần châu bên trong huyết cũng đang rục rịch lộn xộn, sắp lặn ra rồi. Dung Vận liều mạng kẹp chặt thịt huyết, vài lần co rút ép xuống, lãng huyết mẩn cảm bắt đầu phát hồng thủy, ầm ướt lầy

lội, càng không giữ được trần châu kia, vừa vặn giữ lại ở miệng huyết nghiền lộng âm vật, Dung Vận khát khao đến mức run cả chân.

Hạ Trọng Vân tất nhiên biết vật nhỏ bên người đang phiền não điều gì, làm khó vậy mà y vẫn còn có thể bảo trì đại thể đoan trang. Hạ Trọng Vân ôm eo Dung Vận, sau đó cánh tay chậm rãi đi xuống, vỗ lên cái mông của y, ngón tay duỗi ra, nhanh chóng nhấn một cái lên bướm nộn, trần châu sắp rơi ra lại bị hấn nhét trở vào, trực tiếp cọ lên thành thịt. Dung Vận ngã về phía Hạ Trọng Vân, mềm mại mà rên rỉ.

Cũng may các đại thần đều đang ở dưới bậc thềm, động tác nhỏ như vậy bọn họ không thấy rõ. Hạ Trọng Vân đứng đó một lát, chờ tình triều trên người Dung Vận qua đi mới tiếp tục tiến lên. Trần châu không nghe lời vẫn muốn lăn ra ngoài, cái vú cũng càng lúc càng trướng, Dung Vận khổ sở hai mắt đầm lệ.

Cuối cùng cũng đi tới đại điện, Chu Bích Nhi ngồi ngay ngắn ở chủ vị. Lúc trước hấn bị mang tới Dạ quốc, sáng nay vừa trở về, nhìn Hạ Trọng Vân cuối cùng cũng được viên mãn, hấn cũng mừng đến phát khóc, không uổng phí mười mấy năm kiên trì, khổ cực, hấn thấy Hạ Trọng Vân có thể hạnh phúc còn quan trọng hơn quyền khuy nh thiên hạ, rốt cuộc hấn cũng có thể hoàn thành phó thác của tỷ tỷ đã khuất.

Người đứng bên cạnh hấn ăn mặc khiêm tốn, nắm tay hấn thật chặt, hai người nhìn nhau cùng cười, hạnh phúc lan tràn trong mắt. Lúc Hạ Trọng Vân và Dung Vận quỳ lạy, không hề cố ý lảng tránh Dạ Hành Vân. Sau khi quan hệ giữa Dạ Hành Vân và Chu Bích Nhi hơi hơi hòa hoãn, có lúc hấn sẽ lưu lại trong hoàng cung, rất nhiều đạo làm vua của Hạ Trọng Vân là do hấn dạy, như cha như thầy, xứng đáng nhận một lạy từ bọn hấn.

Nhưng mà quỳ xuống, Dung Vận liền thật sự cực khổ rồi. Thân thể vừa cúi, đại tào nãi rốt cuộc không chịu được chảy sữa trong hôn lễ. Sữa chảy ướt toàn bộ ngực trộn lẫn với tinh dịch, toàn thân đều ẩm ướt xấu hổ, vừa khó chịu vừa đói khát, thật hy vọng có thể cởi sạch y phục, nằm trên giường được nam nhân hảo hảo sủng ái, hút nãi nãi cho y, dùng sức vỗ cặp tào vú bất cứ lúc nào cũng phát lảng kia. A, còn có thể sờ sát da thịt cường tráng, căng đầy của nam nhân, nam nhân áp lên người y, dùng cơ ngực chơi đại vú, mỗi lần dương vật thao một cái, tào vú đều có thể cọ lên ngực nam nhân, quả thực sướng chết người...

Nhưng bây giờ, ô ô, chỉ có thể mặc cho vú thơm cô quạnh mà dồn ép trong y phục không người hỏi thăm, lại có rất nhiều sữa chảy ra ngoài, may là áo khoác đủ dày, không quá rõ ràng, phần vải trước đầu vú đã ướt, phải làm sao đây, còn phải đi nhiều nữa.

Dung Vận bên này đang sốt ruột, nhất thời quên mất tiểu tào bức cũng đang tràn lan dâm thủy truyền hình trực tiếp tính dục phong tao, lúc đứng lên động tác lớn hơn, trần châu được thể lăn ra từ trong bướm. Lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất, người khác có nghe được, cũng không biết âm thanh từ nơi nào đến, chỉ có Dung Vận biết là trần châu bên trong tào bức rơi xuống đất. Y sợ run người, kết quả tinh dịch cùng dâm thủy trong cơ thể cũng bắt đầu cùng chảy ra, cái đùi lớn cũng trở nên ẩm ướt, cảm giác dịch thể chảy xuôi làm cho y vừa khát vọng vừa sợ hãi.

Hạ Trọng Vân trực tiếp ôm lấy Dung Vận, hướng xuống một chỗ —— thần điện. Đại hôn để hậu là phải tiến vào thần điện hoàn thành nghi thức, mà nội dung cụ thể của nghi thức không ai biết, nghe đâu mỗi lần đều là hoàng thượng đích thân quyết định, thời gian dài ngắn, nội dung nghi thức, đại để cũng chỉ liên quan đến tâm tình hoàng đế cùng tình cảm của Đế hậu.

Trong thần điện bày ra thảm trải sàn mềm mại, xanh vàng rực rỡ, trên tường treo chân dung thiên nữ mỹ lệ mà ôn nhu, không băng lãnh, nặng nề như trong tượng tưởng. Nơi như thế này làm Dung Vận lập tức thanh tĩnh lại, mới vừa được thả trên đất liền nhào vào lòng Hạ Trọng Vân thút tha thút thít: “Thật mất mặt, không cần tào vú với bướm nộn này nữa, trong đại hôn phun nước, khiến ta... thật khó chịu, muốn đại dương vật, ô ô, không muốn hôn lễ, muốn đại dương vật, chúng ta đi động phòng đi.”

Hạ Trọng Vân hai ba cái lột ngoại bào của y, lựa mỏng bên trong mang theo mùi nồng tình, vén lên sa y, bắt đầu mò hạ thể ẩm ướt của Dung Vận, cười nói: “Biết ngay là tiểu dâm oa người nhện không được, đây không phải là mang người đến ăn dương vật sao?”

Dung Vận ngừng khóc, chỉ cảm thấy được đại thủ của nam nhân mò nơi đó thật thoải mái... Ngoại trừ bị dương vật làm, hấn thích nhất là được nam nhân thủ dâm hạ thể, ngón tay linh hoạt sờ loạn dâm động lây lội, vừa vỗ vừa nắm, cúi đầu là có thể nhìn thấy bàn tay thuộc về nam nhân giữa hai chân, tưởng tượng

hắn đùa bốn nơi riêng tư của mình như thế nào, quả thực là sảng khoái không thôi. Dung Vận bị chơi đến da cũng đỏ, nhưng nghĩ ra đây là nơi nào, liền không tình không nguyện mà khước từ: “Hoàng thượng, đừng mà. Nơi này là thần điện.”

Hạ Trọng Vân cười nói: “Ồ nơi này chính là để nhận chúc phúc của thần nữ, một tiếng ân ái, chúng ta ân ái cho các nàng xem. Người muốn ngoan đạo, vậy thì quỳ xuống trước mặt thần nữ đi.”

Dung Vận gật đầu, nghe lời hướng bức họa quỳ xuống, lại quên mất bản thân y hôm nay quần áo xốc xếch, dâm dịch đầy người, bên này quỳ, bên kia tao huyết còn chảy thủy.

Hạ Trọng Vân lại đưa tay chơi hậu môn Dung Vận, nói: “Bảo bối nhi, tứ chi quỳ xuống, cong cái mông lên.”

Dung Vận không hiểu, lẽ nào tư thế này càng thêm thành kính sao? Y ngoan ngoãn nghe theo, ai biết cái mông to tràn trề dâm thủy mới vừa cong lên, nghiệt căn của nam nhân liền chen vào. Dung Vận bị húc bổ nhào về phía trước, đã nửa quỳ trên mặt đất, cái mông nhổng cao hơn càng đem dương vật nam nhân nuốt sâu nhất, một tiếng “xì” vang lên, cái vú no đủ rũ xuống, lộ vẻ càng hư hỏng hơn. Hạ Trọng Vân áp trên người hắn, bàn tay từ phía sau lưng vòng qua sờ đại tào nãi, khổ hạ tàn nhẫn thúc lên, lớn tiếng nói: “Tao nãi muốn nam nhân chết đi được, y phục dày đều bị sửa làm ướt, người rớt cuộc là có bao nhiêu lắng lơ, bao nhiêu phóng túng đây. A, cái mông to lại xoay loạn, trẫm mẹ nó sướng.”

Dung Vận cuối cùng cũng ăn được dương vật ước mong tha thiết, ảo tưởng tình tiết một đường vô nãi nhanh đến vậy đã biến thành sự thật, y quả thực đặc chí đến quên hết tất cả, cũng không lo đây là thần điện, cái mông to phóng dăng lui về sau đung đung, đuổi theo dương vật của nam nhân, hận không thể nuốt luôn cả trứng dái. Cái mông to bị đâm đến đỏ hồng, Dung Vận còn chưa biết thế nào là đủ, dâm kêu cầu hoan: “Muốn chết, nha, ân a... Sướng quá, tao bức cũng bị làm hỏng, nha, cái vú thích chết rồi, giết chết ta, tao hóa muốn bị *** chết...”

Hạ Trọng Vân cầm hoa huyết xinh đẹp của Dung Vận đến tung toé dâm dịch, tiếng “xì xì xì xì” tràn ngập phòng ốc, đại thủ giầy xéo cái vú, gầm nhẹ: “Cái đồ lắng lơ này, người là tao mẫu cầu, trong lễ cưới cũng dám phát tao, quỳ trước dương vật làm tao mẫu cầu, bỏ đi, bỏ tốt liền thao người.”

Dung Vận bị mắng càng kích động, tứ chi dùng sức, khó khăn bò về phía trước, chỉ lo nam nhân không làm y, trong miệng còn rên rĩ: “Ồ ô... Tao mẫu cầu a, Vận nhi là tao mẫu cầu, ân a... Bướm tao mẫu cầu rất thoải mái, đại dương vật làm ta, ô, chó mẹ bò có dâm không, đại dương vật mau tới làm, a... Phun, tao bức phun nước, tao chết rồi, a a...”

Hạ Trọng Vân lặn qua lộn lại làm Dung Vận một trận, hút đầu cái vú của y, trong thời gian ngắn không thể chảy sữa. Cả người Dung Vận đều biến thành thủy nhi mỹ nhân, vô cùng đáng thương mà nâng tao vú, nói: “Đau quá, nhưng có chút thoải mái.”

Hạ Trọng Vân giúp y mặc quần áo tử tế, nói: “Ngowan, lập tức không đau nữa, không hút sạch sẽ chút để chảy sữa thì người càng khó chịu hơn.”

Dung Vận biết Hạ Trọng Vân nói đúng, hướng hồ bị hút lâu thế kia vẫn là thoải mái nhiều hơn, Dung Vận liền mặc quần áo vào, cùng Hạ Trọng Vân tiếp tục hôn lễ. Lần này Đế hậu ngồi ở thần điện có hơi lâu, bắt quá cũng không ai để ý, chờ hai người ra ngoài lại tiếp tục nghi thức.

Có một hồi kia, cuối cùng Dung Vận cũng không phát tao nữa, an ổn hoàn thành lễ cưới rồi bị Hạ Trọng Vân ôm vào động phòng.

16. Chương 16

Chính văn

Rất cực cũng kết thúc nghi thức phức tạp, Dung Vận được an bài trong tân phòng, Hạ Trọng Vân ở ngoài xã giao với lai sử của các nước và các đại thần. Tân phòng này chính là tấm cung chính kinh của hoàng

hậu, lúc trước Dung Vận vẫn luôn ở chỗ của Hạ Trọng Vân, vẫn chưa từng tới nơi này. Trong cung điện tất nhiên là hoa mỹ, lại qua tân trang và trang sức, tuy lớn nhưng cũng không có vẻ trống trải mà còn có chút ấm áp.

Tuy là vậy, nhưng Dung Vận vẫn không muốn ở nơi này, lẽ nào sau đó y liền giống như hoàng hậu trong sách viết, ngày ngày tịch liêu đợi trong tấm cung, chờ hoàng thượng thỉnh thoảng tới chăm sóc sao? Hừm hừm, y mới không cần như vậy, y nhất định phải nghĩ cách ở lại tấm cung của Hạ Trọng Vân, nơi đó đều là mùi của nam nhân, làm y cảm thấy rất an lòng.

Chờ đã lâu cũng không thấy Hạ Trọng Vân trở về. Dung Vận uốn éo người, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Sau khi từ thần điện ra ngoài, bọn y đi tắm rửa dăng hương, đổi lại tân bào, cho nên trên người vẫn chưa có cảm giác dính mồ hôi. Nhưng quần áo làm có chút chật, chỗ khác còn ổn, chỉ có trước ngực là bị ghì không thoải mái. Dung Vận vốn không phải loại người hiểu quy củ, vì vậy liền tự tháo dỡ đầu quần*, thả xuống mái tóc dài, sau đó cởi vạt áo, giải phóng vú to.

*đầu quần

Nhưng Dung Vận không có cởi sạch y phục, vậy nên liền trở thành bộ dáng dâm dăng như bây giờ. Chỉ thấy mỹ nhân một thân hỉ phục đỏ thắm, eo nhỏ bị thắt lưng hoa văn phức tạp quấn lấy, lộ ra nếp gấp xinh đẹp thướt tha, bất doanh nhất ác*, lên trên nữa là cặp vú trắng mịn no đủ nhẩy ra từ trong y phục, sáng loáng mà phơi bày lại được hỉ phục màu đỏ tôn lên khiến chúng càng có vẻ trắng óng ánh như ngọc. Mỹ nhân nửa tựa lên giường, đôi vú xinh đẹp thuận theo hô hấp chập trùng lên xuống, đại nhũ hoa hồng diễm đường như còn đỏ hơn cả hỉ phục...

*bất doanh nhất ác: từ dùng để chỉ vòng eo mảnh mai của nữ giới, có thể được hiểu là mình hạc xương mai, ôm không đầy vòng tay.

Dung Vận biểu tình trầm tĩnh, nhưng gương mặt trang điểm của y dưới ánh nến chiếu rọi trái lại như phát xuân phóng dăng, gấp gáp không nhìn nổi mà thở hổn hển, chờ đợi nam nhân lâm hạnh, “tươi bón”.

Hạ Trọng Vân mới vừa xã giao xong tất nhiên không biết bên trong tân phòng hoàng hậu sẽ cho hắn kinh hỉ thế nào. Hắn an bài đại thần đặc lực, cốt phải săn sóc các nước cho thật tốt, giờ thìn, lúc này mới đi tới tấm cung của hoàng hậu.

Đứng phía sau hắn là một đôi bích nhân. Nam tử mặc y bào thanh sắc thân hình cao lớn, đôi mắt đẹp như sao, khí phách trên người khó có thể che giấu nhưng lại không quá mãnh liệt, trái lại còn dung hợp với tướng mạo anh tuấn, ôn nhu của hắn, khiến hắn thoát nhìn đặc biệt mê nhân. Mà nam tử bị hắn ôm trong ngực lại càng tuyệt sắc, y bào tím sẫm, phát sức* ngân sắc, trang điểm cả người vừa tuyệt diễm vừa thần bí. Trong vạt áo mơ hồ lộ ra đôi chân trắng nõn, nhẵn mịn khỏi nói, đường cong đẹp đẽ khiến người muốn xẹt máu mũi, chỉ cần một cặp chân kia thôi cũng làm người ta muốn chơi thêm mấy ngày mấy đêm. Y thuận theo mà dựa vào trong ngực nam nhân, dịu dàng nói:

“Mặc, ngươi đưa đồ cho hắn đi!”

*phát sức: đồ trang sức trên tóc.

Sở Thanh Mặc cúi đầu hôn lên mắt y, cười nói:

“Sao vậy? Xấu hổ à? Lúc chúng ta kết hôn, đồ là sự phụ người tự mình giao tận tay ta đấy.”

Dung Dung cà cà lồng ngực Sở Thanh Mặc, mềm giọng thừa nhận:

“Người ta xấu hổ mà, tướng công tốt, giúp lần này, đêm nay người ta... để người tùy ý làm.”

Sở Thanh Mặc không nhịn được cười:

“Không phải ngươi vẫn luôn để ta làm tùy ý sao? Đụng vào là người liền mềm, còn không phải là ta muốn chơi thế nào thì chơi, hả?”

Dung Dung bị nói trúng, đỏ mặt đấm Sở Thanh Mặc, bất quá vừa nhìn chính là liếc mắt đưa tình. Mắt thấy Hạ Trọng Vân sắp đi xa, Sở Thanh Mặc lôi kéo Dung Dung cản hắn lại. Hạ Trọng Vân có chút không hiểu, không biết hai người này có chuyện gì cần phải nói trước khi hắn vào động phòng. Hắn biết Dung

Dung là sư phụ của Dung Vận, nhưng thật ra là hần nuôi lớn cả Dung Vận lẫn Dung Khanh, sau đó cũng gặp được lang quân như ý rồi gả cho người. Chẳng qua khiến Hạ Trọng Vân bất ngờ chính là phu quân của Dung Dung lại là thân vương đại danh鼎鼎 của Sở quốc kiêm binh mã đại nguyên soái, Chiến Thần chi thành Sở Thanh Mặc.

Tay Sở Thanh Mặc sờ sờ trước ngực Dung Dung, lấy một bình thuốc viên giao cho Hạ Trọng Vân, nói: “Bảo bối.”

Dung Dung đỏ bừng hai má, nói gì cũng không chịu giải thích. Sở Thanh Mặc nói:

“Dâm hồ có thể mang thai sinh con, nhưng người cũng biết, dâm hồ thể chất đặc thù, nếu không tìm được phu quân vạn nhất rơi vào tay tặc nhân, năng lực dưỡng dục cũng là một phiền phức. Chính vì lẽ đó nên trong cơ thể dâm hồ có cơ chế tự bảo vệ. Người đem thuốc này bỏ vào trong rượu giao bôi, uống cái này, cung khẩu trong cơ thể dâm hồ sẽ mở ra, lúc đó người có thể tiến vào tử cung của tiểu dâm hồ, làm hần sinh con cho người.”

Dung Dung cũng là năm ấy sau khi kết hôn hoài thai mới biết việc này. Bí mật này luôn truyền thừa trong dâm hồ, chỉ khi sư phụ cảm thấy đồ đệ có chỗ dựa thì mới nói cho nhân tình của đồ đệ biết. Thực sự là mắc cỡ chết được, ngấm lại cũng cảm thấy Dâm Hồ tộc bọn y rất nghịch thiên, không biết xấu hổ đặt ra nhiều thiết lập như vậy...

(tác giả: Trách ta à?)

Hạ Trọng Vân sững sốt một chút, khóe miệng khiêu lên độ cong quỷ dị, mở tử cung à, ngấm ra thật mẹ nó sướng. Thấy Hạ Trọng Vân một mặt mong đợi, Sở Thanh Mặc tiến đến bên tai hần, nói nhỏ:

“Cái này người cũng phải uống, có kinh hỉ không tưởng tượng nổi.”

Vì vậy, Hạ Trọng Vân mang theo nghi hoặc cùng kích động tiến vào tân phòng. Vừa vào cửa liền nhìn thấy hình tượng khiến người huyết mạch căng phồng của Dung Vận, hần nghĩ thầm, quả nhiên không cho người theo hầu hạ là sáng suốt, tiểu tao hóa này, không một khắc nào là không phát tao.

Dung Vận thấy Hạ Trọng Vân tiến vào, không có đưa tay che vú, ngược lại, toàn thân run lên, địa phương dâm mỹ lại ướt át, quả nhiên là thương yêu thể nào cũng không biết thỏa mãn. Hạ Trọng Vân đem viên thuốc bỏ vào bầu rượu, rót hai chén, cùng Dung Vận uống rượu giao bôi. Dù không nói lời nào nhưng hai người đều hô hấp dồn dập, rượu từ trong miệng vãi ra chút ít, đều rơi xuống tao vú trắng như tuyết của Dung Vận, còn có vài giọt thuận theo rãnh vú chảy vào khe hở sâu thẳm thần bí kia. Rượu màu hồng tím chảy trên da thịt trắng như tuyết, dâm mỹ đến nở nhìn thẳng.

Hạ Trọng Vân ném chén rượu, đột nhiên đem Dung Vận đặt lên hỉ sàng. Cẩm bị đại hồng (áo ngủ đỏ thẫm) càng tôn Dung Vận thêm minh diễm động lòng người, Dung Vận vẫn là bộ dáng vừa ngây thơ vừa rụt rè lúc lần đầu gặp gỡ, nhưng thân thể đã thành thực hơn nhiều, mọi nơi đều lộ ra bộ dáng thướt tha, chín rục, phối hợp với một gương mặt thanh thuần động nhân, quả thực khiến tất cả nam nhân phát rồ, phát điên.

Dung Vận bị đè xuống giường, không khỏi kêu suyễn một hồi, thân thể đã mềm đến không được, tựa hồ so với trước kia còn kích động hơn. Chẳng biết vì sao, hạ thân luôn luôn nhiều nước so với ngày trước càng thêm dồi dào nay đã ướt át, nơi rất sâu trong cơ thể bắt đầu xuất hiện tao ngứa như bị mèo cào, thêm vào đó, dâm thủy từ chỗ sâu chảy ra, cảm giác mất khống chế làm cho Dung Vận rưng rưng nước mắt.

Hạ Trọng Vân lột sạch y phục của hai người, tìm thấy lối vào quen thuộc, hưng mãnh mà thẳng tiến. Lập tức bị cấm đến bắn nước, làm ướt hỉ sàng. Hạ Trọng Vân xoa phần ngực bị dính rượu của Dung Vận, than thở:

“Bướm non nhiều nước, thật thoải mái... A, hôm nay lại mãi cảm vậy sao, dâm thủy nhiều như vậy là muốn lụy tới hoàng cung của trẫm à?”

Nghe nam nhân nói đến cường điệu quá thể, Dung Vận xấu hổ không muốn ngẩng đầu, nhưng hết lần này đến lần khác lại thoải mái muốn chết, không biết sao, dù sao cũng cảm thấy đêm nay bản thân mình đặc biệt dâm đảng, từ hông đến chân đều mềm nhũn, để mặc cho nam nhân tùy ý bạch bố*, ngưỡng ngưỡng chia ra tao bức, dường như cũng mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ, không hề nóng nảy để nam nhân tùy ý đánh xuyên đỉnh lộng. Dung Vận thoải mái muốn chết, sợ hãi víu vai nam nhân:

“A... Thân thể sao lại, ân, bủn rủn thành như vậy, thật không có khí lực... Ô, muốn chết, ân a... Thật đáng sợ, ô ô, muốn thoải mái chết rồi...”

*bạch bố: tra cả cụm thì chỉ có mỗi nghĩa là vãi trắng thô. Ai biết thì chỉ giúp với.

Hạ Trọng Vân biết thuốc đã có tác dụng, không khỏi gia tăng khí lực, cười nhẹ:

“Sẽ càng thoải mái hơn.”

Cường mãnh thao cặn, tựa hồ thực sự thao bung từng chỗ nhuyễn nhục trong thân thể Dung Vận, Dung Vận bị làm cho bủn rủn, tê dại, không ngừng khóc lóc rít gào, mà Hạ Trọng Vân thì càng làm càng kích động, điên cuồng thao làm cái miệng nhỏ mớ hồ xuất hiện, rốt cục cũng thao mở. Cung khẩu bên trong đã bị mở ra khiến Dung Vận sợ đến không biết làm thế nào:

“A... Thao hỏng, sợ quá, nha a... Bên trong, còn muốn, tiến vào, thoải mái, a, thoải mái chết rồi, đại tao hóa cũng bị làm cho thoải mái chết rồi...”

Hạ Trọng Vân không nghĩ tới lỗ nhỏ giấu sâu đến vậy, còn lo lắng không dám tới được thì phát hiện ra dương vật của mình nóng rực một trận, sau đó đột nhiên dài thêm ra một chút, vốn là xích thốn kinh người, dương vật lần này càng uy vũ không thôi, dễ dàng đỉnh vào tử cung giấu cực sâu. Hạ Trọng Vân thế mới biết cái gọi là kinh hỉ của Sở Thanh Mặc, bộ tộc dám hồ này quả nhiên là tuyệt diệu, chẳng trách thời cổ bị kịch liệt tranh đoạt. Hạ Trọng Vân cố trụ thân thể Dung Vận, dương vật đâm vào tử cung, dững mãnh khai thác bí địa vừa khai phá ra.

Tử cung lần đầu bị sáp, khoái cảm không thua gì lúc bị phá thân, Dung Vận vô lực nằm trên giường, chỉ cảm thấy nơi nào cũng vô lực, chỉ có địa phương xấu hổ thừa nhận một lần sóng rồi lại một lần sóng khoái cảm vô cùng vô tận. Y khóc lóc xin tha trong lòng ngực Hạ Trọng Vân, nhưng trong lòng lại không muốn nam nhân dừng lại, vừa sướng khoái vừa không chịu nổi, mâu thuẫn muốn chết. Hạ Trọng Vân biết rõ tính tình nói một đằng làm một nẻo của y, căn bản cũng không dừng lại, còn trêu nói:

“Tiểu tao bức phun bao nhiêu lần rồi còn kẹp chặt thế này, tử cung cũng tao đến không ra hình thù gì, a, thoải mái chết được, còn không muốn, không cho người, người còn không tao chết?!”

Dung Vận cũng không biết bản thân y đã triều phun bao nhiêu lần, dù cho có cao trào hay phun nước thế nào thì dương vật trong thân thể vẫn chưa từng ngừng lại, đem y làm cho đầm đìa mồ hôi, dâm thủy tung toé, vú cũng không biết đã phun bao nhiêu rồi. Y bị ép quỳ nằm trên giường, sàng đan phía dưới đại tao vú đã ướt một đám lớn từ lâu, Dung Vận khóc thút thít, không biết bản thân y còn có thể thế nào. Khoái cảm rất rất đáng sợ, thời điểm Hạ Trọng Vân cuối cùng cũng đem tinh dịch bắn vào bên trong tử cung của y, toàn thân Dung Vận run lên, sướng khoái đến mức tiếng rên rỉ đều vụn vỡ, đáng sợ nhất là trước sau cùng đồng thời phun ra chất lỏng màu vàng. Tiểu kê kê và đường niệu đạo bị khai phá đồng thời cùng bắn tiểu. Chất lỏng màu vàng óng rơi trên hỉ sàng, Dung Vận xấu hổ trùm chăn khóc lớn:

“Ô ô, sao lại như vậy, sướng đến bắn tiểu, không muốn... Ô ô, thật mất mặt, tao hóa không muốn sống nữa, ân, còn muốn, đại dương vật làm chết tao hóa đi, tao hóa sẽ không mất mặt như này...”

Hạ Trọng Vân kích động đến thở gấp, lôi Dung Vận từ trong chăn ra, hừ cười:

“Đây là người nói đấy. Tao kỹ nữ, đại dương vật đến làm người, đem nước tiểu của người cũng làm sạch, làm người đến mang thai.”

Trong tẩm cung Hoàng hậu là một phen phiên vân phúc vũ, không biết xấu hổ, nhưng phủ Thừa tướng lại vô cùng tịch liêu. Hồng trù còn chưa gỡ, náo nhiệt qua đi chỉ còn lại vắng lặng, lạnh lẽo. Tạ Ngọc đã mệt mỗi một ngày, tắm rửa sạch sẽ ngồi trong phòng nhưng không chút nào buồn ngủ. Đã rất lâu rồi Hạ Mộ Hiên chưa tới phòng hần, không chạm qua hần, thật rất nhớ, rất nhớ hần... Nhớ nhiệt độ cơ thể của hần, đụng chạm của hần, thậm chí là ô ngôn uế ngữ của hần. Bản thân sao lại không biết xấu hổ như này, một bên lập lời thề chắc chắn sẽ không thổ lộ tâm ý, một bên tham luyện hết thầy về người kia.

Tâm tư bất tri bất giác phiêu về thật lâu trước đây. Hần và Tạ Cẩn là một cặp sinh đôi, lúc còn rất nhỏ đã vào cung, làm thư đồng của hoàng tử. Hần theo Hạ Trọng Vân, Tạ Cẩn theo Hạ Mộ Hiên. Bọn hần tuy rằng tướng mạo gần giống nhau, nhưng khí chất, tính cách lại khác biệt rất lớn. Tạ Ngọc từ nhỏ đã một bộ quyền rũ phong lưu, không cần cố ý làm ra tình thái cũng đã tràn đầy phong tình, nói khó nghe chút, chính

là mọi cử động hiện ra vô cùng phong tao, còn nhỏ tuổi đã một bộ hồ mị câu người. Không ít đại thần niên lão thấy hần cũng không nhịn được chảy nước miếng, khỏi nói đến thị vệ trong cung, kẻ nào thấy hần mà không nhìn thêm vài lần. Bất quá Tạ Ngọc xuất thân cao quý, lại được sủng ái nên không ai dám động vào hần, hần cũng không ngại người khác nhìn nhiều vài cái.

Mà Tạ Cẩn thì lại khác, từ nhỏ đã thích tập võ, khí chất cao hoa, toàn thân trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất như Trích Tiên trên trời. Hai huynh đệ Hạ Trọng Vân và Hạ Mộ Hiên quan hệ rất tốt, cho nên bốn người dù sao vẫn dính lấy nhau. Tạ Ngọc trời sinh vưu vật, tự nhiên cũng trưởng thành sớm, thời điểm thân thể mười mấy tuổi đã có khát vọng. Hần không biết vì sao hần lại thích Hạ Mộ Hiên, trái lại từ khi hiểu được chuyện này, nhấm nhát lại chính là Hạ Mộ Hiên ôn nhu thao túng chính mình. Tạ Ngọc cũng không phải là người nhút nhát, nên đã lấy hết dũng khí đi tỏ tình với Hạ Mộ Hiên nhưng khi tới cửa thì lại nghe thấy Tạ Cẩn tỏ tình, ra là Tạ Cẩn cũng thích Vương gia. Tạ Ngọc tâm lạnh phân nửa, tiếp đó liền nhìn thấy Hạ Mộ Hiên ôm lấy Tạ Cẩn, nhất thời lòng đau như cắt, khóc lóc chạy đi.

Hần không biết ngày đó là Hạ Mộ Hiên bị Tạ Cẩn chuốc say, nhất thời mơ hồ nhầm đối phương là Tạ Ngọc. Nhưng vừa ôm lấy, hần lập tức cảm thấy không đúng, liền đẩy Tạ Cẩn ra.

Nhưng từ đó về sau, Tạ Ngọc bắt đầu trốn tránh Hạ Mộ Hiên, Hạ Mộ Hiên muốn nói thêm vài câu với hần cũng không được. Hạ Mộ Hiên cho là Tạ Ngọc chán ghét mình, nên không có đem yêu thương nói ra khỏi miệng. Hần không bắt được Tạ Ngọc, thỉnh thoảng lại ngăn người nhìn Tạ Cẩn chăm chú, nhìn gương mặt giống vô cùng mà nghĩ đến từng cái nhíu mày, từng nụ cười của Tạ Ngọc. Mà Tạ Ngọc núp trong tối nhìn hần hiển nhiên thấy được ánh mắt thâm tình của Hạ Mộ Hiên rơi trên người Tạ Cẩn. Vì vậy hiểu lầm càng ngày càng sâu, hai người càng lúc càng xa.

Tạ Cẩn biết hết thấy, nhưng hần cũng có tư tâm, hần không cố ý làm ra chuyện đó nhưng cũng chẳng có nghĩa vụ hóa giải hiểu lầm cho bọn họ, cho bọn họ hữu tình nhân chung thành duyên*. Hần tin rằng lâu ngày Hạ Mộ Hiên sẽ yêu mình. Trong lòng Tạ Cẩn vẫn luôn không ưa dáng vẻ yêu tinh của Tạ Ngọc, chung quy cảm thấy là hần trâu hoa ghẹo nguyệt, phong tao hết sức, không xứng với Hạ Mộ Hiên.

*Hữu tình nhân chung thành duyên: Người có tình sẽ đến được với nhau.

Tạ Cẩn theo Hạ Mộ Hiên ra chiến trường đã chết trên sa trường. Một khắc trước khi chết, hần được Hạ Mộ Hiên ôm vào trong ngực, đột nhiên liền nghĩ thông suốt. Đây là người mình yêu, sao mình cam lòng để hần đau khổ, vậy là Tạ Cẩn lấy một hơi cuối cùng nói:

“Hãy theo đuổi Tạ Ngọc đi. Ta biết, ngươi, ngươi thích hần... Hần...”

Tạ Cẩn chết trong lòng Hạ Mộ Hiên, chưa xong nói câu: Hần cũng thích ngươi.

Hạ Mộ Hiên coi Tạ Cẩn như chí hữu (bạn thân), trước kia khi biết được tình cảm của hần thì cũng hơi ngại với Tạ Cẩn, hần nghĩ, dù sao Tạ Ngọc đối với mình một chút tâm tư cũng không có, mặt dày dính lấy thì sẽ khiến Tạ Ngọc khó xử, Tạ Cẩn cũng thương tâm. Tuy rằng hần không thể cho Tạ Cẩn một tình cảm như hần (chỉ Tạ Cẩn) muốn, nhưng làm bằng hữu cả đời cũng không phải là không thể.

Nhưng Tạ Cẩn chết làm hần hiểu rằng sinh mệnh vô thường, ai biết được một ngày nào đó, người quan trọng của ngươi sẽ rời bỏ ngươi. Mà trước khi chết, Tạ Cẩn rõ ràng đã buông tay. Vậy là sau đó liền bắt đầu dây dưa giữa hần và Tạ Ngọc.

Tạ Ngọc vẫn cho rằng mình là thế thân, mà Hạ Mộ Hiên thì lại cho là Tạ Ngọc yêu hoàng thượng không thành nên không tiếc chìm đắm trong truy lạc.

Tạ Ngọc về phủ Thừa tướng mượn rượu tiêu sầu, Hạ Mộ Hiên cũng ngồi trong phủ Vương gia đối nguyệt độc ẩm. Hạ Mộ Hiên uống hơi nhiều, vào phòng lấy tấm mặt nạ kia ra, đi tới phủ Thừa tướng.

Nói tới tấm mặt nạ kia, Hạ Mộ Hiên cũng liên tục cười khổ. Hần có một thân phận khác là Minh Nguyệt lâu chủ, chuyện này chỉ có một mình hoàng huynh biết, dù là lúc cộng sự cùng Tạ Ngọc, hần cũng mang theo mặt nạ. Nhưng không nghĩ tới, có một lần hai người rượu say quá chén, cuối cùng rượu say loạn tính, lăn giường cả một đêm. Hần một bên cảm thấy thỏa mãn, một bên oán hận Tạ Ngọc không chịu tiếp nhận Hạ Mộ Hiên mà lại lên giường cùng một Minh Nguyệt lâu chủ xuất hiện không nhiều lắm. Hần bắt đầu

ăn dấm chua với chính mình, liền nhin không được dùng thân phận này bắt nạt Tạ Ngọc cùng tìm hiểu cái nhìn của hắn đối với Hiên Vương gia.

Tuy nhiên sau đó Tạ Ngọc cũng cùng Hiên Vương gia phát sinh quan hệ, nhưng mỗi lần đều kiểu ỡm ờ, bất đắc dĩ, không suồng sã như lúc ở cùng Minh Nguyệt lâu chủ, biểu hiện trên giường cũng phóng dăng hơn.

Mà Tạ Ngọc cũng đang nhớ lại cái đoạn chuyện cũ kia. Chuyện Hạ Mộ Hiên là Minh Nguyệt lâu chủ, lần đầu tiên hắn gặp là đã phát hiện ra rồi. Đây chính là người hắn tâm tâm niệm niệm thích mười mấy năm, người mà từ khi chớm yêu tình tình mê mê đã chiếm cứ hết thảy ban ngày lẫn ban đêm của hắn, chỉ là thêm cái mặt nạ mà thôi, sao hắn không nhận ra được. Đêm đó là hắn say cho nên mới buông thả bản thân, dâng thân thể cho nam nhân đã làm cho hắn thống khổ lại vui sướng kia.

Cánh cửa hoan du một khi đã mở ra cuối cùng cũng chẳng thể đóng lại. Hắn lưu luyến cảm giác bị chiếm lấy dưới thân Hạ Mộ Hiên, thậm chí là si mê, rốt cuộc từ đây không thể cự tuyệt thân cận của hắn, bất kể là thân phận nào.

Đang uống rượu thì Hạ Mộ Hiên đột nhiên phá cửa xông vào. Hắn thấy Tạ Ngọc ngồi một mình bên bàn, trên người một thân sa y nguyệt hoàng sắc, mặt trên thêu hoa cúc màu bạc, bộ dáng nửa tỉnh nửa say, hai má ửng đỏ, nhất thời hô hấp thay đổi, tiến lên ôm lấy Tạ Ngọc ném lên giường.

Tạ Ngọc thấy nam nhân này cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng thấy bộ dáng thô bạo này của hắn thì không khỏi ủy khuất, lệ cũng rơi rồi. Hạ Mộ Hiên chỉ cho là hắn thương tâm vì hoàng thượng thành hôn, lập tức ghen tỵ kinh khủng, thô bạo vén áo bào của Tạ Ngọc lên, muốn bá vương ngạnh thượng cung (hiếu đơn giản thì là cưỡng hiếp đó =.=).

Tạ Ngọc thấy hắn muốn cưỡng bức liền liều mạng giãy dụa. Hắn cũng là uống say, đầu óc vằng vất thoáng chốc trở nên trì độn, chuyện cũ loạn thất bát tao lại khiến cho lòng hắn khổ sở, lúc này còn bị Hạ Mộ Hiên thô bạo áp chế làm nhục, không khỏi hô hoán:

“Thả ra, Hạ Mộ Hiên, đồ cầm thú! Người, người buông ta ra...”

Một câu nói ra, hai người đều sững sờ, trong nháy mắt cũng tỉnh rượu. Hạ Mộ Hiên khó có thể tin sờ sờ mặt mình, mặt nạ vẫn còn trên mặt, giọng nói của hắn có chút run rẩy, hỏi:

“Tạ Ngọc, người, người gọi ta là gì?”

17. Chương 17

Giọng Hạ Mộ Hiên hơi run rẩy, khác xa Vương gia phong lưu vô lại ngày thường trong kinh thành, lại càng chẳng giống Đại tướng quân sát phạt quyết đoán chỉ điểm giang sơn trên chiến trường, mà căng thẳng, kích động xen lẫn khó tin như mao đầu tiểu tử mới biết yêu. Kỳ thực, lúc này, trong đầu Hạ Mộ Hiên cũng rất loạn, thậm chí hắn còn không nghĩ ra phía sau tiếng gọi kia có ý nghĩa gì, chỉ là kích động theo bản năng. Tạ Ngọc nhận ra hắn, có phải Tạ Ngọc vẫn luôn biết thân phận của hắn?

Hạ Mộ Hiên khẩn cấp muốn một đáp án, nhưng Tạ Ngọc lại cố tình không đáp lại. Tạ Ngọc hoảng hốt vô cùng, không biết phải đối mặt như thế nào với tình cảnh đặc biệt này. Hắn có thể giả vờ hồ hững đối phó với Hiên Vương gia, cũng có thể sa đoạ, phóng dăng lừa dối Minh Nguyệt lâu chủ, nhưng khi hai thân phận hợp lại làm một là lúc chỉ còn lại Hạ Mộ Hiên nguyên bản, thì Tạ Ngọc chỉ còn mở mắt, luống cuống. Không còn...bất cứ lấp liếm nào nữa, đây chính là nam nhân hắn yêu nhất, nam nhân mười mấy năm cũng không thể quên.

Mắt Tạ Ngọc đã ướt ướt, say rượu nên hai mắt mơ màng càng lộ vẻ ba quang nhộn nhạo, chợt hắn đẩy Hạ Mộ Hiên đang ngẩn ngơ ra, liều mạng chạy ra cửa. Không quan tâm sau đó sẽ thế nào, cho dù là sau khi nói ra từ đây như người đứng nước lã, thì cũng đợi ngày mai hãy nói. Tốt xấu gì phải cho hắn chút thời gian, không muốn phải là đêm nay, hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng... mất đi tất cả. Chân tâm che giấu đã lâu đột nhiên bị đập vỡ vỏ ngoài, thân thể trần trụi máu me đầm đìa cứ vậy mà lộ ra trước mặt nam

nhân, Tạ Ngọc gần như đau đến không muốn sống, tự ghét tự trách, ghê tởm... Một đồng tâm tình tiêu cực nhấn chìm hẳn. Hắn không còn mặt mũi gặp lại Hạ Mộ Hiên nữa, sau đêm nay, đành là cô đơn thôi.

Dưới chân Tạ Ngọc lảo đảo, thêm đó lại bị vạt áo dài quá dài vướng chân, ngã ụp xuống đất. Nhưng không đợi hắn cùng đất mẹ tiếp xúc thân mật thì đã rơi vào một cái ôm ấm áp. Hạ Mộ Hiên ôm Tạ Ngọc vào lòng thật chặt, đại thủ di động vuốt ve lưng hắn, tựa hồ muốn đem người ôm luôn vào trong thân thể của mình, không cho hắn chạy trốn nữa.

Tạ Ngọc không nghĩ nổi vì sao Hạ Mộ Hiên lại ôm mình, chỉ biết hoảng loạn đòi thoát ra, đem hết khí lực toàn thân ra để giãy dụa, một bên ưỡn ẹo thân thể một bên thất thanh khóc lớn, không hề có hình tượng chút nào mà kêu:

“Người buông ta ra! Van cầu người, buông ta ra! Hạ Mộ Hiên, người là đồ khốn khiếp, a... Đừng như vậy, đừng bắt ta hận người...”

Người trong lòng nhếch nhác trước nay chưa từng thấy, nước mắt chảy đầy mặt, tóc tai bù xù, biểu tình điên cuồng, nhưng dù Tạ Ngọc như vậy cũng không khiến Hạ Mộ Hiên sinh ra một chút ghét bỏ nào, trái lại còn cảm thấy hắn đẹp đến chân thực như vậy càng khiến cho tim mình đập loạn. Hạ Mộ Hiên ép hắn đến bên tường, dùng cánh tay sắt nhốt hắn lại, cho hắn ở trong ngực mình tha hồ bay nhảy, đầu cũng đã tiến đến cái cổ tinh tế của Tạ Ngọc, mút hôn trên da thịt mềm mại trắng như tuyết. Có thể do mới vừa tắm xong, nơi đó quả thực ngọt muốn mệnh. Hạ Mộ Hiên điên cuồng liếm láp, trên cần cổ tuyết trắng bần rộn lưu lại mảng lớn hồng ngân, gốc râu dưới cằm cũng kích thích da thịt non mềm, trắng tuyết. Cằm giác ẩm ướt cùng nhiệt độ môi lưỡi dần dần dừng lại. Tạ Ngọc giãy dụa, thân thể mềm mại vô lực, mặc cho Hạ Mộ Hiên đem hắn đặt trên tường bắt nạt, chỉ còn tiếng khóc không ngừng, vô cùng đáng thương mà nức nở.

Tạ Ngọc thương tâm cực kỳ, quả nhiên Hạ Mộ Hiên chỉ là cảm thấy hứng thú với khuôn mặt và thân thể của mình, liều mạng hôn môi một hồi, còn có vật cứng chống lên bắp đùi nữa, cứng quá, thật nóng... Chính mình cũng không chịu thua kém, rõ ràng muốn chạy trốn, nhưng bị hắn lộng mấy cái là lập tức nhũn người, một bộ tào hóa tùy tiện bất nạt. Nhưng mà, thật quá thoải mái, thân thể tịch mịch đã lâu rất cuộc tìm thấy ôm ấp quen thuộc, bên trong thô bạo xen lẫn thương tiếc, yêu thương, suýt nữa làm Tạ Ngọc luân hãm vào.

Hạ Mộ Hiên thấy thân thể trong lòng ngoan lại, lại dùng đầu lưỡi lưu luyến liếm gáy của Tạ Ngọc, rồi một đường hướng lên liếm cằm và đôi môi của hắn, cuốn nước mắt mặn chát vào trong miệng, sau đó thân mật cà cà đôi môi của Tạ Ngọc, lúc này mới từ trên nhìn xuống hắn, cười hỏi:

“Thừa tướng đại nhân của ta, không chạy nữa à?”

Tạ Ngọc tức giận trừng mắt nhìn hắn, sau đó liền mềm nhũn ra, đôi môi bị cắn cho hồng hồng, dường như đã hạ quyết tâm, nói:

“Hạ Mộ Hiên, người thả ta đi, đừng tiếp tục cùng ta dây dưa nữa... Trước đây, đều là lỗi của ta, là ta tham lam, người nhất định đang ở trong lòng cười ta là kỹ nữ không biết xấu hổ còn giả vờ thanh cao.”

Nói chưa dứt câu đã bị Hạ Mộ Hiên ngắt lời:

“Tiểu Ngọc, ta không cho người nói mình như vậy, trong lòng ta người là người tốt nhất, trước giờ đều như vậy.”

Tạ Ngọc ngơ ngác nhìn hắn, lập tức tự giễu nói:

“Người không cần an ủi ta, trước đây, người cũng không ít lần mắng ta là kỹ nữ. Cũng đúng thôi, bên này mới bị làm đến không khép được chân, chớp mắt liền dục cự còn nghênh, là ta không biết liêm sỉ... Hạ Mộ Hiên, tùy người nghĩ thế nào về ta cũng được, ta mệt rồi, nếu người đã phát hiện ra bộ mặt thật của ta, phỏng chừng còn cảm thấy coi ta thành Tạ Cẩn là khinh nhờn hẳn. Cho nên, chúng ta đừng gặp nhau nữa...”

Hạ Mộ Hiên quả thực là bị Tạ Ngọc nói cho một mặt mông lung, hắn gọi Tạ Ngọc là kỹ nữ khi nào. Được rồi... Là lúc lên giường, nhưng cái này là tình thú mà, tiểu tử ngốc này thế mà lại tưởng thật, còn cùng hắn thu sau tính sổ. Hạ Mộ Hiên đang muốn giải thích nhưng càng nghe càng không đúng, coi hắn là thành Tạ Cẩn mà thương yêu, vì sao lại nói thế?

Tuy rằng không hiểu tâm tư của Tạ Ngọc, nhưng cái này không gây trở ngại cho Hạ Mộ Hiên hiểu được những lời này, hẳn không rõ hỏi:

“Tiểu Ngọc, không phải người vẫn cho là ta thích Tạ Cẩn, nhiều năm nay vẫn luôn coi người là thể thân hả?”

Sự thực tàn nhẫn đột nhiên bị nói khơi ra ngoài, Tạ Ngọc cảm giác như bị một kiếm xuyên tim, lập tức liều mạng giãy gụa, khóc lóc nói:

“Chẳng lẽ không đúng sao? Người không nên nói ra để khiến ta khó xử, là bản thân ta thấp hèn làm thể thân cho người đùa bỡn, là ta không biết liêm sỉ chiếm lấy yêu thương người dành cho ca ca. Ta tao ta tiện, ta từ nhỏ đã vậy, không có khí khái thần tiên như hần, người hài lòng chưa?”

Hạ Mộ Hiên quả thực cũng bị tiểu yêu tinh trong ngực chọc điên rồi, rõ ràng khóc rất thương tâm, còn không ngừng đánh hần, nhưng thân thể vừa tao vừa thơm cứ lơ đãng cọ lên hần, lông thịt mềm mại, đàn hồi co giãn trắng trợn lắc lắc trên người hần, chọc tới một thân dục hỏa. Mẹ nó, còn biết mình tao, tao thành như vậy còn không ngoan ngoãn nằm trên giường cho thao, còn ở đây hồ nháo.

Hạ Mộ Hiên hôn lên miệng nhỏ đang lải nhải của Tạ Ngọc, chặn lại hết thảy những lời tự coi rẻ bản thân của hần, đại thủ không nhịn được làm ngoại bào xốc xếch của Tạ Ngọc càng thêm không thể tả, vãi vốc trên dưới đều chất chồng bên hông, cái tay thô ráp vuốt ve yêu thương lồng ngực và bấp dùi lớn nóng như lửa của Tạ Ngọc, mỗi lần mỗi chỗ đều đốt lên ngọn lửa tình dục.

Tạ Ngọc bị mò không cách nào chống cự, khóc kêu biến thành rên rỉ ngọt ngào, ngắt ngắt ngáy ngáy treo trên người Hạ Mộ Hiên, toàn thân bạch nhục đều bị nam nhân sờ soạng. Dưới giầy dựa cảm phần như vậy vẫn cứ không dứt được việc mình gần gũi, thậm chí còn chìm đắm trong đó, Hạ Mộ Hiên sao còn không nghĩ thông, thấy Tạ Ngọc ngoan lại, vội nói:

“Tiểu Ngọc, ta không biết tại sao người lại hiểu lầm là ta thích Tạ Cẩn. Người hãy nghe cho kỹ, Hạ Mộ Hiên ta đời này kiếp này chỉ yêu một mình người, chỉ có mình người thôi Tạ Ngọc, tuyệt đối không có ai khác.”

Tạ Ngọc bị chấn động, chỉ ngây ngốc không biết nên phản ứng làm sao. Hần đã nghĩ tới thiên vạn loại kết cục, nhưng không có cái nào là Hạ Mộ Hiên thổ lộ với chính mình. Hạ Mộ Hiên yêu, vẫn là mình? Tạ Ngọc theo bản năng lắc đầu:

“Không phải! Người gạt ta. Không tin, ta không tin...”

Hạ Mộ Hiên bị hần chọc tức đến trực suyễn, híp mắt, kéo Tạ Ngọc lên giường, còn hần thì ngồi bên mép giường, đặt lưng Tạ Ngọc lên đùi. Hạ Mộ Hiên một phát xé rách lụa mỏng lộn xộn, lộ ra cái mông to trắng nộn nộn của Tạ Ngọc, không lưu tình chút nào đánh lên cái mông trắng. Tiếng bốp bốp trong đêm đặc biệt đậm mỹ, Hạ Mộ Hiên nhìn mông mẩy trắng như tuyết bắn ra sóng thịt, đỏ cả mắt lên, vẫn không ngừng mà đánh, tà cười:

“Tiểu bất lương này đáng bị đánh đít, nếu bản vương không thích người thì hàng ngày vây quanh người làm gì? Người hỏi bách tính kinh thành một chút xem, có ai không biết Hiên Vương gia cả ngày quần lấy mỹ nhân thừa tướng, không chiếm được sắc mặt tốt mà cứ mặt dày dính lên, thế mà người lại không tin là ta yêu người?”

Hạ Mộ Hiên nhìn thì khí thể hùng hổ, kỳ thực dùng chẳng có bao nhiêu lực, hần đâu cam lòng thật đánh bảo bối tâm can của hần, nói thẳng ra là thèm nhỏ dãi tao mông trắng bóng của Tạ Ngọc, nhân cơ hội đánh hai lần cho đã nghiền, cũng là để tiểu ngốc tử này biết sai. Tạ Ngọc vốn bị mò cả người nhiệt hỏa, lần này lại bị nam nhân đè lên đánh mông, bụng dưới của nam nhân đang gắng gượng cọ hần, mà chính nơi kia của hần cũng có phản ứng...

Bây giờ Tạ Ngọc mới tỉnh táo lại, cẩn thận nhớ lại chuyện khi xưa, cũng tin Hạ Mộ Hiên hơn. Dùng hiểu biết của hần với Hạ Mộ Hiên thì hẳn sẽ không lấy chuyện như vậy ra đùa giỡn. Tạ Ngọc vô cùng vui mừng khi biết người hần yêu là mình, chờ lúc hần lấy lại tinh thần đã phát hiện ra nam nhân đang đè trên người hần, một bên hôn lưng hần, một bên lấy tay xoa xoa cái mông của hần.

Cái mông mới vừa bị đánh xong đỏ hồng, có chút đau, nhưng ngứa nhiều hơn, lúc này bị nắm trong tay loạn vỗ, cảm giác vừa đau vừa tê khiến Tạ Ngọc nhịn không được mà rên rỉ, cảm thấy cái mông của mình sắp

biến thành quả đào bị vè nát, nhưng cảm giác tê dại lại khiến cho hắn không nhận được muốn càng nhiều. Tạ Ngọc thở hổn hển vài tiếng, vận người không cho Hạ Mộ Hiên đụng vào, sáng giọng:

“Nói chưa xong đâu, người đừng đụng ta.”

Hạ Mộ Hiên cười nhẹ một tiếng, để Tạ Ngọc nằm nghiêng người sang, nhưng hắn không những không rời đi, trái lại còn cởi sạch y phục, thân thể trần truồng lại từ bên hông quần lấy Tạ Ngọc, đại dương vật gắng gượng trượt trượt ở nơi rãnh đùi của hắn, cái đùi lớn cuốn lấy hai chân Tạ Ngọc, đem cả người hắn bao vào trong ngực, cười nói:

“Đúng là còn chưa nói xong. Tiểu Ngọc, có phải là người cũng yêu ta không? Người biết Minh Nguyệt lâu chủ là ta khi nào vậy? Trước khi lên giường, hay là sau khi lên giường, hả?”

Hạ Mộ Hiên nói chuyện cũng không quên táy máy tay chân, dương vật tại kẽ đùi lần mò thì cũng thôi, lại còn một tay gảy đầu vú của Tạ Ngọc, một tay khác ở nơi tư mật chơi lông hậu môn của hắn, nơi đó nhanh chóng ướt át, ngay cả khóe mắt Tạ Ngọc cũng chảy lệ.

Tạ Ngọc nức nở không thành tiếng, Hạ Mộ Hiên một bên chơi hắn, một bên không ngừng bày tỏ nỗi lòng, ôn nhu dụ dỗ:

“Tiểu Ngọc, ta yêu người, người không biết ta yêu người nhiều cỡ nào đâu. Từ lúc người mới mười mấy tuổi ta đã bắt đầu yêu người, muốn tiến vào thân thể của người, cho người cảm nhận nhiệt căn của ta. Hô, chính là như vậy, Tiểu Ngọc thoải mái không? A... Cái mông nhỏ làm ta thoải mái chết được. Tiểu Ngọc nói cho ta biết, ta làm người sướng không?”

Tạ Ngọc nghe được những câu này thì lập tức khóc lên, tuy rằng còn có chút hiểu lầm chưa rõ, nhưng hắn không nghi ngờ tâm tư của Hạ Mộ Hiên, hắn giống mình, đều khổ sở yêu mười mấy năm... Nhưng lời tỏ tình còn chưa nói hết, dương vật của Hạ Mộ Hiên đã vào, nước mắt cảm động của Tạ Ngọc lập tức biến thành nước mắt sinh lý sáng khoái đến cực hạn. Hắn bị đè xuống giường, nam nhân từ phía sau thao hắn, cánh tay còn đưa ra trước đùa bỡn đầu nhũ thịt cùng núm vú của hắn, dương vật của Tạ Ngọc bị ép lê chậm chậm trên giường chiếu, trước sau đều ướt đầm.

Hạ Mộ Hiên không kiêng dè chút nào thương yêu đại bảo bối của mình, cái hôn ẩm áp không ngừng rơi xuống rai tai của hắn. Phía sau lưng, Tạ Ngọc bị hôn mềm người:

“Nha a... Sướng chết rồi, Vương gia, ân nha, Vương gia tốt, ta, a... Ta muốn nhìn người...”

Tạ Ngọc lần đầu tiên ở trên giường gọi hai chữ “Vương gia” êm dịu, ngọt ngào như vậy. Ngày trước toàn gọi một cách biệt nữ, bây giờ thì hoàn toàn ý lại cùng tình ý, Hạ Mộ Hiên nghe thấy suýt chút thì xị máu mũi. Hắn xoay Tạ Ngọc lại, để mặt hắn quay về phía mình, lại nâng hai chân của hắn lên, trước mắt Tạ Ngọc, đem đại dương vật thô nóng đâm vào thủy huyệt đang mở miệng:

“Được! Bản vương cho người xem, thừa tướng đại nhân, nhìn cho thật kỹ đại dương vật của bản vương làm sao mà thọc tiểu đâm huyết của người. A, xem tiểu tao miệng của thừa tướng đại nhân của chúng ta thật biết cần, a, chặt muốn chết, thật thoải mái.”

Một tiếng rồi một tiếng “thừa tướng đại nhân” làm cho Tạ Ngọc cực kỳ xấu hổ, nhưng cố tình thân thể càng ngày càng có cảm giác, nâng mông lên đi đụng dương vật của Hạ Mộ Hiên, lẳng thanh kêu:

“A... Cũng bị Vương gia làm chết rồi, nha a, thật thoải mái, dùng sức, a... Lại dùng sức thao cặn ta.”

Hạ Mộ Hiên liếm lòng bàn chân Tạ Ngọc, rồi ngậm lấy ngón chân, đem hắn làm cho phóng đặng không thôi, nhưng lại cứ không cho hắn thỏa mãn, đúng là dùng sức làm chỗ sâu lại cố tình không phớt lờ cái điểm dâm nhất trong cơ thể kia. Tạ Ngọc thật là có thoải mái nhưng chưa đủ thỏa mãn, luống cuống cầu xin.

Hạ Mộ Hiên thô thanh nói:

“Muốn thoải mái thì ngoan ngoãn nói cho ta biết, nhận ra ta khi nào?”

Sáng tỏ tâm ý của đối phương, Tạ Ngọc cũng không che giấu, thẳng thắn nói:

“Ta, a... Quá sâu, lần đầu gặp đã biết, nha a, mới cùng người, cùng người lên giường... Nha a... Điểm dâm ngứa chết rồi, muốn chết, thao ta, thao chỗ đó, nha a... Làm đến, thật thoải mái! Hạ Mộ Hiên ta yêu người, a a, ta yêu người từ rất lâu rất lâu rồi, a...”

Lời thổ lộ này triệt để kích thích Hạ Mộ Hiên hung ác xỏ xuyên Tạ Ngọc, không ngừng không nghỉ điên cuồng đỉnh lộng chỗ mẫn cảm của hắn. Tạ Ngọc bị làm cho trực tiếp bắn tới người Hạ Mộ Hiên. Hắn nhìn tinh dịch của mình bắn lên trên lồng ngực cường tráng của Hạ Mộ Hiên, còn đang không ngừng nhỏ xuống, liên tục chảy tới bên trong thể mao dày đặc của nam nhân, mà nam nhân thể mà lại lấy ngón tay chấm chấm rồi bỏ vào miệng.

Gương mặt đẹp trai, động tác sắc tình, Tạ Ngọc bị kích thích đến kẹp chặt mông, tràngshit run rẩy một hồi, điên cuồng uốn éo cái mông đi lấy lòng đại dương vật trong cơ thể, lẳng kêu không ngừng:

“Hạ Mộ Hiên, làm ta, a... Ta muốn tinh dịch của người, người cũng phải, nha, bắn lên mặt ta...”

Hạ Mộ Hiên gầm nhẹ một tiếng, dốc sức cắm xuống mấy chục lần, bắn xuống gương mặt không thể bắt bẻ của Tạ Ngọc, tinh dịch nồng nặc bắn đầy mặt Tạ Ngọc, trên lồng ngực cũng là chất lỏng bạch trọc, đặc biệt lên trên đầu vú đỏ au mang theo vài sợi bạch dịch, khỏi nói là có bao nhiêu dâm dăng. Tạ Ngọc thất thần nằm trên giường bình phục sau cao trào, mà Hạ Mộ Hiên thì lại thưởng thức mỹ nhân dưới thân bị chính mình bắn lên mặt, bầu không khí ẩm áp hiem thấy.

Chờ Tạ Ngọc khôi phục, lại bò đến dưới thân Hạ Mộ Hiên, quỳ trên giường dúm đầu vào hạ thể rậm rạp của nam nhân. Hắn lưu luyến hít ngửi mùi vị nam tính trong đó, lại nâng khuôn mặt tuyệt diễm dính đầy tinh dịch liếm hết cả cây dương vật của nam nhân.

Hạ Mộ Hiên sủng ái vuốt mái tóc dài của Tạ Ngọc, cười nói:

“Thích đại dương vật sao?”

Tạ Ngọc lặn vào trong lòng Hạ Mộ Hiên, đỏ mặt nói:

“Chỉ thích đại dương vật của người, đặc biệt yêu thích! Muốn... Muốn ngậm đi ngủ.”

Đây là việc Tạ Ngọc mong đợi thật lâu, nhiều lần hi vọng thời điểm mình tỉnh lại là thân thể đã được lấp đầy, có đại dương vật hâm nóng tạo huyết của mình, có thể tín nhiệm ôm ấp dung nạp chính mình. Nhưng trước đây quan hệ hai người bế tắc, nhiều khi cụt hứng bỏ về, chưa bao giờ ẩm áp mà đồng sàng cộng chẩm.

Hạ Mộ Hiên bị hắn trêu chọc đến hô hấp rối loạn, đem dương vật cắm vào trong thân thể Tạ Ngọc, nhin không được liên hành động, đem Tạ Ngọc làm ngắt mối thôi.

Hạ Mộ Hiên ôn nhu hôn tóc mai hắn, dương vật đã bắn đặt trong mông Tạ Ngọc cũng không có lấy ra, ở trong tiểu huyết ẩm áp, ôm Tạ Ngọc nặng nề ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, khi tỉnh lại đã gần trưa rồi, Tạ Ngọc phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực Hạ Mộ Hiên, quả thực thấy vô cùng thỏa mãn. Hắn giật giật thân thể làm dương vật trong cơ thể trượt ra ngoài, “ba” một tiếng, Tạ Ngọc mắc cỡ đỏ bừng hai má. Hắn si ngốc nhìn gương mặt tuấn tú của Hạ Mộ Hiên, thành kính hôn lên, thật tốt, thể xác và tinh thần của nam nhân này đều thuộc về mình.

Hạ Mộ Hiên bỗng nhiên mở mắt ra, đối khách thành chủ hôn lại. Hai người đều không muốn rời giường, thân thể trần truồng dính lấy cùng một chỗ, vừa hôn vừa sờ. Tạ Ngọc cảm thán:

“Năm đó lúc nhìn thấy người ôm Tạ Cẩn, ta đã thương tâm muốn chết, không dám nghĩ đời này cùng người còn có kết quả.”

Hạ Mộ Hiên suy nghĩ hồi lâu, mới mơ hồ có ấn tượng, vội đáp:

“Lần đó là ta uống say, trong lúc hoảng hốt nhầm lẫn thành người, bắt quá ta lập tức phản ứng lại mà buông hắn ra. Nhắc tới, năm đó người trốn tránh ta, ta nghĩ là do người chán ghét ta, ngược lại không ít lần ngăn người nhìn Tạ Cẩn, nhìn hắn mà nghĩ đến từng cái nhíu mày, từng nụ cười của người. Tiểu Ngọc, ta muốn người đã nhiều năm, cuối cùng cũng toàn vẹn mà có được người.”

Lòng Tạ Ngọc đau đớn, chua xót, thật không nghĩ tới nhiều năm như vậy tất thấy đều là hiểu lầm. Nói đến hiểu lầm... Tạ Ngọc mới nhận ra, những năm gần đây Hạ Mộ Hiên cứ hục hặc, e là do nghĩ mình yêu hoàng thượng nên vội vã giải thích:

“Ta, ta không có yêu Hạ Trọng Vân, năm đó nói vậy là để lừa ngươi, sợ ngươi nhìn thấu tâm tư ta đối với ngươi...”

Trải qua đêm nay, Hạ Mộ Hiên đã suy nghĩ thông suốt, không khỏi đau lòng ôm lấy Tạ Ngọc, nói:

“Tiểu Ngọc, mấy năm nay khổ cho ngươi rồi, sau này ta sẽ càng thêm thương ngươi, yêu ngươi, ngoại trừ ở trên giường, tuyệt đối không để ngươi phải khóc.”

Tạ Ngọc ngọt ngào vừa thẹn vừa giận, lại nhịn không được sáp vào trong lồng ngực Hạ Mộ Hiên. Hai người tình nồng mật ý, bên ngoài có người gõ cửa:

“Thừa tướng đại nhân, ngài tỉnh rồi sao?”

Ra là tiểu tư của Tạ Ngọc thấy hần chậm trễ không ra, lại nghe trong phòng có tiếng động nên mới lên tiếng hỏi.

Không chờ Tạ Ngọc lên tiếng, Hạ Mộ Hiên đã nói:

“Bưng điểm tâm vào đây!”

Tiểu tư ngần ra, đây không phải là giọng của Vương gia sao? Sao ngài ấy lại ở trong phòng ngủ của thừa tướng? Mặc dù không rõ, nhưng hần vẫn sai tỳ nữ đem đồ ăn đoàn chính đưa vào trong phòng.

Vừa vào cửa lập tức bị mùi vị tình sự nồng nặc phả vào mặt, tất cả mọi người liền hiểu ra là chuyện gì, đi tiếp vào trong chính là y phục đầy dất, dâm loạn bất kham. Nhóm tỳ nữ đứng trước giường không dám động, chỉ thấy màn bị xốc lên, thừa tướng đại nhân được bao bọc nằm trong chăn, cái cổ lộ ra ngoài che kín hồng ngân khả nghi, mà hiên Vương mặc lý y (áo lót) từ trên giường bước xuống, bình tĩnh ra lệnh cho bọn họ:

“Để mấy thứ này xuống, còn lại đem hết đi.”

Bọn hạ nhân như đang trong mơ, ngần ngơ ra ngoài, còn nghe thấy tiếng Hiên Vương gia lại về giường, còn có tiếng cười của bọn họ, mơ hồ nghe thấy vài câu:

“Bảo bối nhi, ta dứt ngươi ăn... Trong môn cấm dương vật ăn có được không?”

Bọn hạ nhân tại phủ Thừa tướng đều nhón nha nhón nháo. Ta thao, đã xảy ra chuyện gì vậy? Trong một đêm, thừa tướng của bọn họ liền bị Vương gia tóm được?

Vì vậy, sau đại hôn của hoàng thượng, toàn bộ bách tính kinh thành đều biết một việc vui khác, Vương gia si tình cuối cùng cũng ôm được mỹ nhân về, làm mỹ nhân thừa tướng như vậy rồi như vậy...

18. Chương 18

Ăn cơm xong, Hạ Mộ Hiên liền đề nghị vào cung, dù sao hoàng đế vừa mới đại hôn, thân là đệ đệ cần phải đi bái kiến tân tâu tấu. Đương nhiên đây không phải là luật lệ mà hoàn toàn là do quan hệ huynh đệ giữa hai người hoàng thất Hạ thị vô cùng tốt nên Hạ Mộ Hiên mới làm như vậy. Vì vậy, Tạ Ngọc liền theo Hạ Mộ Hiên vào cung.

Trên xe ngựa, Hạ Mộ Hiên không thành thật táy máy tay chân trên người Tạ Ngọc. Tạ Ngọc khoác y bào rộng lớn, chỗ nào cũng lỏng lẻo, rộng rãi nên sắc thủ của Hạ Mộ Hiên rất dễ dàng luồn vào. Bây giờ, Tạ Ngọc cũng không né tránh như trước kia, thân thể kiều nhuyễn dựa vào trong ngực nam nhân, mắt hơi híp lại, một bộ không hề phòng bị, dung túng cho nam nhân sờ loạn chiếm tiện nghi trên người mình.

Hạ Mộ Hiên không ngừng động tay, mắt nhìn chăm chú gương mặt của Tạ Ngọc tràn đầy nhu tình, tựa như ngấm không đủ. Đại thủ ẩm áp mò tới hạ phúc, Hạ Mộ Hiên ý xấu cào mảy cái quanh rốn Tạ Ngọc. Tạ Ngọc lập tức chịu không nổi, quằn quại trên người nam nhân. Hạ Mộ Hiên tiếp tục trêu chọc hân, nghiêng tới phía khác dễ dàng chọc đến chỗ ngứa của hân. Tạ Ngọc lập tức cười ngả lên giường mềm, mặc dù cũng nỗ lực ngăn cái tay làm loạn của nam nhân, nhưng không khó để nhìn ra hân căn bản không có cực lực kháng cự, tóc mai tán loạn nằm thẳng, trong mắt đều là vẻ biếng nhác, mê người sau khi được thương yêu đầy đủ.

Hạ Mộ Hiên lập tức áp lên, tìm bóp đầu nhũ non của Tạ Ngọc. Tạ Ngọc không nhịn được khê hô một tiếng, Hạ Mộ Hiên vạch y phục của hân ra, lộ ra vú bên trái mềm mại, trắng như tuyết, trên đầu nhũ thịt đều là dấu hôn màu đỏ, đầu vú bên cạnh còn có một vết cắn rõ ràng. Hạ Mộ Hiên đau lòng hỏi:

– “Làm đau người sao?”

Tạ Ngọc ửng đỏ hai má, tựa hồ có hơi thẹn thùng nhưng vẫn rúc đầu vào lồng ngực của Hạ Mộ Hiên, mềm giọng nói:

– “Không phải... Rất thư thái. Vương gia, Vương gia tốt của ta, bóp đầu nhũ của thiếp nữa đi, a... Cứ như vậy, thoải mái chết rồi...”

Tạ Ngọc vẫn luôn thích gọi Hạ Mộ Hiên là Vương gia, chỉ có điều trước kia là xa cách kiềm chế, nào giống bây giờ, tiếng nào tiếng nấy đều ngọt xót, hận không thể khiến người bị ngọt chết, hưởng chỉ hân còn xưng thiếp, quả thực là vạn nhu tình, làm tâm Hạ Mộ Hiên đều tan chảy. Hân đề lên Tạ Ngọc bắt đầu hôn môi, cái hôn triền miên êm ái rơi trên da thịt, càng giống như đang an ủi thân thể bị chà đạp đêm qua, thoải mái đến mức khiến Tạ Ngọc dâm kêu không ngừng.

Hạ Mộ Hiên một đường mò tới cái mông to, ngón tay đùa bỡn thịt mềm ở huyết khẩu, cười nói:

– “Tiểu dâm động vẫn chưa khép lại.”

Tạ Ngọc bị làm cho đỏ mặt, vịn bờ vai rắn chắc của nam nhân rên rỉ:

– “Ừ a... Còn không phải do người, ưm, làm quá ác. Vương gia, tiến vào, Vương gia tốt, thương ta đi...”

Dù cho Tạ Ngọc không nói, Hạ Mộ Hiên cũng sẽ thao vào. Dương vật lần thứ hai lấp vào nhục huyết hư không khiến Tạ Ngọc sướng khoái râm rì. Do phải săn sóc thân thể Tiểu Ngọc nên lần này Hạ Mộ Hiên không đại khai đại hợp mà thao khô, trái lại là rất ôn nhu. Dương vật ra vào chậm rãi, mỗi một lần cắm xuống đều tinh tế mài lên tròng nhục. Hai người đều có thể nghe thấy tiếng dâm thủy trong huyết bị khuấy lên, dâm dịch bị bài trừ ra ngoài làm ướt hạ thể hai người. Ôn nhu thương tiếc tựa như từng làn sóng biển tấn mạn quanh người, thoải mái vô cùng.

Hạ Mộ Hiên nhìn bộ dáng ngoan ngoãn của Tạ Ngọc, không khỏi cười nói:

– “Giờ không né tránh nữa à? Trước đây toàn đẩy ta ra...”

Tạ Ngọc oán trách liếc mắt nhìn hân, ủy khuất nói:

– “Lúc nào, A... lúc nào thật đẩy người ra, không phải đùa, ân a... Cho người vào mà, ân, thật thoải mái... A a...”

Hạ Mộ Hiên động tình hôn hân, ní non:

– “Phải! Tiểu Ngọc của ta là tốt nhất, bảo bối của ta...”

Hai người một đường dính lấy nhau, đến hoàng cung mới lưu luyến tách ra. Đương nhiên, cái gọi là tách ra, chỉ là khí cụ của Hạ Mộ Hiên đi ra khỏi cơ thể Tạ Ngọc. Hạ Mộ Hiên cũng không cho Tạ Ngọc đi bộ, nhất khoát ôm thẳng vào thư phòng của Hạ Trọng Vân.

Nơi đây đang náo nhiệt cực kỳ, ba con tiểu dâm hồ thê mà lại ở hết đây, tuy rằng chênh lệch về tuổi đôi chút, nhưng ba người đứng chung một chỗ lại không nhìn ra chút nào, mỗi người đều xinh đẹp như hoa. Dung Vận vừa mới dậy, mặc sa y nhẹ nhàng, cả người so với khi xưa còn muồn rục rõ hơn, có thể là được “tươi bón” nhiều nên da dẻ bóng loáng vô cùng, non nộn như có thể bóp ra nước, cặp vú càng thêm đầu đặn, đầu nhũ thịt lộ ra ngoài gần một nửa, thân thể đầy đặn khiến hân có vẻ phong tình vô hạn.

Hạ Mộ Hiên đến, Hạ Trọng Vân càng cao hứng. Huynh đệ ở bên, mỹ nhân trong ngực, quân lâm thiên hạ, cuộc đời của hắn có thể gọi là trọn vẹn. Mấy người hàn huyền trong chốc lát, Hạ Mộ Hiên đột nhiên nói:

– “Hoàng huynh, người tứ hôn cho ta và Ngọc Nhi đi!”

Hạ Trọng Vân tất nhiên đồng ý, chẳng qua có nghi ngờ hỏi:

– “Hai người đã yêu nhau nhiều năm, sao đột nhiên lại muốn thành hôn?”

Yêu nhau nhiều năm? Hai người đều từng sống, lập tức trăm miệng một lời hỏi:

– “Người biết hắn yêu ta?”

Hạ Trọng Vân bị dọa hết hồn:

– “Ta không nên biết sao?”

Tạ Ngọc tức giận đến hô hấp dồn dập, cũng không quan tâm Hạ Trọng Vân là hoàng thượng, chất vấn:

– “Vậy sao người không sớm nói cho ta biết, hại ta hiểu lầm Vương gia nhiều năm như vậy, ta...”

Hạ Mộ Hiên nhanh chóng ôm Tạ Ngọc an ủi:

– “Được rồi, Tiểu Ngọc, chúng ta đã ở cùng một chỗ, sau này sẽ không bao giờ tách ra nữa.”

Nói xong, bắt đầu nhìn về phía Hạ Trọng Vân, nói:

– “Với nhân thần của người thế mà lại cho là chúng ta đã sớm thổ lộ, người không thấy Tiểu Ngọc cả ngày cùng ta biệt nữ sao?”

Biểu tình của Hạ Trọng Vân càng thêm vô tội:

– “Ta tưởng hai người đang chơi tình thú... Không phải hai người toàn ở Kim Loan điện của ta liếc mắt đưa tình à? Lúc vào triều cũng không quên mò nhau mấy cái, còn trách ta hiểu lầm sao?”

Hạ Mộ Hiên: ...

Tạ Ngọc: ...

Càng không còn gì để nói, ngấm lại trước đây, hai người bọn họ mặc dù có khúc mắc nhưng mà ngày thường trải qua hình như cũng thật xấu hổ.

Mấy người bên cạnh đã rõ đầu đuôi câu chuyện không khỏi che miệng cười trộm. Tạ Ngọc làm ầm ĩ đến đỏ cả mặt, nhưng ngấm lại, cuối cùng thì cũng đã bày tỏ cõi lòng cùng Hạ Mộ Hiên, nên cũng không thèm truy cứu chuyện này nữa.

Hạ Trọng Vân vội vàng nói sang chuyện khác:

– “Đang muốn gọi các người đến đây, gần đây Phong Lâm quốc có nhiều động thái, sợ là sắp có chuyện gì bất trắc.”

Hạ Mộ Hiên làm Minh Nguyệt lâu chủ, tất nhiên cũng đã phát giác ra, nhưng không nghĩ sẽ nghiêm trọng như này.

Sở Thanh Mặc tiếp lời:

– “Bởi vì Phong Lâm quốc gần Sở quốc chúng ta hơn, cho nên ta có chú ý hơn một chút. Với lại, con dâu hồ xui xẻo kia là thanh mai trúc mã với Dung Dung, năm đó thời gian kết hôn cũng gần nhau, không nghĩ tới...”

Nhắc tới dâu hồ kia, trong lòng mọi người cũng không dễ chịu. Chuyện vừa qua đúng là bắt nguồn từ Phong Lâm quốc khơi mào, e là muốn khống chế Dung gia, gia tộc vừa có tài lực vừa có mỹ nhân, làm việc cho mình, từ đó mưu đồ thống trị thiên hạ.

Quan trọng là vài nước đã sớm phát hiện ra âm mưu của bọn chúng, lại cố tình hai con tiểu hồ ly của Dung gia có quan hệ mật thiết với hoàng thất, cho dù không vì người yêu thì Sở quốc và Hạ quốc cũng sẽ không ngồi yên không để ý.

Sở Thanh Mặc nói:

- “Hoàng đế Phong Lâm quốc cùng vị thừa tướng bạc tình kia đều không thể giữ lại, tốt nhất là chúng ta tìm cách phế bỏ hoàng đế hiện tại, nâng đỡ một nhân quân không có dã tâm lên thượng vị, làm vậy đều tốt với tất cả mọi người.”

Hạ Mộ Hiên cũng đồng ý, nói:

- “Có thể giải quyết thông qua đấu tranh lợi ích là tốt nhất, xung đột vũ trang là hạ hạ sách. Một khi đánh nhau, phá vỡ cân bằng bấy nước, hậu quả khó mà lường được.”

Hạ Trọng Vân gật đầu nói:

- “Đúng vậy! Mấy nước còn lại chúng ta cũng không khống chế được, muốn thừa dịp loạn lạc xuất binh thì thiên hạ đại loạn. Ta cũng không có tâm tình đi tranh đoạt thiên hạ, cục diện tương an vô sự như vậy rất ổn.”

Mọi người cùng chung nhận thức, Sở Thanh Mặc liền đề nghị:

- “Hai vị ở Phong Lâm quốc cấu kết với nhau làm việc xấu cũng không dễ dàng tính kế, phỏng chừng phải làm phiền thái hậu của quý quốc thỉnh Hoàng đế Dạ quốc cùng ra tay, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn.”

Hạ Trọng Vân cùng Hạ Mộ Hiên liếc mắt nhìn nhau, có chút kinh ngạc:

- “Các người đều biết?”

Sở Thanh Mặc phì cười:

- “Dạ Hành Vân căn bản không muốn giấu diếm, động tí là mất tích mấy ngày, hành tung cũng chẳng thêm che đậy, tiêu sái đến mức chẳng giống một hoàng đế, muốn nói hắn là giáo chủ yêu giáo thì còn giống hơn.”

Dạ Hành Vân... cho người cảm giác có điểm vừa chính vừa tà, nhưng hắn cũng là người thấu đáo, độ lượng hiếm thấy, cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có thể cho Chu Bích Nhi hạnh phúc. Nếu là người khác, chỉ cần thân phận khác biệt thì cũng đủ để tình cảm rạn nứt.

Mọi người thảo luận, Dung Khanh một bên ngồi không yên, vội hỏi:

- “Vậy ta và Triều ca làm gì đây?”

Thương Trần Triều mỉm cười nói:

- “Thế lực võ lâm ở Phong lâm quốc cứ giao cho ta, ta sẽ trừ tận gốc. Còn nữa, ta và Khanh Nhi sẽ đi cứu con tiểu hồ ly kia.”

Để không đánh rần động cỏ, Thương Trần Triều đứng ra cứu người là tốt đẹp nhất.

Dung Dung vội nói:

- “Hiện tại hắn đang bị nhốt trong một thanh lâu ở đế đô Hạ quốc, ta đoán thanh lâu này chắc chắn là điểm tình báo mà Phong Lâm quốc thiết lập ở Hạ quốc. Các người đi nhất định phải cẩn thận, đừng trúng mai phục.”

Thương Trần Triều đương nhiên sẽ không xem nhẹ, mang theo Dung Khanh tới thanh lâu. Tiểu dâm hồ đáng thương kia mới bị đưa đến Hạ quốc gần đây mà trên đường cũng chịu không ít khổ, hắn không khống chế được thân thể động dục, lại thêm người áp giải hắn đều là thị vệ thân cao thể tráng, dĩ nhiên tránh không thoát bị cưỡng dâm một lần lại một lần.

Cho dù đến Hạ quốc, hắn cũng là đối tượng đặc thù, cũng không ở cùng một chỗ với các kỹ nữ, tiểu quan khác. Thương Trần Triều và Dung Khanh tìm hồi lâu mới tìm được mật đạo của thanh lâu, ở bên trong phòng hầm phát hiện ra tiểu dâm hồ đáng thương kia. Hai người vội vàng đi lên cứu, ai biết cơ quan ở nơi này hết sức lợi hại, vừa có người xông tới là ngay lập tức phát báo động dẫn một đám cao thủ xông lên bao quanh bốn phía ba người.

Tiểu dâm hồ võ công bị phế, thân thể cũng bị hành hạ đến không còn khí lực, chỉ có thể dựa vào Dung Khanh, để hắn mang mình ra ngoài. Cũng may Thương Trần Triều và Dung Khanh đều võ nghệ cao cường,

mà Dung Khanh trước đó đã được “ăn no” nên cũng không động dục ở thời khắc máu chốt, hai người một đường lao ra khỏi vòng vây, từ địa lao đánh tới sân sau.

Những cao thủ này rất nhanh đã bị hai người tiêu diệt, ai ngờ, lúc bọn hắc chuẩn bị leo tường rời đi, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong sân, hắc thân pháp cực nhanh, roi dài bên hông vung một cái cuốn lấy eo Dung Khanh, câu hắc trở lại. Dung Khanh bất ngờ không kịp đề phòng, không khỏi thất thanh kêu lên, người kia thế mà lại dùng tốc độ cực nhanh bắn một đọt hoàn màu đỏ vào trong miệng Dung Khanh. Thương Trần Triều nộ khí cuồng tiêu, trở tay dùng mười phần nội lực đánh tới, nhưng đối phương lại đột nhiên lách vào lòng đất, lần thứ hai biến mất.

Chẳng ai nghĩ tới, tại thời khắc sống còn Dung Khanh lại bị kẻ địch bắt đi. Thương Trần Triều hận đến nghiến răng, nhưng cố giết bằng bằng được thì chắc chắn là tự chui đầu vào lưới, chỉ có thể đem đọt hồ ly vừa cứu ra.

Thương Trần Triều dùng tốc độ nhanh nhất đưa tiểu dâm hồ đến điểm an toàn, rồi lập tức đi tìm Dung Khanh. Tiểu dâm hồ vội ngăn hắc lại, nói:

– “Vừa nãy gã đó cho Dung Khanh ăn một loại đọt được hoàn vô cùng ác đọt, khi vật kia vào bụng, người trúng đọt liền bị thôi miên trong thời gian ngắn, tự cho mình là kỹ nữ thanh lâu, sẽ cực kì vui sướng đi tiếp khách, người có cường kếu cũng không nhất định có thể lòi đọt hắc đi.”

Thương Trần Triều không ngăn nổi sát khí trên người, trên đời này sao lại có đọt ác đọt như thế, lại còn dùng trên người Khanh Nhi của hắc. Tiểu dâm hồ sợ Thương Trần Triều phát rồ, liền nhanh chóng giải thích:

– “Vật kia có tác dụng sau ba canh giờ, với năng lực của Dung Khanh, ba canh giờ này sẽ không ai động đến hắc đọt.”

Thương Trần Triều tất nhiên không tin:

– “Người vừa rồi võ công cực cao, Khanh Nhi không hắc có thể đánh thắng đọt hắc.”

Tiểu dâm hồ đáp:

– “Người kia sẽ không làm gì Dung Khanh đâu, hắc là... Hắc là ... Thụy Vương gia của Phong Lâm quốc...Nói chung là hắc sẽ không chạm vào Dung Khanh, dùng hiểu biết của ta đối với hắc, hắc cho Dung Khanh ăn thuốc kia là để cho Dung Khanh lên vũ đài vào buổi tối, để cho khách nhân thanh lâu đấu giá mua đọt đầu của hắc.”

Thương Trần Triều nỗ lực đè xuống cảm giác mất khống chế, căn cứ theo lời giải thích của tiểu dâm hồ, phái nhân thủ triển khai cứu viện Dung Khanh.

Mà Dung Khanh bị câu đi, chờ đợi hắc không phải là địa lao lạnh như băng, cũng không phải giam cầm vô tình. Hắc được mang tới một căn phòng rất lớn, người kia dùng roi trói hắc trên giường, cười hi hi nhìn hắc.

Dung Khanh giãy không ra, thở phì phò trừng người kia. Đối phương là một đại mỹ nhân xinh đẹp không thua gì dâm hồ, đặc biệt nhất chính là phục trang của hắc. Hắc ăn mặc cực kỳ hở hang, khăn lụa thâm lam sắc khoác trên người rất tùy tiện, bộ vị máu chốt có ngân sức hoa lệ, phức tạp che đậy, nhưng những nơi khác đều hào phóng mà lộ ra hết. Nếu như Dung Khanh không sinh sống ở tuyết sơn, tin tức không nhậy thì có thể nhìn ra, đó là phục trang luyện sủng ở Phong Lâm quốc.

Phong Lâm quốc có thể nói là một quốc gia biến thái nhất trong bảy quốc, hoàng tộc và đại thần địa vị cao có thể công khai nuôi luyện sủng, hơn nữa luyện sủng còn có trang phục riêng biệt, hở hang vô cùng sắc tình. Người này chính là đệ nhất luyện sủng của Phong Lâm quốc, Phong Tịch Kiều. Hắc sở dĩ nổi danh tất nhiên là vì mỹ mạo ít người địch nổi, nghe đâu hắc xuất thân từ bộ lạc thần bí, tập đọt một thân mị thuật, công phu trên giường quá tuyệt. Có không ít người thêm nhỏ dãi, nhưng hắc là người của Thụy Vương gia nên không ai ăn đọt đến miệng.

Phong Tịch Kiều cảm thấy rất hứng thú mà nhìn Dung Khanh, cười như chuông bạc, nói không ngừng:

– “Chơi vui, chơi thật vui!”

Dung Khanh còn tưởng mình gặp phải kẻ điên, toàn thân đề phòng, bất quá Phong Tịch Kiều không làm gì hắn, sau khi vây quanh hắn xoay chuyển vài vòng thì đi ra ngoài, nhưng Dung Khanh lại càng lúc càng buồn ngủ, cuối cùng không chịu được nữa mà ngất đi.

Đợi đến lúc Dung Khanh tỉnh lại thì đã bị thôi miên, tự đáy lòng cho mình là tiểu quan của thanh lâu này, đêm nay phải tiếp khách. Hắn nghe lời mặc vào hoa phục, được Phong Tịch Kiều an bài lên đài khiêu vũ.

Bên dưới khách xem đều hưng phấn phát điên, không nghĩ tới đầu giá hôm nay lại có mặt hàng đỉnh cấp như vậy, mỹ nhân như này cả đời cũng chẳng gặp được, nếu có thể ngủ với hắn...

Dung Khanh cau mày nhìn tình cảnh hỗn loạn bên dưới, có chút không thích, nhưng bị thuật thôi miên khống chế, hắn không tự chủ được khiêu vũ trước mặt một đám nam nhân. Vóc dáng uyển chuyển, dáng múa ưu mỹ, hơn nhất là khuôn mặt tuyệt sắc, nhìn trong một đoàn người. Dung Khanh nhảy nhảy, thân thể liền hăng hái lên, cả người tao ngửa hừng hực, nơi tư mật khó có thể mở miệng càng ngửa không chịu được. Dung Khanh để giảm bớt cơn ngửa trên người, động tác càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng phóng đảng, tao mông mẩy xoay đến hồn xiêu phách lạc, khán giả hàng trước hận không thể đem mặt kề sát lên tao mông của hắn.

Ngay khi thần trí Dung Khanh càng lúc càng mơ hồ, lúc sắp không nhận được vén váy lộ bướm dâm thì Thương Trần Triều cuối cùng cũng giết vào, ôm lấy Dung Khanh, mà người theo phía sau hắn cũng cấp tốc làm một cuộc thanh trừ thanh lâu.

Một khắc Dung Khanh bị Thương Trần Triều ôm lấy thoải mái muốn chết, thân thể khô cạn dính sát nam nhân, chỉ lên lầu nói với nam nhân: “Lên kia...”

Thương Trần Triều thấy hắn không có gì dị thường thì cho là thuốc kia không có gì thần kỳ, ngộ nhận là Dung Khanh biết đường ra ngoài, liền theo chỉ thị của hắn theo hắn vào phòng.

Nhưng vừa đi vào, Thương Trần Triều liền phát hiện thấy không đúng, toàn bộ gian nhà là một cơ quan, hắn vừa đóng cửa, toàn bộ phương vị đều khóa cứng, Đại La thần tiên cũng không thể thoát ra. Mà Dung Khanh rõ ràng không phân biệt được trạng huống:

– “Đại gia mau tới, khai bao cho thiếp, ân... Đêm nay nhân gia chính là người của người...”

Thương Trần Triều trợn mắt há mồm, sau đó đầu đau như búa bổ, lúc này lại truyền đến tiếng của Phong Tịch Kiều:

– “Minh chủ đừng nóng giận, ta chẳng qua là cùng minh chủ đùa giỡn chút chơi, bây giờ để tiểu dâm hồ của về chủ cũ, minh chủ hãy hảo hảo khoái hoạt một đêm, ngày mai chúng ta sẽ thương lượng. Ta cũng không có ác ý, cũng không phải địch nhân của ngài, kính xin minh chủ yên tâm.”

19. Chương 19

Bị nhốt trong thanh lâu là việc nằm ngoài tình huống dự liệu của Thương Trần Triều. Phong Tịch Kiều sau khi để lại một câu nói thì lập tức biến mất. Thương Trần Triều bắt đầu đi dò xét khắp nơi trong gian phòng, chá chúc huân hương (nến thơm) đều không có vấn đề gì, rượu cũng là loại thượng hạng. Hắn không từ bỏ dò lần trên vách tường, mong tìm được yếu điểm của cơ quan.

Lúc này Dung Khanh đã không nhớ nổi bản thân mình là ai, hoàn toàn biến thân thành một tiểu kỹ nữ phát tình làm loạn. Thương Trần Triều lục lọi khắp nơi trong phòng, Dung Khanh cũng dán lên lưng hắn như cao được, bị nam nhân kéo đi.

Thương Trần Triều chỉ cảm thấy thân thể sau lưng như lò lửa nhỏ, nóng hầm hập kề sát vào hắn, vật nhỏ còn bắt mặn mà râm rì:

– “A! Gia, gia chê ta không dễ nhìn sao? Ô ô, rõ ràng đã mua đêm đầu của người ta, tại sao còn không tiến vào thương yêu, mau tới đi, tao kỹ nữ muốn nam nhân, muốn cùng gia cộng độ xuân tiêu.”

Thương Trần Triều đau đầu vô cùng, thật muốn đánh tiểu ngu xuẩn này một trận, nhưng vừa quay đầu thì đối diện với khuôn mặt mình diễm vô tội kia, vậy là lập tức toàn bộ tức giận đều biến mất, đã thế còn có một cổ lửa xông về chỗ hạ phúc, khí cụ dựng lên thẳng tắp.

Trải qua thăm dò vừa rồi, Thương Trần Triều đã xác định, cơ quan này đúng là vô giải, chỉ có thể mở ra từ bên ngoài, dù cho võ công của hần cao đến đâu cũng là không đủ sức. Lại hồi tưởng đến hành động của Phong Tịch Kiều, hiển nhiên là không có ác ý quá lớn, như là phát tác thú vui xấu xa*, khơi ra cho bọn hần một trò đùa không ảnh hưởng gì đến toàn cục. Nếu là vậy thì sao hần không hảo hảo hưởng thụ một đêm tuyệt vời này.

* Nguyên văn: = a bad hobby, QT dịch là ác thú vị. Mạn phép chuyển thành như vậy không biết có xuôi tai hơn không.

Thương Trần Triều nâng cằm Dung Khanh, tựa tiểu phi tiếu:

– “Ta phải tiến vào nơi nào để thương người đây?”

Đầu óc Dung Khanh cũng đang hỗn loạn, hần chỉ biết lỗ nhỏ phía dưới ngựa vô cùng, muốn bị thô bạo trườn sấp, cho nên chắc chắn là tiến vào nơi đó. Vì vậy, Dung Khanh ngồi lên bàn, tách chân lộ ra hai tảo động, dùng tay chỉ vào, nói:

– “Tiến vào bên trong hai lỗ nhỏ này, ngựa muốn chết rồi, ngài xem, thật nhiều nước. A a... Gia, gia thương người ta đi mà, tao kỹ nữ thêm nam nhân muốn chết rồi, mãi mới chờ tới hôm nay để tiếp khách, người tốt, nhanh một chút đi.”

Thương Trần Triều không nghĩ tới thuốc này lại lợi hại như vậy, cộng thêm Dung Khanh vốn là dâm hồ, lần này thật là dâm đẳng đến xấu hổ, một chút mặt mũi cũng không cần. Nếu mình không chạy tới, Dung Khanh có phải cũng sẽ nói với nam nhân khác những câu nói này, đẩy mặt dâm đẳng mà cầu kẻ khác thao bướm nộn của hần? Thương Trần Triều vừa nghĩ tới đây bèn giận không chỗ phát tiết, nhần nhin dục vọng dưới thân, cổ tình hung ác nói:

– “Nếu người thiếu nam nhân đến mức này, vậy ta liền nhân từ mà ném người ra ngoài, bên ngoài có rất nhiều nam nhân theo đuổi người. Ban nãy lúc khiêu vũ, bọn hần hận không thể đem mặt dính lên cái móng to của người.”

Trong đầu Dung Khanh hiện ra hình ảnh vừa nãy, rất nhiều nam nhân nhìn hần chăm chăm, cười hạ lưu không ngừng, từng gương mặt nhanh chóng chọt lóe lên trong đầu, nghĩ tới bàn tay của bọn họ ở trên người mình, Dung Khanh chỉ cảm thấy cực kỳ buồn nôn, sợ đến mức khóc lớn, gắt gao ôm hông Thương Trần Triều, cầu xin nói:

– “Không muốn, thật ghê tởm! Không muốn bọn họ, ô ô... Tao kỹ nữ muốn ngài, gia, ngài đã mua người ta về rồi không thể không muốn người ta...”

Nghe Dung Khanh nói vậy, tâm tình Thương Trần Triều vui lên, lập tức không nhần nại nữa, đẩy Dung Khanh ngã nhào lên giường, xoa cái móng to của hần rồi đem dương vật cắm vào.

Vừa khóc vừa cầu, nam nhân suất khí này rốt cục cũng chịu sướng hạnh tiểu huyết của hần, Dung Khanh sướng quá thét lên:

– “A a... Thoải mái chết được, tao kỹ nữ cuối cùng cũng được đại dương vật thương yêu, ân a... Đừng ngừng, sướng quá, muốn, a... thích chết rồi, ư a, thật thích bị nam nhân làm, A ha... Sao lại có thể sướng khoái như vậy, thật thích...”

Thương Trần Triều tất nhiên biết Dung Khanh không cự được mình, nhưng nghe hần kêu dâm như vậy vẫn kích động không thôi. Cắm tiểu kỹ nữ đến tung toé thủy dịch, nam nhân ác liệt lại còn cố ý gây khó dễ:

– “Tiểu huyết thao mềm như vậy, không phải người bảo hôm nay là chính đêm đầu của mình sao, sao bên trong tao bức lại không có màng, âm vật kia lớn vậy, vừa nhìn chính là bị đùa bỡn không biết bao nhiêu lần rồi. Nói, sao lại gặt ta là đêm đầu?”

Dung Khanh có chút choáng váng, trong trí nhớ của hần xác thực không có cùng nam nhân lên giường, hần sợ nam nhân không thao mình, vội nói:

– “Không có lừa người, nha a... Thật thoải mái, lần đầu được thoải mái như vậy! ta không biết, ân nha, hu hu, tao kỹ nữ thật sự là lần đầu tiếp khách, thật thích gia, đem ta, a... thao nát cũng không sao...”

Thương Trần Triều bắt nạt Dung Khanh đến lệ rơi đầy mặt, vừa sướng khoái, vừa lo nam nhân hiểu lầm, vẻ mặt đó khiến Thương Trần Triều lang huyết sôi trào, động tác dưới khổ càng mạnh, ngoài miệng vẫn không bỏ qua:

– “Đồ dĩ dâm dăng, hô, mẹ nó thật sướng chết người, sao lại có cái huyết biết ăn dương vật thế này... Thao nát người, cho người mạnh miệng, cái bướm hạ tiện, còn dám nói chưa bị nam nhân thao?”

Dung Khanh ủy khuất vô cùng, hẳn thật thích nam nhân trên người này, lần đầu nhìn thấy đã thích, có thể đem đêm đầu của mình cho hắn, Dung Khanh cảm thấy bản thân thật may mắn, không giống một số kỹ nữ bị thâm bị ép hầu hạ những nam nhân khiến người ghê tởm. Nhưng hắn lại nói mình không phải là xử nữ, sao mình không nhớ được gì...

Lúc này nam nhân đột nhiên rút dương vật ra, thao vào cục huyết của Dung Khanh. Tuy rằng hậu môn cũng rất thích, nhưng phía trước chưa được thỏa mãn, bị treo nửa vời, nước chảy ào ào, cách một tầng da thịt, hậu môn được đại dương vật lấp kín, tao huyết phía trước càng lộ vẻ hư không không thôi. Nam nhân xoa xoa âm vật của Dung Khanh, tà cười nói:

– “Nghĩ mau lên, không nhớ ra được đã bị ai làm, ta sẽ không thao bướm dâm của người.”

Cả người Dung Khanh đỏ mề hời, chặt vật khốc lóc, liều mạng lắc mông nỗ lực phun ra nuốt vào dương vật của nam nhân, nỗ lực dùng cơn sướng nơi hậu huyết để tiêu giải khát khao phía trước, nhưng rõ ràng là vô dụng, Dung Khanh loạn đạp chân, còn có đại thủ du tẩu trên người làm cho hắn hoàn toàn mất lý trí, phóng dăng dâm kêu:

– “Không... A, không biết, a a, tao kỹ nữ không có chủ động hầu hạ nam nhân. A ha, tao bức ngựa quá, có thể... A, có thể là lúc ngủ, a, bị người cưỡng gian... A, thật thoải mái, tao kỹ nữ không nhớ rõ. Người tốt, tao kỹ nữ bị cưỡng dâm, thật đáng thương, đừng ghét bỏ ta, a a...”

Thương Trần Triều thực sự buồn cười, vật nhỏ này khi phát tao thì cái gì cũng dám nói, ngay cả kiến giải cưỡng dâm cũng dám nói ra. Hắn cũng không làm khó dễ Dung Khanh nữa, dương vật ướt đầm lần thứ hai cắm vào hoa huyết của Dung Khanh, thương yêu tiểu kỹ nữ đang ủy khuất.

Hai người không biết là trong phòng còn có một nắp cửa sổ nhỏ, thời điểm hai người làm đến hăng say, nắp cửa sổ nhỏ kia đã bị người trộm mở ra. Phong Tịch Kiều một mặt do thám ở đó theo dõi.

Nhưng còn chưa xem xong thì đã bị người che mắt, kéo lên giường. Phong Tịch Kiều thấy rõ người tới, nhân tình sáng lên, vui vẻ quỳ ngoan trên giường, cung kính nói:

– “Tao nô tiếp kiến Vương gia.”

Người đến một thân trường sam mặc lục sắc, bên hông mang một ống sáo ngọc bích, dung mạo thượng thiêu, sống mũi cao thẳng, tùy ý tiếp cận lại có loại tà khí mị người. Hắn cũng không cho Phong Tịch Kiều đứng dậy, miễn cưỡng hỏi:

– “Mấy ngày không gặp, tiểu tao nô của bản vương muốn xuất tường? Thế mà lại dám chạy đi xem đồng cung sống của người khác?”

Giọng hắn nghe không ra hỉ nộ, trong lười nhác mang theo vài âm cười như có như không, có chút khàn khàn gợi cảm mị hoặc khiến người nắm giữ không được. Phong Tịch Kiều đỏ mặt, thầm mắng mình không chịu thua kém, vừa rồi xem đồng cung sống của tiểu dâm hồ thân thể không có phản ứng, vậy mà nghe mấy câu của Thụy Vương gia đã lập tức phát tao. Hắn cúi đầu, đáp:

– “Vương gia hiểu lầm rồi, tao nô... Tao nô chỉ muốn nhìn mị thái trên giường của Dâm Hồ tộc là như thế nào để hầu hạ Vương gia tốt hơn.”

Phong Thích lẳng lặng nhìn hắn, thần sắc có chút phức tạp. Phong Tịch Kiều là người của Linh Nguyệt tộc, nghe đâu mấy ngàn năm trước Linh Nguyệt tộc và Dâm Hồ tộc là một nhà, chỉ có điều Dâm Hồ tộc là thân bất do kỷ*, thân thể ham mê khoái nhạc tính giao, mà Linh Nguyệt tộc từ đáy lòng cũng thích cùng

nam nhân làm chuyện này, vô luận nam nữ, đều thích nương thân dưới thân nam nhân, hưởng thụ khoái cảm bị áp.

*thân bất do kỷ: Câu này có ý nói mình phải làm những việc không theo ý mình muốn.

Mà Linh Nguyệt tộc không may mắn như Dâm Hồ tộc, tuổi thọ của bọn họ chỉ có ba mươi năm, chỉ có giao hợp cùng các nam nhân khác nhau thì mới có thể kéo dài tuổi thọ. Dĩ nhiên không phải người nào của Linh Nguyệt tộc cũng thích kiểu một đôi cánh tay ngọc ngàn người gối. Mẫu thân Phong Tịch Kiều là người như thế. Năm đó phụ thân hắn là Tất Tuyệt công tử tiếng tăm lừng lẫy trên võ lâm, dáng vẻ Thiên nhân, võ công tuyệt đỉnh, cũng chính là sư phụ của Phong Thích. Mẫu thân Phong Tịch Kiều là người của Linh Nguyệt tộc, cả đời bà chỉ có một mình Tất Tuyệt công tử, sống đến năm ba mươi tuổi thì qua đời, mà Tất Tuyệt công tử cũng vì thương tâm quá độ, không lâu sau đó cũng đi theo bà.

Phong Thích nhớ đến lúc mình mới biết được bí mật này của Linh Nguyệt tộc đã gần như điên cuồng, dưới thống khổ cực độ, không muốn Phong Tịch Kiều chỉ sống ba mươi năm ngắn ngủi, hắn quyết tuyệt đuổi Phong Tịch Kiều đi. Nếu không có cách nào nhìn hắn lên giường cùng nam nhân khác vậy thì dứt khoát mỗi người một phương trời, đến chết không gặp.

Kết quả qua hai ngày, hắn phát hiện ra Phong Tịch Kiều trốn trong căn phòng lần đầu bọn hắn giao hợp, không ăn không uống, đã nhanh chóng gầy đi, tựa hồ sinh vô khả luyện*.

*Sinh vô khả luyện: ý chỉ cuộc đời này không còn gì luyện tiếc nữa.

Đều nói nam nhi không dễ rơi lệ, huống hồ là nam nhân bá đạo cường thế như Phong Thích, nhưng ngày đó hắn lại ôm Phong Tịch Kiều khóc, từ đó về sau không đề cập tới chuyện này nữa.

Phong Thích cười cười, hồi thần từ trong hồi ức, gỡ xuống sáo ngọc bích bên hông, nhẹ nhàng trượt trên cái đùi trần truồng của Phong Tịch Kiều, ôn nhu dụ dỗ:

– “Kiều nhi, để bản vương nhìn.”

Phong Tịch Kiều đương nhiên biết hắn muốn nhìn gì, thuận theo mà nằm trên giường, hướng về Phong Thích mở chân ra. Phong cảnh nơi riêng tư khỏi nói có bao nhiêu dâm mỹ, dây xích màu bạc quấn quanh côn thịt tinh tế, kéo đến tận mặt sau, nơi đáy chậu bị ngân sức nạm ngọc thạch tinh mỹ che chắn, mà lỗ đít đỏ au bị nhét hồng ngọc, rọi cho nơi kia càng thêm yêu dã, nhìn là biết nắm lấy có bao nhiêu mỹ vị.

Phong Thích dùng sáo ngọc bích đẩy dây xích nơi hạ thể của Phong Tịch Kiều ra, hồng ngọc chảy xuống từ bên trong hậu môn làm Phong Tịch Kiều khẽ rên:

– “Vương gia, tao nô rất nhớ ngài, ân... Tao nô muốn Vương gia.”

Phong Thích tất nhiên là không khách khí, nghĩ đến một thân mỹ thuật của Phong Tịch Kiều, càng mất đi bình tĩnh ngày thường, thô bạo áp lên, cùng tao nô của hắn trải qua một đêm hương diễm.

Sáng sớm ngày tiếp theo, lúc Dung Khanh tỉnh lại liền thấy nam nhân bên người ranh mãnh nhìn hắn, ký ức đêm qua từ từ quay về, hắn nhất thời mắc cỡ không dám ngẩng đầu, đem mình giấu trong chăn không ra.

Thương Trần Triều không nhịn được trêu:

– “Xấu hổ gì nữa? Tối qua là ai cầu xin ta thao hắn, còn nói là đêm đầu của mình, trước kia bữa bãi dưới thân ta đều quên rồi à?”

Dung Khanh thở phì phò chui ra từ trong chăn, cong miệng nhỏ nói:

– “Người ta bị trúng độc mà, không thể trách ta được.”

Thương Trần Triều không nghe thấy lời của hắn, hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm ngực hắn. Dung Khanh cũng nhìn xuống, liền phát hiện bầu vú vốn khá nhỏ của mình đã lớn gấp đôi, tuy rằng không to như của sư phụ nhưng nắm trong tay thưởng thức cũng rất thoải mái.

Dung Khanh nhất thời mừng rỡ không thôi, kéo tay Thương Trần Triều mò trước ngực mình, vui vẻ nói:

– “Triều ca, cái vú lớn rồi, sư phụ nói ngực to lúc bị đùa bỡn rất thư thái, ô ô, cũng bị chơi vú.”

Lúc trước Dung Khanh rất hâm mộ tao vú của Dung Vận, nhưng thể chất không giống nhau, hần bị làm nhiều lần thì vú cũng chỉ hơi nhô lên, không nghĩ tới cơ duyên xảo hợp ăn phải thuốc kia lại có thể biến lớn.

Thương Trần Triều cười nắm chặt cái vú của Dung Khanh, không quá lớn chỉ cỡ như hai vú của thiếu nữ, ngây ngô đứng trước ngực nhưng cực kỳ dụ người. Thương Trần Triều không khách khí cúi đầu ngậm lấy, tận tình hút liếm gặm cắn, dương vật còn ở trong tao huyết của Dung Khanh lập tức cương cứng, phối hợp với động tác của môi lưỡi, đùa bỡn hoa huyết bên dưới.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, Dung Khanh luôn cảm thấy lần này bị hôn vú quả thực thoải mái muốn chết, hai vật nhỏ vừa mới lớn mãi cảm vô cùng, da thịt bị đụng chạm tựa như bị làm hồng, mềm mại non nộn bị ngậm trong miệng âu yếm, khoái nói là có bao nhiêu thích ý.

Hai người vô cùng to gan triển miên một hồi trên địa bàn của người khác. Vừa mặc quần áo tử tế xong, Phong Thích liền mang theo Phong Tịch Kiều bước vào. Thương Trần Triều không ngạc nhiên chút nào, đứng dậy khách khí nói:

– “Thụy Vương gia!”

Phong Thích vỗ vỗ mông Phong Tịch Kiều, nói:

– “Mang tiểu hồ ly này đi ăn chút gì đi, ta có lời muốn nói cùng Thương công tử.”

Phong Tịch Kiều có điểm nghi hoặc, Phong Thích luôn không giấu hần chuyện gì, lần này sao lại muốn đem hần đuổi ra. Nhưng hần không hỏi nhiều, mang Dung Khanh đi ra ngoài trước.

Thương Trần Triều cũng không để ý vì bọn họ cũng không dám làm gì Dung Khanh, hơn nữa chuyện quá phức tạp, tiểu hồ ly không biết thì tốt hơn, vì vậy hần không ngăn cản.

Phong Thích đi thẳng vào vấn đề, nói:

– “Ta biết đại khái chút ý tứ của Sở quốc và Hạ quốc, thân đệ đệ của ta kia xác thực dã tâm quá lớn, nhưng đáng tiếc không có đại tài, chỉ có thể chơi chút thủ đoạn bỉ ổi không ra hồn. Bản vương không đành lòng thấy Phong Lâm quốc trở thành mục tiêu cho mọi người chỉ trích, bị quần hùng thiên hạ công kích, cho nên nguyện cùng hai nước làm minh hữu, cùng giải quyết tranh chấp lần này. Mong rằng Thương công tử có thể chuyển đạt tâm ý của ta tới hoàng đế bệ hạ của Hạ quốc và tướng quân Sở Thanh Mặc.”

Phong Thích nói rất êm tai, mà ý tứ chân chính là, hần muốn ngôi vị hoàng đế của Phong Lâm quốc, nguyện ý hợp tác cùng hai nước, kéo hoàng đế bây giờ xuống ngựa. Nếu như phe mình đạt thành nhận thức chung, phỏng chừng tiếp ký một số hiệp ước thông thương, hiệp ước hòa bình, bảo đảm hòa bình ít nhất là trăm năm và cùng nhau phát triển.

Thương Trần Triều không có lập tức đáp ứng, Phong Thích cũng không giục.

Trên thực tế, Phong Thích mới là con trưởng đích tôn của tiên hoàng Phong Lâm quốc, năm đó rất được tiên hoàng yêu thích, nghe đâu văn võ song toàn, mưu lược hơn người, là ứng cử viên số một cho vị trí thái tử. Trái lại, hoàng đế hiện nay của Phong Lâm quốc năm đó không được sủng ái, mặc dù mọi mặt đều ưu tú, nhưng so với ca ca nhân trung long phượng thì vẫn kém xa.

Nhưng sau đó không biết tại sao mà tân hoàng đế lại là nhị hoàng tử năm đó. Những năm gần đây nội bộ Phong Lâm quốc cũng không bình lặng, hoàng thượng rõ ràng ngầm muốn đưa Thụy Vương gia vào chỗ chết, đây là việc mà rất nhiều người đều biết. Nhưng dù vị hoàng thượng kia có gây thiệt cỡ nào thì hần cũng không thể làm gì được Thụy Vương gia. Cho nên, những người thực sự khôn ngoan ở các quốc gia khác đều càng thêm kiêng kỵ Thụy Vương gia.

Nói thật, có Phong Thích ở đó, bọn hần muốn lén lút đề bạt một quả hồng mềm lên cai quản Phong Lâm quốc là một chuyện có độ khó tương đối lớn, bây giờ Phong Thích chủ động đứng ra nguyện ý kết minh cùng bọn hần, giải quyết sự cố trước mắt là kết quả tốt nhất. Dù sao, bọn Hạ Trọng Vân cũng không muốn thu thập Phong Lâm quốc chỉ là do hoàng đế lâm thời làm âm ỉ quá nên muốn thu thập hần thôi.

Dừng một chút, Thương Trần Triều vẫn hỏi:

– “Nếu Thụy Vương gia có ý định với ngôi vị hoàng đế, vậy năm đó, sao lại cho phép nhị hoàng tử đăng cơ xưng đế?”

Thương Trần Triều dùng từ “cho phép” làm Phong Thích sững sờ, không khỏi bật cười, quả nhiên đều là người thông minh, đây cũng là nguyên nhân hấn chủ động đứng ra kết minh cùng bọn họ. Việc thu thập quốc nội để mình hấn động thủ là đủ rồi, mà chuyện này đã kinh động đến mấy nước, vì lợi ích sau đó, hấn vẫn nên đứng ra tỏ rõ lập trường.

Phong Thích không che giấu, ngữ khí khá thoải mái nói:

– “Năm đó là ta cho rằng bản thân không sống nổi mấy năm.”

Năm đó, Phong Tịch Kiều hai mươi một tuổi, cách ba mươi tuổi, chỉ còn lại chín năm.

20. Chương 20

Sau khi Thương Trần Triều nghe Phong Thích giải thích xong, trái lại càng thêm nghi ngờ, nhưng thấy đối phương không có ý muốn nói sâu hơn nên coi như thôi, dù sao chuyện này cũng là việc riêng tư của hoàng thất Phong Lâm quốc cũng không thể lên án Phong Thích không muốn nói rõ.

Hai người bước đầu đạt thành nhận thức chung, rất nhanh liền kết thúc cuộc nói chuyện. Thời điểm bọn họ đi vào căn phòng cách vách, Dung Khanh đang vô tâm vô phé ăn điểm tâm. Hấn từ nhỏ lớn lên ở tuyết sơn, tâm tư đơn thuần, sau đó lại cùng Thương Trần Triều kết cố tình, mà Triều ca ca lại toàn tâm toàn ý yêu hấn, cũng bởi không phải suy nghĩ nhiều cho nên tin tưởng hết lòng. Bởi vậy, đối với việc Thương Trần Triều không cho hấn ở lại trong phòng, Dung Khanh căn bản không nghĩ nhiều. Ngược lại là Phong Tịch Kiều, biểu tình có chút cô đơn nhưng cực lực che giấu. Hấn năm nay đã hai mươi tám tuổi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ chỉ sống được hai năm nữa, ở thời điểm nhạy cảm này, hấn đối với bất cứ hành vi nào của Phong Thích cũng đều đặc biệt lưu tâm.

Thân phận của hấn luôn là luyện sủng của Phong Thích, tuy rằng Phong Thích đối xử với hấn rất tốt, nhưng chưa bao giờ biểu lộ chân tâm. Rốt cuộc là sủng hay là yêu, cái này đối với Phong Tịch Kiều mà nói căn bản không phải là chuyện nhất thời. Nhưng bản thân hấn là người sắp chết, lấy đâu ra tư cách để tham lam đây?

Dung Khanh nhìn thấy Thương Trần Triều, thả bánh điểm tâm trong tay xuống rồi lập tức nhào vào trong ngực hấn, thậm chí tay dính vụn bánh còn chùi lên người nam nhân. Thương Trần Triều cũng nháo cùng hấn, cưng chiều vỗ vỗ đầu Dung Khanh, ôn nhu nói: “Ăn no chưa, chúng ta nên về cung rồi.”

Dung Khanh vội vàng gạt đầu, nói câu tái kiến với Phong Tịch Kiều rồi vui vẻ đi theo Thương Trần Triều.

Phong Tịch Kiều giấu đi hăm mộ trong mắt, rót cho mình một chén rượu, bưng chén lên muốn uống. Phong Thích cản lại, nói: “Làm gì mà sáng sớm đã uống rượu?”

Phong Tịch Kiều không giành với hấn, trầm mặc một hồi, nói: “Ta biết, với thể cực bây giờ, người kết minh cùng Hạ quốc là lựa chọn tốt nhất. Người, sẽ tuyển thông gia à?”

Đây là phương thức kết minh hai nước tốt nhất mà Phong Tịch Kiều có thể nghĩ đến. Hấn vốn hy vọng xa vời Phong Thích còn có thể làm bạn với mình thêm hai năm nữa, ít nhất là khiến hấn vào lúc chết cảm thấy đời mình viên mãn. Nhưng hấn cũng hiểu, thời khắc quan trọng hiện nay là cơ hội đoạt quyền tốt nhất của Phong Thích, nếu bỏ lỡ e rằng không nên chuyện, hấn không nên bốc đồng.

Phong Thích thở dài: “Mối đời cùng tiểu dam hồ kia mỗi chốc, sao người đã hóa ngọc rồi? Hạ quốc không có công chúa, ta thông gia với ai? Cho dù có, ta cũng không cần...”

Phong Thích không nói tiếp, nhưng Phong Tịch Kiều được câu trả lời này đã là thỏa mãn. Không biết có phải hay không do chịu phán quyết của vận mệnh quá sớm, tồn tại dẫn tới cái chết*, đã thành thái độ sống của hấn. Phong Tịch Kiều yêu Phong Thích sâu đậm vô cùng, nhưng lại gần như tầm thường.

*Nguyên văn: : sinh ra để chết, tra trên gg thì cụm này có liên quan đến Martin Heidegger, tìm đọc thì thấy người ta sử dụng cụm từ “tồn tại dẫn tới cái chết” nên bê vào đây.

Trong hoàng cung, sau khi nghe Thương Trần Triều truyền đạt lại ý tứ của Phong Thích, tất cả mọi người đều cảm thấy phương pháp này khả thi. Thú vị nhất chính là, Sở Thanh Mặc và Phong Thích thuở thiếu thời có cùng giao du qua, cái này càng làm tăng sự tin tưởng của Hạ Trọng Vân với hắn. Suy cho cùng cũng bởi vì tồn tại của mấy vật nhỏ Dung gia này, sau khi mọi người dạo qua một vòng thì đều thành thân thích, nhìn mặt mũi ái nhân, cũng sẽ không đâm dao sau lưng.

Hạ Trọng Vân tự mình thỉnh Phong Thích đến hoàng cung, cùng hắn thương nghị đại sự. Đối với một chút hiệp ước thông thương giữa hai nước, Phong Thích đáp ứng đặc biệt lưu loát, dù cho Hạ quốc muốn lợi ích nhiều hơn, hắn cũng không cò kè mặc cả. Hạ Trọng Vân cảm thấy không bình thường bèn trực tiếp hỏi: “Thụy Vương gia chọn cùng chúng ta hợp tác, lại nhường ra không ít lợi tức, e là cũng có thứ mình muốn.”

Phong Thích cười cười, tầm nhìn chuyển hướng tới Dung Vận đang bồi ở một bên im lặng không lên tiếng. Hạ Trọng Vân như gặp đại địch, lập tức ôm Dung Vận vào trong ngực, nói: “Đừng đánh chủ ý lên hoàng hậu của trẫm!”

Phong Thích vô ngữ: “Người nghĩ gì vậy? Ta chỉ muốn hỏi hoàng hậu Dâm Hồ tộc có Túy Nguyệt đan không?”

Nghe hắn khơi ra thân phận của Dung Vận, sắc mặt Hạ Trọng Vân trầm xuống, Dung Vận cũng có chút lúng túng, không biết có nên thừa nhận hay không. Phong Thích thở dài, thực sự nói ra: “Không biết hoàng hậu có nghe qua về Linh Nguyệt tộc chưa, tuổi thọ của bọn họ chỉ có ba mươi tuổi, nếu không nguyện cùng các nam nhân khác nhau giao hợp kéo dài tuổi thọ thì chỉ có thể chờ chết. Mà ta lật lại điển tịch cổ xưa của Linh Nguyệt tộc đã phát hiện ra còn một phương pháp khác, chính là dựa vào Túy Nguyệt đan, bí bảo của Dâm Hồ tộc, sau khi ăn vào thì không khác gì người bình thường, trải qua sinh lão bệnh tử tự nhiên.

Dung Vận vội hỏi: “Ta có biết, trong ghi chép của Dâm Hồ tộc cũng có đoạn này, nhưng chúng ta và Linh Nguyệt tộc mặc dù ngàn năm trước là một chi, nhưng mấy đời sinh sôi phát triển, từ lâu đã không còn liên hệ, chúng ta còn cho là Linh Nguyệt tộc đã sớm biến mất. Mà vì để ngừa vạn nhất, hậu viện Dung gia vẫn luôn trong một đám lớn Túy Nguyệt thảo, loại cỏ này lúc thường chỉ nở hoa, chỉ có dùng đồ vật đặc thù tưới lên thì mới kết quả, trái cây đó chính là Túy Nguyệt đan người nói.”

Phong Thích nghe xong lập tức kích động, vội vàng hỏi: “Vậy phải làm sao mới có thể có Túy Nguyệt đan đây? Không đối gặt hai vị, ái nhân của ta là người của Linh Nguyệt tộc.”

Những năm này, tuy rằng Phong Thích đã làm xong chuẩn bị cùng Phong Tịch Kiều cộng tử (cùng chết) nhưng hắn vẫn luôn không từ bỏ tìm kiếm manh mối của Dâm Hồ tộc. Mà Dung gia gia lớn nghiệp lớn, thực lực không thể khinh thường, cộng thêm vài con dâm hồ trước khi gả đi đều tìm được phu quân, cho nên tin tức về bộ tộc này được giấu giếm quá tốt. Phong Thích còn cho là Dâm Hồ tộc đã biến mất rồi, mãi đến tận khi ở Phong Lâm quốc có người dùng tin tức này đổi được vị trí thừa tướng thì Phong Thích mới tìm được manh mối, tìm hiểu nguồn gốc tra ra được một tộc Dung thị.

Hắn làm hết thấy, cũng chỉ là nhân tiện, mục đích cuối cùng chỉ là vì muốn một viên Túy Nguyệt đan. Trong lòng hắn cảm kích tiểu dâm hồ kia, cho nên liền động nhân mạch đem hắn từ trong dâm quật ở Phong Lâm quốc cứu ra, đưa đến Hạ quốc. Quả nhiên, không đợi hắn chủ động tặng người, Hạ quốc bên này đã có người tới cứu rồi.

Dâm Hồ tộc cùng Linh Nguyệt tộc vốn có cội nguồn, nghe nói còn người của Linh Nguyệt tộc tồn tại, Dung Vận cũng mừng, nhớ tới biện pháp để lấy Túy Nguyệt đan, hắn có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói: “Túy Nguyệt đan, nói khó cũng không khó, bất quá phải gặp may đúng dịp thôi. Trọng điểm chính là dung dịch tưới nó, phải là ba con dâm hồ, trong... trong lúc đang cùng người giao hợp ân ái phun sữa, trộn hỗn hợp này lại, thêm chút nước được liệu quý giá, sau khi tưới cho Túy Nguyệt thảo, không đầy một tháng là kết quả. Hiện tại, chúng ta vừa vận có ba dâm hồ, hơn nữa đều tìm được ái nhân, có thể nói mệnh ái nhân của Vương gia chưa tuyệt.

Phong Thích đã kích động đến có phần thất thố, đè nén háo hức, liên tục nói cảm tạ với Dung Khanh.

Ngược lại Hạ Trọng Vân ở một bên, có điểm không nhìn được cười, tuy rằng có chút không phúc hậu, nhưng hai cái tộc này... thật sự là quá kỳ ba mà, đều là những loạn thất bát tao.

Bất quá, lần này hắn có thể quang minh chính đại vất sửa tiểu tao hồ, suy nghĩ một chút thấy cũng rất thú vị.

Vừa vặn Phong Thích phải về Phong Lâm quốc tiến hành bước thứ nhất trong kế hoạch hợp tác của bọn hắn, vì vậy Dung Vận liền đem bình dun

Dung Khanh chuyển này còn mang theo tiểu dân hồ chịu đủ dần vất kia. Dung Khanh độ cho hắn chút nội lực, lại cho hắn mặc sa y đặc chế, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không phát tình. Nhưng tiểu dân hồ đã quá tổn thương, không muốn gặp người Dung gia, cho nên Dung Khanh về nhà lần này cũng không làm lớn chuyện, chỉ gặp cha mẹ chính mình, xử lý xong chuyện Túy Nguyệt đan liền khởi hành đi Phong Lâm quốc.

Thời điểm bọn họ đến Phong Lâm quốc, cuộc đảo chính đã kết thúc, Phong Thích lôi lệ phong hành (mạnh mẽ vang dội/ sấm rền gió cuốn) đoạt ngôi vị hoàng đế, phế bỏ hết thảy cự thần tiền nhiệm của hoàng đế, có tội vắn tội, không phải tội lớn thì ban cho một khoản bạc, cho bọn họ từ quan hồi hương. Triều đình Phong Lâm quốc rực rỡ hẳn lên, tất cả đều đổi thành tâm phúc của Phong Thích, triều chính một phái hài hòa.

Phong Thích tự tay dứt Túy Nguyệt đan vào miệng Phong Tịch Kiều, Phong Tịch Kiều khóc rống trong lồng ngực hắn, tình cảm kiềm nén nhiều năm lập tức bạo phát: “Phong Thích, ta yêu ngươi, ta rất cực cũng có tư cách như người bình thường nói yêu ngươi. Dù cho ngươi không yêu ta... Ta, ta cũng yêu ngươi cả đời. Coi như, sau đó ngươi thành hôn, có hoàng hậu, ta cũng theo ngươi, luôn luôn theo ngươi. Không cho phép ngươi lại đuổi ta đi...”

Phong Thích tâm tình kích động hôn lên nước mắt đang rơi của hắn, ngậm lấy đôi môi hắn liếm hôn từng chút một, an ủi tâm tình bất ổn của ái nhân. Chờ Phong Tịch Kiều ngừng khóc, hắn mới ôn nhu nói: “Ngốc, sao ta có thể không yêu ngươi được... Ta sắp thành hôn rồi, mà hoàng hậu của ta, chỉ có thể là ngươi.”

Phong Tịch Kiều khó có thể tin nhìn hắn, hắn biết Phong Thích đối tốt với mình, nhưng hắn cho rằng nhiều nhất cũng chỉ là yêu mến, không đến nỗi là yêu. Chẳng qua bởi vì mình là hải tử của sự phụ hắn nên hắn mới dung túng mình bằng mọi cách, hắn không phải là không có thăm dò qua, nhưng nam nhân kia, mỗi lần đều là trầm mặc giả ngu, làm cho hắn nản lòng thoái chí...

Phong Tịch Kiều đột nhiên tức giận tránh khỏi ôm ấp của Phong Thích: “Ngươi yêu ta, vậy vì sao ngươi chưa bao giờ nói... Phong Thích, nếu như không có đan dược này, ngươi muốn ta đến lúc chết vẫn phải lưu lại tiếc nuối sao, đến chết cũng không biết, ra là ngươi cũng yêu ta...”

Phong Thích không đuổi theo, hắn đứng tại chỗ, cười khổ một cái, nhàn nhạt nói: “Là ta sợ, ta sẽ trở thành công xiềng của ngươi.”

Đúng vậy, nếu như hắn không nói yêu, nói không chừng một ngày nào đó Phong Tịch Kiều mệt mỏi, nhận ra bản thân cũng không còn yêu Phong Thích nữa, sau đó sẽ chọn rời đi, mất một chút kiên trì, đổi lấy sinh mệnh dài hơn. Quả thật, đó là kết cục so với cùng chết còn khiến Phong Thích khó chịu hơn nhưng Phong Thích không đành lòng cướp đoạt cơ hội lựa chọn của Phong Tịch Kiều, bất cứ lúc nào, chỉ cần Phong Tịch Kiều chọn sống, vậy hắn nhất định sẽ tác thành.

Tức giận của Phong Tịch Kiều thoáng cái bị tưới tắt, hắn lần thứ hai trở lại trong lồng ngực Phong Thích, ôm chặt lấy hắn. May là, bọn hắn đều vì lẫn nhau mà kiên trì tới cuối cùng. May là, bọn hắn còn có thời gian mấy chục năm để yêu nhau.

Cùng ngày Tân hoàng Phong Lâm quốc đăng cơ, đã lập tức hạ chỉ muốn cưới luyện sủng của mình làm hậu, triều đình không một người phản đối.

Lúc này, Thương Trần Triều mới hiểu được, vì sao Phong Thích đem hết thảy lão thần kéo xuống ngựa. Lúc đó hắn còn cảm thấy hành động này có chút quá mức ngoan tuyệt, không nghĩ tới là vì thuận lợi cho Phong Tịch Kiều lên hoàng hậu.

Phong Thích không muốn để cho Phong Tịch Kiều nghe thấy những lời khó nghe, nên tâm phúc hắn cất nhắc đều là người theo hắn nhiều năm, long biết rõ quan hệ của hai người. Phong Tịch Kiều tuy rằng chịu

danh hào luyện sủng nhưng rất nhiều mệnh lệnh của Phong Thích đều là hấn dẫn người hoàn thành, nên người Phong Thích, tôn trọng hấn không thua gì chủ nhân của mình.

Dân chúng ngược lại nói chuyện say sưa về việc này, mà không biết vì sao, cuối cùng liền truyền thành Phong Tịch Kiều thân thể bị thâm, bắt đặc dĩ mới làm luyện sủng của Thụy Vương gia, những năm này đối với Vương gia không rời không bỏ, lại còn trong chuyện vương gia đoạt vị lập được công lao hiển hách, hai người trải qua tầng tầng khó khăn, trắc trở, cuối cùng hữu tình nhân chung thành quyền chúc*, thật là một đoạn cổ sự ái tình xúc động lòng người.

* : dịch thơ Người hữu tình cuối cùng sẽ thành người thân, xuất phát từ “Tây sương ký“, vở hí kịch nổi tiếng đã trở thành kinh điển của Vương Thực Phủ, nay đã trở thành câu chúc phúc quen thuộc.

Đây đương nhiên là Phong Thích bày mưu đặt kế, hấn không muốn hoàng hậu của hấn phải chịu nửa điểm tử thân. Cũng may là dân phong ở đại lục này bưng hấn, nam nam mến nhau cũng không tính là chuyện vô cùng hiếm thấy, vấn đề thân phận của Phong Tịch Kiều cũng có thuyết pháp, vì vậy hai người liền không kiêng dè chút nào mà thành hôn.

Thương Trần Triều cùng Dung Khanh vẫn luôn lưu lại Phong Lâm quốc đến sau hôn lễ. Trước khi đi, dưới sự yêu cầu của tiểu dân hồ, bọn họ đi gặp phụ lòng hấn, người đã bị bỏ ngục.

Phụ lòng hấn bây giờ đã thành tù nhân, trải qua không bằng heo chó, nhìn thấy tiểu dân hồ, lại còn mưu đồ làm hấn mềm lòng, cầu xin tiểu dân hồ cứu mình ra ngoài. Tiểu dân hồ nhìn nam nhân này một chút tôn nghiêm lẫn mặt mũi cũng không có, chỉ có thể trách mình lúc trước mắt mù, thế mà lại coi trọng một người như này. Hấn từ đầu đến cuối không nói một câu, sau khi ra khỏi lao phòng, mới nói: “Lần gặp này, ta xem như là triệt để cáo biệt quá khứ. Chuyện cũ đã rồi, ta không muốn làm mình khó xử nữa. Cảm ơn các người cứu ta, sau này, ta sẽ sống thật tốt.”

Dung Khanh lo âu hỏi: “Vậy sau này ngươi có dự định gì?”

Tiểu dân hồ đáp: “Ta muốn về tuyết sơn sinh sống, các người đừng lo lắng cho ta, sinh hoạt nơi đó ta rất quen thuộc, ta rất hoài niệm yên tĩnh khi xưa.”

Dung Khanh tôn trọng sự lựa chọn của hấn, cùng Thương Trần Triều đưa hấn về tuyết sơn.

Dung Khanh và Thương Trần Triều vừa hạ sơn chợt nghe được tin tức Vương gia và thừa tướng Đại Hạ quốc sắp thành thân, hoàng đế đích thân tứ hôn. Tin tức này cấp tốc truyền khắp bảy quốc, dân chúng còn chưa từ trong chấn động hoàng đế Phong Lâm quốc cưới luyện sủng làm hậu hỉ phục lại tinh thần, Vương gia và thừa tướng Hạ quốc lại muốn kết làm phu phụ? Đám con cháu hoàng gia này là đang đùa giỡn sao?

Nhưng mà, các con dân Đại Hạ quốc thích nghe ngóng tin vui.

Dân chúng: “Vương gia rốt cục cũng ôm được mỹ nhân về, Vương gia chúng ta si tình, theo đuổi nhiều năm khó khăn biết bao. Ai nha, mỹ nhân thừa tướng rốt cục không lạnh mặt nữa, còn đẹp hơn so với trước đây, lúc cười lộ lên tuyệt đối là một đại phong cảnh nơi để đô.”

Bách quan: “Vương gia và thừa tướng rốt cục cũng ở cùng một chỗ, không cần tiếp tục phải xem Vương gia ở trên triều đình bóp mông đại thừa tướng, thừa tướng lại một mặt chúng ta không quen ngạo kiêu.”

Các tiên sinh kể chuyện quốc gia mỗi ngày không ngừng kể hai đoạn truyền kỳ này, nói tới mức nước miếng văng tung tóe, ngay vào lúc này, càn hăng hái. Dạ Quốc hoàng đế lưu manh hơn bốn mươi năm cũng phải lập hậu, theo nguồn tin tức đáng tin, không ngờ lại cưới thái hậu Hạ quốc.

Lần này dân gian đồn đại sẽ không dễ nghe như trước kia, bêu danh lời lẽ bắn thủ đều quăng lên người Chu Bích Nhi. Chẳng qua Dạ Hành Vân và Chu Bích Nhi đều không quan tâm chút nào, bọn họ cùng nhau là đủ rồi, hơn bốn mươi tuổi, rất nhiều chuyện đã coi nhẹ từ lâu.

Nhưng ngay khi một vài kẻ xấu xa chữ đến vui vẻ nhất, hoàng đế Hạ quốc tuyên một đạo thánh chỉ công bố với dân chúng về thân phận thực sự của Chu Bích Nhi, cùng với việc bắt đặc dĩ chịu nhờ vả của tiên hoàng và tiên hoàng hậu giả trang thái hậu, cũng khẳng định cao độ Chu Bích Nhi cống hiến làm cho Hạ quốc ổn định, phần vinh, lấy danh hoàng đế Hạ quốc dùng lời chúc phúc chân thật nhất dành cho hấn.

Lần này tất cả mọi người đều có cảm giác bị sét đánh, lại còn có thể có chuyện như vậy? Chu Bích Nhi tuy rằng giả trang thái hậu, nhưng đó là phụng di chỉ của tiên hoàng, ai dám nói hấn có tội? Bây giờ công thành lui thân, còn quay người làm hoàng hậu Dạ Quốc, không thể không nói là vị kỳ nhân.

Vì vậy, chữ rửa biển thành hiếu kỳ, cổ sự liên quan tới Chu Bích Nhi cũng truyền lưu trên phố.

Hoàng đế, Vương gia của mấy nước lớn liên tiếp kết hôn, còn giàu tính hý kịch, dân chúng biểu thị, thiên hạ đều bị các người chơi hỏng rồi. Mãi đến tận mấy năm sau, “độ hot” của mấy đôi này vẫn không giảm xuống, vẫn là đề tài không suy trong trường đàm dân gian.

Trong mấy đôi cũng chỉ còn lại Dung Khanh và Thương Trần Triều không kết hôn, Thương Trần Triều vốn định ngay sau đó cưới Dung Khanh, nhưng Dung Khanh không vui, hấn cảm thấy được mấy người cưới trước đều cướp sạch huênh hoang ban đầu, hấn mới không đi cộ cỗ nhiệt thừa kia.

Thương Trần Triều cảm thấy được hấn nói cũng đúng, liền rất tiêu sái mà mang theo Dung Khanh đi phiêu bạt thiên nhai. Chuyện kết hôn không vội, hấn trước mang theo tiểu hồ ly của mình dạo chơi các quốc gia, chờ lúc hấn tiếp nhận mình chủ võ lâm sẽ cùng nhau làm hôn lễ, lúc đó phải khiến tất cả mọi người đều tới tham gia, nhất định phải làm náo nhiệt hơn bọn họ!

Chẳng ai nghĩ tới, Dung Vận bất ngờ xuống núi, lại có thể giành được đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Hơn hết là trăm năm ở nhân gian, chỉ ước duyên ương không ước tiên.

~~HOÀN~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-rach-quan-manh-cau-nguoi-ngu>